

உ
கண்பதி துணை.

118

ஞ்ருக்டர்ச

சு ப் பி ர ம ணி ய் தீ க்ஷி த ர்

இயற்றிய

பி ர யோ க வி டே வ க ம்
மூ ல மு மு ரை ய ம்.

இவை

யாழ்ப்பாணத்து நலலூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்களால்

பலபிரதிநூபங்களைக்கொண்டுபரிசோதித்து,

மேற்படியூர்

ச தா சி வ ப் பி ள் ஷ ன யா ல்

செனனப்பட்டன

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

விஷ்ணு வைணவ

~~1881~~

1881

இ த ன வி லை நூ பா - க

(Copyright Reserved)

MAHAHOPATHYAYA
DR. U. Y. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BECANT NAGAR, MADRAS-600 090.

பாட்டு	பககம	பாட்டு	பககம.
புடைமொழி	சுக	திருத்தலாய	ருக
அண்ணியகாமத	கட	துன்னுதொடா	சுக
ஆகியசொறக	உரு	தேறுநதமிழக	க0
ஆகும்பிரதி	சுக	நித்தமித்த	குக
ஆகியதெனப	கசு	நிறகருதுணை	ருச
ஆயுமலநத	சுச	நீர்கொண்ட	க
ஆவியெழுததச	ச	பகுநிகருரிய	ருக
ஆரெடுமைநதொடு	கஎ	பழியாவின்செய்	கஉ
இநதிரனமுமரை	கஉ	பன்னியபோதறி	சுக
இருமொழி	கச	பன்னும்பகாபபத	க
உடனிகழுகின்ற	கக	பூதததொடு	கஉ
உணனுமதன	சக	பெருமபுகவா	ச
எடுத்தலபடுதத	ருஎ	போகொண்ட	சரு
எயுநகருமஞ	கஉ	பொறபமா	உ
காலததிரயம்	கஉ	மண்டலத்துப்பதி	உரு
கூருமிரசசுவந	ரு	மருளறுகாரணங	சுக
கூறியவையிரண	எ	முட்டாதுகூறிய	சுக
சாமானியமவ	சஉ	முற்றியகாரக	உஉ
சாற்றியதெயவப	சுக	முனமொழிப்பண	குக
கின்மயருசாரநத	சுரு	முனமொழிப்பேர்ச்	கஉ
சீதளசநதர	எஉ	முன்னிலையேவ	சஎ
சுட்டெழுததாதி	ச0	வலலாரினங	சக
சொன்னதொகைக்கு	கஎ	விடையமொரோ	கரு
தற்புருடததொகை	உஅ	விரிகுடம்பெய	ருக
தற்புருடன்றுவிருக்காம	கசு	விண்பபெயரோடவ்	கக
தற்புருடன்றுவிருப்பல	உஅ		

பிழை திருத்தல்.

— 0 —

பகம	வரி	பிழை	திருத்தல்	தளவ
அ	௩	உழி	உளி	
”	௨அ	‘இயலபுளிகோலோ [சசும’]	‘இயலபுளிகோலோச [சும’]	
கூ	௨௦	‘அருத்தவதாதப	‘அருத்தவத தாதூரப	
க௦	௨௩	”	”	பெயரியலுள
”	௨௪	எ-ம பெயாபிராதி [பதிகமாகச]	எ ம பெயரியலுளபெய [ரபிராதிபதிகமாகச]	
கக	௨	வைத்தார	வைத்தாம.	
க௨	௨௫	றமககினனாப— பிற [பகற]	றமககினனா—பிறபகற்	
”	௩௬	லங்கைககொண	லங்கைகொண	
க௩	௨௬	“சிறுமையி னீங்கிய	“சிறுமையி னீங்கிய	
க௪	௨௨	குத்தினன	குற்றினன	
க௫	கக	றநையுந்தாயுமுவககும்	றநையுவுககும்	
க௬	க௩	வந்தது	வந்தன	
க௭	௨௩	அத்துவ கிகச்சதி	அத்துவகி கசச்சதி	
”	௨௪	மேயொடு	மேயொடு	
௪அ	௨௭	மொருவாக	மொருவனக	
௭க	கக	‘ராகாராதீதி’	‘ரகாராதீதி	
”	௩௨	வத்திகா	வாத்திகா	
”	௩௩	வத்தகா	வாத்தகா	

கணபதி துணை.

பிரயோகவிவேகவுரை.

முதலாவது காரகபடலம்.

க. நீர்கொண்ட சென்னி மகேச்சுரன பாணினி நீளகடலகூழ்
பார்கொண்ட கிரத்தி வரஞ்சி ஞான பதஞ்சலீபூர
தார்கொண்ட வானவா கோன்பா ரதியிவா தாளவணங்கி
யோகொண்ட சொற்பிர யோக விவேக மியம்புவனே.

இது தற்சிறப்புக் கூறுகின்றது. மகேச்சுரனாகிய பாரதயீரகச் சொல்லப்பட்ட இவர்கள் பாதங்களைத் தொழுது, பிரயோகவிவேகமெனவும் வடமொழிச்சத்தசா திரத்தை யான கூறுவேன். ஏ-று.

வடமொழிப்பிரயோகவிவேகத்தினும் சொல்லிலக்கணமல்லது எழுத்திலக்கணங் கூறுமைபின், சொற்பிரயோகவிவேகமென்றும். காததியாயனரெனினும், வரஞ்சியெனினுமொக்கும். பதஞ்சலியெனினும், பாடிய காரரெனினுமொக்கும். மகேச்சுரன பாணினிகாசாரியன்.

“ஏழியன் முறைய தெதிமுக வேற்றுமை - வேறென விளம்பான பெயரது விகாரமென - ரோகிய புலவனு முளனொரு வகையா - னிரதிர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றன.” என அகத்தியத்தினகண்ணும், “ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்” எனத் தொல்காப்பியப்பாயிரத்தினகண்ணும், வருதலின், இவாகடது முதலால் பாணினியமுள் ஐந்திரமுமாமென்க. அகத்திய நிறைந்த தொல்காப்பியன் எனமுமையானும், “கடிநிலை யினறே யாகிரிய நக” எனப் பொதுப்படவோதியதல்லது பெயரொடுதேதோதாமையானும், அதுவே பொருளென்க. பின்னாலசெய்தார தத்தம் பாயிரத்துள் வேண்டியவா ரோதினா, அதுபற்றி உரைகாரரும் அவருரைத்தான்குரைத்தார, அது பொருளெனமையறிக. (க)

* அகத்தியம் தொல்காப்பியமென்பவற்றிற்குப் பாணினியம் ஐந்திரமெனவும் வடமொழி வியாகரணங்களை முதலானவை இவ்வாசிரியர் கூறியதனை வடமொழிக்கடலும் தமிழ்மொழிக்கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்த சிவஞானமுனிவா மறுத்தி, அகத்தியம் தமிழுக்கு முதனூலெயெனவும், தொல்காப்பியம் அதனவழிநூலெனவுஞ் சாதித்தனா. அது தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தியிறகான்க.

‘கூ. பொற்புமா தெய்வ மொழிப்பாகு பாடும பொதுவெழுத்தாய்ப்,
பற்புல வாகித் திரிவதுஞ் சாற்றினர் பண்ணிநீந்தோ
முற்பகர் தாலுட் சிறுபான்மை போககு மொழிபெயாததாந
தற்பவந் தற்சம மேபெரும பான்மையுஞ் சாற்றினமே.

இது பிரதிக்கிணையும் பயனுக்குகின்றது. ‘பிரதிக்கிணேமேற கோளெனப்
பெயாபெறும்.’ இஃதுரைசூத்திரம். இவ்வாறு கவிதோறும் உரைக்கு முன
னாகப் பின்னாக உரைச்சூத்திரமுஞ்செய்தாம், அது கண்டுகொள்க. பண்டு
கற்றோர் முன்னாலுள் ஏகதேசம் வடமொழிக்கூறுபாடும அது தற்சமந்த
பவமாகப் பொதுவொத்தாய்த திரிவதுவகறிஞர். யாம் இந்நூலுட்கொற
களின்பெயரை ஏகதேசந் தமிழாகவும; பிராயிகந் தற்சமந்தபவமாகவுக
றினும். எ-று.

‘சிறுபான் மையேயே தேச மாகும்.’ ‘பிராயிகம் பெருமபான்மை பேச
ும் காலே.’ ‘தேசிகச சொ லொடு செறிவட மொழியினே - தற்சமந் தற்ப
வந் தாமென மொழிப்.’ இவை உரைசூத்திரம்.

இனிப் பண்ணினார்தோராவா தொலகாப்பியனாரும் நன்னூலாருமெனக்.
அவர் கூறிய வடமொழியிலகணம் பெற்ற தற்சமந்தற்பவமாகத் தத்தநூ
லுள்ளே எழுத்திற்குஞ் சொல்லிற்குங் காரணக்குறி இடுகிறியாகிய யோக
ருட் நாமங்களைச் சிறுபான்மை கூறினார். அவ்வாறு சிறுபான்மை கூறுது,
யாம் இந்நூலுட் பெருமபான்மையும் தற்சமந்தற்பவங்களாற கூறினும். இப்
பெருமபான்மையுங் கூறியது யாதுபற்றியெனின், வடமொழிக்குந் தமிழ்
மொழிக்கும் இலகணமொன்றென்பதறியாது ழம்ஞாபேதத்தாலும் பாடை
வேறுமையாலும் இகழ்நது வேறென்பாரா நோக்கியெனக். இந்நூல்கெய
ததற்கும் இதுவே பயன.

இனி அவர் சிறுபான்மை கூறிய தற்சமந்தற்பவமாவன, — சூத்திரம்,
உதாரணம், தகாரம், நகாரம், வகாரம், அநந்தநககிலவே, அவவேமாததி
னா, காயப்பெயாவயின், கருமமல்லாச்சாரவு, இன்னானேதுவீதவனம், அம
போதநககம், குஞ்சரம் பெறுமே குழவி, வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்
ககை எனவும், பாயிரத்தாள குமரி, ஐந்திரம், பாண்டியன் எனவும், கூறினார்.
‘திங்களுநாளும்’ எனனுஞ் சூத்திரத்தால, ஆனியாடிதையொழிந்த திங்களும
நாளிருபத்தேழும் தற்பவமாகலின், அவை தமிழாற புணரும் புணாச்சியுங்
கூறினார். விகற்பம், பகுதி, விசுதி, அச்சு, ஐவருக்கம், கருவிகருத்தா, பா
நதம் என இன்னும் பிறவும் நன்னூலா கூறினார். பிறா புதுத்தெனவுங் கூ
றினார்.

பகுதி, விசுதி, பாநதம், விகற்பம், புதுதம், பதம், சூத்திரம், உதாரண
ம் என்னும் வடமொழிக்குரிய குறியெல்லாம் வடமொழிக்கேயன்றித் தமிழ்
மொழிக்கும உரிமையாற்றபேல் யாம் இந்நூலுட் கூறிய வடமொழிக்குறி
யெல்லாம் தமிழ்மொழிக்குமாமெனக்.

இனி அவர் கூறிய வடமொழிப்பாகுபாடுந் திரிவும் யாவையெனின், — நன
னூலா சொல்லிகாரத்தானு [‘பொதுவெழுத் தாலுஞ் சிறப்பெழுத் தாலு—

மீளமுத தானு மியைவன் வடசொல்." என முழுதும் பொதுவெழுத்தானே வருவனவும், முழுதும் வடசிற்பெழுத்தானே வருவனவும், இவ்விரண்டுமன்றி வடசிற்பெழுத்தானும் பொதுவெழுத்தானுங்கலந்து வருவனவுமென, இயற்கையாய் நிற்கும் வடமொழிப்பாருபாடே கூறி, பின் எழுத்திற்காரது! னுள் "இடையின்கும்" எனனுஞ் சூத்திரமுதல் ஐந்து சூத்திரத்தான முழுதும் பொதுவெழுத்தான வருந் தற்சமமொழித்து "மற்றையிரண்டினுள்ளும் புணர்ந்த வடசிற்பெழுத்தகங்கள் இன்னவெழுத்து இன்னபொதுவெழுத்தாய்த் திரியுமென்றும், குங்கும், குங்குமம், மலப, மலயம், மாலா, மாலை, சிலா, சிலை, கலா, கலை எனப் பொதுவெழுத்துள்ளும் இன்னபொதுவெழுத்து இன்னபொதுவெழுத்தாய்த் திரியுமென்றும், தற்பவச்சொல்லிலக்கணங் கூறினா. தமிழ்ச்சிறப்பெழுத்தாற்றிரியாமை நன்னூலார்க்குத் தொல்காப்பியனாககுமொககும. இவ்வாறு இவ்விலக்கணம் பகுத்தறியாதார மூன்றுபாருபாட்டிற்குத் தமிழெழுத்தால்தாரணங்காட்டினவற்றை நோக்கி, நன்னூலைப் புனருத்தியென்ப.

இனித் தொல்காப்பியர் "வடசொற் கிளவி" எனனுஞ்சூத்திரத்தாலே தற்சமமென்னும் பாருபாடொன்றற்கே விதி கூறி, மற்றையிரண்டுந் திரிந்து தற்பவமாய் நின்றனவற்றைச் "சொந்தன வரினு மியைந்தன வளையா." எனனுஞ் சூத்திரத்தாலுணர்த்தார. உ-ம். கீர்த்தி, மணி, வாரி, மேரு, வாயு, ஊரு, வேணு இவைத் தற்சமம். சித்தி, புத்தி, சந்தி, தச இவை வடசிற்பெழுத்தே வந்தன. ஆதி, விரோதி இவை பொதுவுஞ் சிறப்புங் கலந்தன. இவற்றை வடவெழுத்தாலே எழுதி மூன்றுபாருபாட்டிற்கு. வடவெழுத்தாகத் தமிழெழுத்தாக வடிவெழுத்தைக் கொள்ளாது ஒலியெழுத்தே கொள்க. ஆக்கினை, விருத்தம், நிருத்தம், விக்கியுணம் என்பன ஆகினை, வட்டம், நடம், விண்ணம் எனத் தற்பவமாம். இவற்றைப் பிராகிருதமென்பாருமுளர். ஆக்கிப்பயி, விக்கிப்பயி என்பனவற்றை ஆணவேதி, விண்ணவேதியென்பார். பிறபாடையுளஞ் காண்க.

“கடிசொ லிலலை காலத்துப் படினே.” என்பதனால் தற்பவம், தற்சமம், தற்புருடன், உற்புடம் எனவுந் தகாரத்தை நகாரமாகிக் கூறினும்.

இனி "எருகிர லூசி யியற்றயி னென்றான்." என யகாரம் எகாரமென்னுங் குற்றெழுத்தாயும், "தெயவ மாலவரைத் திருமுனி" தெயவஞ் சுட்டிய பெயாநிலைக் கிளவி" என ஐகாரம் எகாரமென்னுங் குற்றெழுத்தாயும், "கொங்கணக் கூத்தருங் கொங்கரு நாடரும்" என்பதில் கொங்கணம் என்கொண்டெழுத்தாக் குற்றெழுத்தாயும், "அமிதினு மாற்ற வினிகே" "சோள வளநாடு சோறுடைத்து" என்றபாலன்வற்றை "அயிழதினு மாற்ற வினிகே" "சோழ வளநாடு சோறுடைத்து" என நகார எகாரமிரண்டுந் தமிழிற்சிறந்த நகாரமாயும், "அற்புத னார யணனரி வாழன்- னிற்பது மேவி யிருப்பதென னெஞ்சுகு-நற்புதழ் வேதியா நானமுறை கின்றநா- கற்பகச சோலைத் திருக்கடித் தானமே." எனத் தகாரமுட லகாரமுட நகாரமாயும், "சுந்த கியாம்வைத் தவன்பு" "தெயிலை மின்றே யாசிரி யற்க" "அதங்கோட்டாசாற் கரிதபத் தெரிந்து" "சிவனறமா" "திருநாராயணனாள் காலம் பெற்சசிறதித் தாயி

னோ.” என அகரவீறு எனகரமாயும், திரிந்து பிராசீனராகிப் சானரோ செய்யு ட்கணவருதலின், கிரியாதென்றீழ்நதும், தமிழ்ச்சிறப்பெழுத்துக்களாய்த் திரி தலுங்கொள்க. திரமிளமென்பது தமிழெனத் திரிதலுமது. ‘பிராசீனா முன னோ ராதுனிகா பினனோ.’ இஃதுணாசகுத்திரம்.

நிலம், நீர், தீ, வளி, வின். எ-ம். எனறு, எறி, ஒன்று, ஒறு, கொன்றை, கொறி, வென்றி, வெறி. எ-ம். வாழை, மழை, சோறு, கூறை. எ-ம். தமிழ் இமமுன்றுபாகுபாடும் பெறுமாயினும், இவை வடமொழிக்கடசென்று வழங்கித் திரிபாதற் திரிந்தும் பொருளொன்றாகாமையின், தற்பவந் தற்சமமா காவென்க. மணலூர்பூரம் எனனுநதமிழ் வியாசபாரதத்திறசென்றது தேசிகம ல்லது தற்சமந்தற்பவமாகாதென்க. (உ)

௩. பெருமபுங் கவாபுகழ் போதா யனிசுப் பிரமணிய
எருமபுங் குருகையிற கோதில் குலோததுங்க லுரிடமாய
விருமபும பொருளைத் தருமபிர யோக விவேகநதனைக
கருமபுங் கணியு மெனப்பாடி னுன்றமிழ் கற்பவாககே.

இது தன்னைப் பிறன்போலும் நானதி கூறுகின்றது. குருகையிலருமபுமெ னக் கூட்டுக.

வடநூலார் தாமே பதிகமுமுனாயுஞ்செயலார். இந்நூலும் வடநூலைத் த த்பவமாகச் செய்தலான, யாமும் பதிகமுமுனாயுஞ்செயது, உதாரணமுங் காட்டினும். தண்டியாசிரியர் மூலோதாரணங்காட்டினுறபோல யாமும் உனா யெழுதியதலலது மூலோதாரணமுங்காட்டினும். இனிச் சம்பநதா சடகோபா முதலாயினாரும் துவாகரரும் பதினெண்ணீழ்க்கணக்குச்செய்தாரும் முனனாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதுங்காண்க.

பிரதீகமென்பது பதிகமென நின்றது. ‘பாயிர நானதி பதிகமென்ப.’ இஃ துணாசகுத்திரம். (௩)

ச. ஆவி யெழுத்தச் சொடுக்க மாரு மவற்றினபினனே
மேவிய மெய்கள் விளம்புமல லோடு வியஞ்சனமார்
தாவி யெதிதது மதாததரி பாயநதிரு தாழகுழைதோய
காவி நெடுங்கட கதிமதி வாணுதற் காரிகையே.

இது முதலெழுத்திற்குக் குறியீடு கூறுகின்றது. ‘குறியே சமிககை கூறு ங்காலே’ இஃதுணாசகுத்திரம். உயிரொழுத்தெல்லாம் அச்ச என்ஹும், சுரம் எ னவும், பெயாபெறும. மெய்யெழுத்தெல்லாம் அல எனவும், வியஞ்சனம் என வும், பெயர்பெறும. எ-று.

அச்ச அல என்பன பிரத்தியாகாரஞ்செய்த பெயர். பிரத்தியாகரித்தலா. வது ககரமுதல எனகரவிறுவாய்ப் பதினெண்ணெழுத்திற்கும் ஆதியிலே நின்ற ககரத்தையும் அந்தத்திலே நின்ற எனகரத்தையும் கூட்டி, கன எனப்பெய ரிட்டாறப்போலவது. யரலவழள என்னும் ஆறெழுத்திற்கும் யள எனப்பெய ரிட்டாறப்போலவது.

மெய்யுட் சிலவெழுத்தை மகாபிராணன என்றும், சிலவெழுத்தை அாதபிராணன என்றும், சிலவெழுத்தை அறப்பிராணன என்றும், கூறுவா.

௫. கூரு மிர்ச்சுவந் தீர்க்கம் புலுதங் குறினெழிலோ
டாரு மளபெடை வல்லின மெல்லின மாம்பரிசந்
தேரும் யரலவ வாமந்தத் தாககரஞ் சீத்தசந்தி
சாருமை யெளவுட னேயோ மயக்கங்கள் சையுத்தமே.

இதுவும் கூ. குறில் இரச்சுவமென்றும், நெடில் தீர்க்கமென்றும், அளபெடை புலுதமென்றும், வனமையும் மெனமையும் பரிசாக்கரமென்றும், யரலவ நான்கும் அந்தத்தாககரமென்றும், ஐ ஒள ஏ ஒ என்னுநான்கும் சந்திபுக்கரமென்றும், மயக்கம் சையுத்தமென்றும், பெயரவாம். எ-று. சையோகமுமது.

வடநூலார சையோகம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினும் கொள்வா. அதுபற்றிச் சூத்திரஞ்செய்தபடி இளம்பூரணரும் நன்னூலாரும் அவ்வாறு கொள்வா. அக்கருத்தறியாத டி-ஹாக்கினியார் ஒருமொழியிற்கொண்டு, இருமொழியிற் கொள்ளாது உதாரணமிரந்தவென்பா.

கூரும் என்ற இலேசத்தால் மெனமை அதுநாசிகம். இதுபற்றி: “முககி ன வளியிசை யாப்புறத் தோனதும்” என்றா.

இனி வடநூலார் குறில் தனியே ஒருமாத்நிரையாயப் பிறப்பதோரொழுத்தும், நெடில் தனியே இரண்டுமாத்நிரையாயப் பிறப்பதோரொழுத்தமானு போலப் புலுதமும தனியே மூன்றுமாத்நிரையாயப் பிறப்பதோரொழுத்தென்று கூறி, வேதத்துட் சந்தோபங்கம் வாராமல் குறில் நின்றவிடத்தும் நெடில் நின்றவிடத்தும் புலுதம் ஆதேசமாக வருவதல்லது குறிலும் நெடிலும் போலப் பொருளவேறுபடுக்க வாராதென்றும், உலகவழக்கற் சம்புத்தி சம் போதனத்தில் வருமென்றும், சுலோகபதமான சம்புத்தியிற் குறிலும் நெடிலும் இயல்பாய் நிற்குமென்றும், சேயமைவிளியிலே தாளவோசை மணியோசையென்கின்ற அதுகரணத்தொளிபோலுமென்றும், கூறுவா. அவா குறில் நின்றவிடத்தும் புலுதம் வருமென்பதுபற்றித் தொல்காப்பியர் “முகர வுகர நீடிட னுடைத்தே — யுகரம் வருத லாவயி னுன்.” எனச் சூத்திரஞ்செய்து, “பொழுப்பல லன்ன பருகிப பாவடி” என உதாரணங்காட்டுவா. அதவே உபலக்கணமாக நாலடியில் “விராஅயச செயயாமை நனது” “நெருப்பழற் சோந்தக்கா னெயபோல வதுஉம்” எ-ம். திருவள்ளுவாகுறளில் “துடபாக்குத் துப்பாய துஉ மமை” “நீங்கிற் றெறுஉங் குறுகுங்கால” எ-ம். குறற் றெழுத்த நிற்குமிடத்தும் சிறுபாணமை அசைநிலையாக அளபெடுத்த வந்ததுகாண்க. குரீஇ, உஉஇ எனவரும் இறுதநிலையளபெடையுமிது.

இனித் தமிழ்நூலார் “நூரோஒஒஒஒது நென்பா ணுடங்கிடைக்கு மென முலைக்கு — மாறோமா லன்றளந்த மண்.” “உப்போஒஒஒ வெணவூர்த்து மீளவா ளொளிமுதுவற — கொப்போநீர் வேலி யுலகு” என இசைவிளிபண்ட மாறமுயினவற்றை இயற்கையளபெடையென்றும், “கடாஅக்களிற் றினமேற

சட்டபா மாதா—படாஅ முலைமேற றுகில.” “செறாஅ அய வாழிய நெஞ்சு.”
என்னக் காரியமுளவழி வரும் அசைநிலையளபெடையைச் செயற்கையளபெ
டைபெனந்நம், கூறுவா.

இயற்கையெனபது சகசம். செயற்கையெனபது ஆகந்நகம். ‘இயற்கை
சகசஞ் செயற்கையா கந்நகம்’ இஃதுரைசுத்திரம். இயற்கையளபெடை
செயற்கையளபெடையென இருவகைப்படுமெனவே, இயற்கையாவது பொரு
டகுப பினறேனறாது உடனிகமுந்நகம், செயற்கை ஒருகாரணத்தாலே தி
ரிபுந்நகமையாகலின் “குன்றிசை மொழிவயி னினறிசை நிறைக்கும்” எனனு
ஞ்ஞத்திரவிதி செயற்கையளபெடைக்கலவது இயற்கையளபெடைக்குப் பொ
ருந்நகம் தெற்றெனவறிக. இயற்கையளபெடைக்கு வடநூலாரா சொன்ன
வண்ணமேயாம். “அளபிறநதுயிரத்தல” எனனுஞ்ஞத்திரவிதி சிறுபான்மை
பொருத்திற் பொரு துடெ ளக. இரண்டுமாதத்தினாயப பிறந்ந நெட்டெ
ழுத்துக்கள மூன்றாமாதத்தினாயப அளபெடுத்தலும் செயற்கையாமாகலின்,
சிறுபான்மையெனறும். “உவாஅப்பதினாரு” “இராஅப்பகல்” எனனும் எழுத்
துப்பேறுகள் “குன்றிசை மொழிவயி னினறிசை நிறைக்கும்” காரியமில்வழி
வந்த புதுதசநகி. வடமொழியினும் ‘அக்கநீஇத்தியாக’ எனவரும்.

இனிச சந்தியக்கரமாவது, — ‘அகர விகரமே கார மாகும்.’ ‘அகர வுகர
மோ கார மாகும்.’ ‘இகார வுகார மெனனு பிறறே—டகாரம் ஐஒள வா
கது முரித்தே’ இவவுகாச்சுத்திரங்களால ஈரொழுத்தாகிய சந்தியக்கரமென்
றும் ஒரொழுத்தாகிய ஏகாகரமெனறும்றிக. அம்முறைமைபற்றித் தொலகா
ப்பியரும் “அகர விகர மைகார மாகும்.” “அகர வுகர மென்கார மாகும்”
“அகரத் திம்பா யகரப் புள்ளியு—மெயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோ
னறும்.” எனச சந்தியக்கரமாக நேரே கூறினா. அவ்வாறு கொள்ளாது
உரைகாரா “ஐயொத்திசைக்கும்” “ஒளவோரனன்” என நன்னுலாராமதம்
பற்றி “ஐகாரமாகும்” “ஒளகாரமாகும்” “ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத்
தோனறும்” எனபுதி ஐகாரம்போலவாகும் ஒளகாரம்போலவாகும் ஐயெனெ
டுஞ்சினைமெய்பெறத்தோனறும் என விரித்து, விகாரமாககி, நலிந்து பொரு
ள கொண்டு, போலியெழுத்தென்றிடைப்படுவா. அவா போலியெழுத்தென
றால், “வைத்தி மெமனை வாழிய போதெனக்—கையி னுலடி தைவரக கண்
மலாநது” எ-ம். “மெய்யணி செம்பொற சுண்ண மேதகு நான் நீரி—னதுப
ட் டொழுதி யானை யனிமதங் கலநது சேறாய” எ-ம். “ஐயெ னெடுஞ்சினை
மெய்பெறத் தோனறும்” எ-ம். “ஐயந தீரப் பொருளை யுணர்த்தலு—மெய
நநடு நிலையு மிகுநிறை கோற்கே” எ-ம். “கையி னறசொலக் கண்ணினிற் கேட
டியி—மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாமினேழ்.” எ-ம். “கையறு நெ
ஞ்சவ் கடியல வேணயிம்—பொயதீர் காட்சிப் புனாயோய ‘போற்றி.” எ-ம்.
‘கெளவையங் கரிம்புன லொலியுந் காப்பவர்—செவ்வனா றுயிரகு சிலைக்கும்
பம்பையு—மெய்வெலுந் திசைதொது மீனடிக்காரொடும்—பெளவநின் நிய
ம்புல வொத்த வென்பவே.” எ-ம். “வெவ்வினை வெகுண்டு சார விழுநிதி யமு
த்மனனீர்—கெளவிய வெஃகி நின்ற கயக்கமி னிலைமை கோக்கி—யெளவிய
ம்கன்று பொங்கு மழல்படு வெகுளி நீக்கி—யிவ்விய லொருவற குற்ற திற

றென விளம்பு கினுளு.” எ-ம. “ஒளவிய நெஞ்சத்தா ஐக்கமுஞ் செவவியா ன—கேடு நினைக்கப் பட்டி.” எ-ம. வருவன்வறறுள் ஐகார ஒளகாரங்களை ஈ றொழுத்தாகக் கொள்ளாக்கால, செய்யுளியனுட்கொண்ட எதுகையோடு மாறு படவருமெனக். அதுபற்றி “ஆயிருதொவட” என்னுஞ்செய்யுளியறகுத்திர்த்து ள உளாகாரா ஐகார ஒளகாரம் போலிவகையாற இனையெழுத்தெனப்படுமென றா. இனி நச்சினாகுகினியுள எழுத்தத்திகாரத்தாள் போலியெழுத்தாக கொள ளாறகவெனபா. கொள்ளாவெழுத்திற்கு இலக்கணம் (நீதின, அந்நாறகு நின்னு பயனினமையென்னு குற்றத்தங்குமெனக். நன்னு) ஈரம போலியைத் தள ளாது எழுத்திலக்கணம் “பன்னிருபாற்றதுவே” என்றலின், போலி எது கைநிமித்தம் அங்கிகாரமாயிற்று. இளம்பூரணரும் போலியெழுத்தைக் கொ ள்ளாறகவென்று கூறும் அவருராயிற்காணக், தொலகாப்பியா இயற்கையா யிரமென ஒண்ணுக்கொண்டதனித் தொள்ளாயிரமெனப்பதன்கட சந்தி நோக்கி தூறுதிரந்தவாயிரமுங் கொண்டாறபோலவும், தாமடையெனபது செ மமொழியும் பிரிமொழியுமாற்றபோலவும், இயற்கையாய ஒழுத்தைக்கார ஒளகாரங்களை கொண்டதனி எதுக்கநோக்கி ஈொழுத்தியைநத் ஐகார ஒள காரங்களுங் கொண்டாறானக். உயிரமெய்களை ஒற்றுமைநயங்கருதி ஒழுத் ததாகவும் வேற்றுமைநயங்கருதி ஈொழுத்தாகவும் கொண்டாறபோல, ஐகா ர ஒளகாரங்களையும் அவவாறு கொண்டாறானபதம் ஒன்று. போலியெழுத் தெனபா இலக்கணப்போலி ஒப்பில்போலிபோல எழுத்துப்போலியுங்கைக் கொண்டி, எதுகை கொள்வாறானக், மியா, துறையெனப்பன ஒருசெய்யுட்கும பயன்படாது இக்காலத்து நின்றாறபோல அஇ, அஉ என்பனவும் இக்காலத் துப் பயன்படாமலே நின்றனவெனினுமமையும். (ரு)

சு. கூறிய வைபிரண டாறொடு மூன்றுகுவ வோடுபொருட்
டேறிய நான்குமற தேழொடு கூடி யியைந்தநின்றே
டாறிய வினனைந த்துகுவ வுடையஅ ஆயிலகண்ணேழ
தேறிய சத்த மிவற்றுளாரு மத்தஞ் சிலவுளவே.

இது விபத்தியென்னும் வேற்றுமையும் விபத்தியாததமென்னும் வேற்று மைப்பொருளுங் கூறுகின்றது. துதியை திருதியை என்றாறபோலத் தொல காப்பியரும் ‘இரண்டாகுவதே’ ‘மூன்றாகுவதே’ ‘நான்காகுவதே’ என மொழி பெயர்த்துக் கூறுவா. துதியையாகிய ஐ இரண்டாமவேற்றுமையாம். திருதி யையாகிய ஆன, ஒடு மூன்றாமவேற்றுமையாம். சதூத்தியாகிய கு நான்காம வேற்றுமையாம், சதூத்தியாததமாகிய பொருட்டு நான்காமவேற்றுமைப் பொருளாம். பஞ்சமியாகிய இன ஐந்தாமவேற்றுமையாம்; பஞ்சமியாததமா கிய மேனினது என்பது ஐந்தாமவேற்றுமைப்பொருளாம். மறநென்ற யி கையானே மேனினது எனவியைந்து வருதலுமன்றித் தனியே நின்ற என ன்வும் வரும். சட்டியாகிய அது, அ என்பன ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் ஆற மவேற்றுமையாம்; சட்டியாததமாகிய கு, உடைய என்பன ஆறும் வேற்று மைப்பொருளாம். சத்தமியாகிய இல ஏழாமவேற்றுமையாம்; சத்தமியுஞ் ச த்தமியாததமமாகிய கண ஏழாமவேற்றுமையும் ஏழாமவேற்றுமைப்பொரு

ஹமா. கால், புறம், அகம் முதலாயின சத்தமியாதத்மமனனும் ஏழாமவே
றறுமைப்பொருளும் ஏழாமுருபேற்றசொல்லின் ஏகதேசமுமாம். எ-று.

இதனுட கூறுதன் உழி, மாறு என்னுமிடைச்சொற்களும், கொண்டென
ஹமேச்சமும், திருதியையாத்மமாகிய ஆன் என்னும் வேறறுமைப்பொரு
ளாம். ஆசாரிய தண்டிகள் உவமவுருபுகளைச் சாராததென்றும், ஒப்பிலவழி
யாற்றொருள் செயவனவற்றை ஆரத்தென்றும், கூறுவா. அவவாறு தே
னுவரையா முதலாயினொரும பொருளென்றும் பொருட்டென்றும் கூறுவா.

உ-ம். 'நிலத்தைக் கடந்தான்' எ-ம். 'தச்சுனலியற்றப்பட்டது மாடம்,
'வேலாலெறிந்தான்' கொடியொடு அவக்குண்டான்,' 'ஊசியொடுகுயின்ற கூ
சு' எ-ம். 'இரப்பாறுக்குச் சோறிட்டான்,' 'நகுதற்பொருட்டன்று நடல்.'
எ-ம். 'களளினருசும்,' 'போதாரமளியினமேனினதும் புரண்டிவன,' 'சிறுக்
ண்பானையொடு பெருந்தேயொது யாமவனினதும் வருதும்.' எ-ம். 'சாததன்று
கை,' 'சமபந்தன் செந்தமிழ்,' 'மெய்க்கு மகன்,' 'தம்முடைய தண்ணளி,' 'நன்
னுடைய தோழி.' எ-ம். 'ஊரிலேயிருந்தான்' எ-ம். வரும். வடமொழியுள்
பரிமௌலி, உதுகரி, அதிகாகம் என்பன சத்தமியாதத்மாஹபோல, உள
ஹா, கீழா, மீகன், என் மாறி நின்றும், 'ஊரக்கணிருந்தான்,' 'ஊரக்கா
னிவந்தபொதுமபா,' 'ஊரப்பறத்திருந்தான்' எனமாறி நிலலாதம், முறையே
வருவது காண்க. 'இடைக்கண் முறிந்தா,' 'கடைக்கால்,' 'தலைக்கண்ணாதி'
'அஹ்ணை மருங்கு கிளந்தாங்கியலும்' என்பனவற்றுள் இடை, கடை, தலை,
மருங்கு என்பன ஒரிடத்தினேகதேசமாகியும், கண், கால், இல என்பன உரு
பாகியும், மாறியிரட்டிததும் வருதலின், முன்னின்றனவற்றை ஏகதேசமான
இடமாகியும், பின்னின்றனவற்றை உருபாகியும் கூறுவா. இரட்டித்து வா
ராவிடத்து இல்லென்னுமுருபு லுக்கு ஆயிறமென்பா வடநூலார். கண், கால்,
புறம், அகம் முதலாயின அவவியயமென்னும் உபச'ககமாயினும், அவை ஒரி
டத்தில ஏகதேசமாகவும் பொருளபரிமென்பதுபற்றி நன்னூலாரும் 'இட
ப்பொருளுருபே' என விதந்தோதினார். உருபுகள் பிறிதொருருபுமாத்தினா
யாய நிற்பனவற்றையும் வேறறுமைப்பொருட்டென்றும், பொருளென்றும்
'சேனுவரையா முதலாயினொருமுறைப்பா,' 'இயலுபுளிகோலோச்சும்,' 'மரபுளி
வழி,' 'இதன்மாறென்னும்,' 'சிறந்தோன் பேரன் பிறந்த மாறே' 'விழித்தக்
ண் வேலகொண் டெறிய' என்பனவும் ஆனென்னும் மூன்றாம் வேறறுமைப்
பொருளாயினவாறு காண்க. இவற்றைத் தொல்காப்பியர் 'வேறறுமைப்
பொருளவயி னுருபா குறவும்' என்பார். அது சேனுவரையருளாயானுவகா
ண்க.

இனிச் சகாரத்தமாய வந்த திருதியையையச் சகாரத்தத்திருதியை என்று
ம், சகாரத்தமென்றும், தாதாத்தியமாய வந்த சதாததிகையத் தாதாததிகையே
சதாததி என்றும், தாதாத்தியமென்றும், தாம் என்பதினாதத்தமாய வந்த ச
தாததிகையத் தமாதத்தமென்றும், சத்தமியாதத்தமாய வந்த கண், கால் முத
லிய உபசாககத்தைச் சத்தமியார்த்தமென்றும், தாம் என்பதினாதத்தமாய வந
ததுவா என்பதைத் தமாதத்தமென்றும், ணிச் என்பதினாதத்தமாய வந்த சொ
ல்லு ணிசாதத்தமென்றும், தத்திதார்த்தமாய வந்த தவிசுமாதத்தத் தத்திதா

ரத்தமென்றும், சுவராததமாய் வந்த பிரத்தியயத்தைச் சுவராததபிரத்தியயமென்றும், சுவராததமென்றும், அதவே பிரதிருதியாததமென்றும், இன்னும் பல கூறுவா. இனிச் சுகாராததத்தை உததரத்திலேயுடைய திருதியையையச் சுகாராததத்திருதியையென்றும், ஒன்றனிமித்தத்தைத் தாதாததியமென்றும், கூறுவாருமுளா. அவையெல்லாம் மேலாண்டாண்டிக் காண்க. (சு)

எ. பன்னும் பகாபதப பேரோ பிராதி பதிகமது

துன்னுங் குறிபெற ரெருமை யிருமை தொலைவிலபன்மை
யென்னும் பிரதமை சோந்தெழு வாயென லாமிவைபோய்
மன்னும் பிறவுரு பாறொடவ வாறு வடமொழிககே.

‘குறி’ விவகம். ‘துன்னுங்குறி’ பொருள் நீங்காத் குணமென்னுஞ்சாதகிர !
விவகம், உபசாரத்தால் அச்சொன்மேனின்றது.

இது “பொதுவெழுத தானுஞ் சிறப்பெழுத தானும்” என்னும் நன்னூற்
சூத்திரம் வடமொழிப்பாருபாடி நிலக்கணங் கூறினாற்போல, வடமொழிய
கண்டபத்திற்குப் பெயரும் மேற்பிரசமாவிபத்திபென்னும் முதலவேற்று
மையுருப் முதலிய உருப் பெறுமாறுவகூறுகின்றது. பெயாபகாபபதம் பிரா
திபதிகமாம். அது குறி பெற்று, ஏகவசனமும், ஈவிவசனமும், வெகுவசன
முமாகிய பிரசமாவிபத்தியோடு சேர்ந்து, கருவராவென்னும் எழுவாயாம்.
இம்முறாவசனமும் போக, ஒன்று மூன்றாகிய ஐ முதலிய விபத்திகளாரே
யும் பொருந்தும். எ-று.

‘அருந்நவ ததாதப பிரத்திய மாகித்—திருக்கத நிற்பது பிராதி பதிகம்’
இஃதுநாசஞ்சூத்திரம். மன்னுமென்பது வினைமுறது.

உ-ம். இறை, உமை, தையல, கோ, வேள், பெண்டி, நாய, நரி, நிலம்,
நீர் என்னும் பெயாபகாபபதங்களைய பிராதிபதிகமென்றும், அவை பிராதி
பதிகமாவதன்றி முதலவேற்றுமையுருப் பெற்றுணவல்லவென்றும், அவை எழு
வாயாகாவென்றும், பின்னா அன, அர, ஆள், ஆர், கள் என்னும் பிரதமாவி
பத்தியாகிய முதல வேற்றுமையுருபோடு புணர்ந்து, இறைவன், இறைவர்,
உமையாள, தையலாள, தையலார் என நிறகுமென்றும், ‘இறை கடியன்,’ ‘இ
றை காக்கும்,’ ‘உமையமர்ந்து விளங்கும்,’ ‘தையல வரும்’ என அனனீறும் ஆ
னீறும் பெறுது நின்றவற்றை அனனீறு ஆனீறு என்னுஞ் சுப்பிரத்தியயமுத
லாயின் வந்து லோபமாயின்வென்றும், கூறுவா. அன்றியும், கீகா, வேள்,
பெண்டி என்னுமுயாதினையிறப்பெயரும், நாய, நரி முதலிய அஃநீனையிற
ப்பெயரும், அவன், அவர், அவள், அது, அவை எனப்பனபோல ஒருமையீறும்
பன்மையீறுங் காட்டாது நின்று, பின் களனீறு பெற்று, கோக்கள், வேள்க
ள், பெண்டிகள், நாய்கள், நரிகள் என வெகுவசனமாற்றபோலவென்று கூ
றுவர். இவ்வாறு ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் இருமைக்கும் வேறுவிபத
தி வந்து பிரதமாவிபத்தியாமென்றும், இம்முன்று விபத்தியும் போக இறை
யென நிறுத்தி, வனை, வரை, வனோடு, வரோடு, வறகு, வாக்கு, வனின், வரி
ன், வனது, வரது, வனகண், ‘வாகண்’ என வருவித்து, இறைவனை, இறைவ
ரை, இறைவனோடு, இறைவரோடு, இறைவறகு, இறைவர்க்கு, இறைவனின்,

இறைவரின், இறைவனது, இறைவரது, இறைவன்கண், இறைவாகண் என நின்றறபோல், ஐமமுதலிய விபத்திகளாறும் ஒன்று மூன்றாகி அவவாறு புணர்ந்த சகண்டபதம் இருபத்தொன்றாமென்றும், கூறுவா. ஒருமை பன்மையென்னுமல இருமையென வருக்குமாறெனனோவெனின், — பன்மையுள சில பலவென்னுஞ் சுருக்கப்பெருக்கம் பற்றிய வழக்குப்போலவென்க. இருமைக்குதாரணம் வடமொழிக்கல்லது தமிழ்மொழிக்கிலையென்க. வருமொழிப்பொருளை ஒருமை பன்மையாகவேணடி, அது, அ என ஆறனுருபு இரண்டாய வந்தாறபோல், வடநூலாரா நிலைமொழிப்பொருளை ஒருமை, இருமை, பன்மையாக வேணடி, எழுவாய்விபத்தி முதல் ஏழுவிபத்தியும் ஒன்று மூன்றாய இருபத்தொன்றாமென்பா. இனி ஏகமென்னும் பத்தத்தில் ஒருமையீறாய வரும ஏழுருபுமனறி இருமை பன்மையீறாய வரும பதினான்குருபும் வடமொழிக்கு மில்லை. பாணினி பிராதிபதிகத்தையும் தாதுநிட்டபன்மென்றாராலெனின், — எழுத்துமாறாட்டமென்னும் அக்கரப்பிரஞ்சம வாராமைபற்றி அவவாறுதாத தாரொன்பா பாடியகாரா. இனித தொல்காப்பியரும், தமிழில் “எழுவாய் வேறுமை பெயாதோன்று நிலையே.” என்றாராயினும், வடநூலில் எழுவாய்வேற்றுமை இவ்வாறிருக்குமென்றறிதற்கு ஐம் எனனுமொருபெயராமாததிரம் எழுவாய்வேறுமைமையாககாது பிராதிபதிகமாககி, பின்னா ஐமமை, ஐங்கண் என இரண்டுமுதல் ஏழிறுதியும் வேறுபடுத்தி வேறுமைமையாககிதற போல், “அல்லதன் மருங்கிற சொல்லுங் காலை” எனனுஞ் சூத்திரவிதிக்கொண்டி நீயிரென வேறுபடுத்தி, எழுவாய்வேறுமையென்னும் பிரதமாவிபத்தியாக்குவா. இவவாறு நின், தன், தம், என், எம், நம் என்பனவற்றையும் பிராதிபதிகமாககி, பின் நீ, நீர், தாம், யான், யாம், நாம் எனத் திரிநதனவற்றை எழுவாய்வேறுமைமையாககாமையானும், “எல்லாநீயிராநீ” எ-ம். பெயரியலுள் “நீயிர நீயென வருஉங் கிளவி” எ-ம். பெயர்ப்பிராதிபதிகமாகக சூத்திரஞ்செய்தலானும், “அல்லதன் மருங்கிற சொல்லுங் காலை” எனனுஞ் சூத்திரத்தை வடமொழிக்கு எழுவாய்வேறுமை இவ்வாறிருக்குமென்று தமிழ்நூலாரா அறிதற்கே செய்தாரானக. நிலைமொழி விகாரமொழி எட்டாமவேறுமையானறபோல ஐமமென்னு நிலைமொழிவிகாரம் முதல்வேறுமைமையாமென்க. மேல்வருஞ் சமத்தபதம், தத்திதன், கிருத்தந்தம், பாவபதம் என நான்கும் பிராதிபதிகமென்ப பெயாபெற்று, வேறுமையேழுமேறது, சுபந்தமென நிற்குமென்க.

(எ)

அ. தேற்றுந் தமிழுக் கெழுவாய் விபத்தி திரிபிலபெயர்
தோற்றும் பிறவுரு போராரும் வேறுமை தோன்றிறகு
மாற்றுங் கருத்தாக் கருமங் கரண மவதிகொள்வோன்
சாற்றுந் தொழிற்கிட மென்றறு காரகந் தாமுளவே.

இது தமிழ்ப்பெயர் உருபேற்றும், காரகமாதலுங் கூறுகின்றது. தமிழுக்கு எழுவாய்வேற்றுமை ரூபேதமின்றித் திரிபில்பெயராம். அஃதல்லாத் உருபுகளாறும் ரூபேதநதோன்ற வரும், கருத்தா முதலாகக் காரகமாகிய வினை ஆகுவா. எ-து.

“வினையே செய்வது” எனனுக்குத்திரதம், சேனுவலையரும் அவ்வெட டினையும் காரகமென்பா. செய்யுளாகலின், அவதிகை முன் வைத்தார். “பன்ன மபகாபதம்” எனனும் பாட்டுப் பிறாமதங்கூறி இப்பாட்டித் தந்துணிபுகாத தல்.

பெயர்க்கு ரூபபேதங் காட்டிம் வேற்றுமையுருபு வடமொழிக்கல்லது த மிழமொழிக்கிலலாமை கண்டு, “எழுவாய் விபத்தி திரிபிலபெயர்” என்றும். “எழுவாய் வேற்றுமை பெயாதோன்று நிலையே.” “எழுவாய் யுருபு திரிபில பெயரோ” எனத் தொல்காப்பியனாரும் ஈனனாரும் கூறினானாக. இனி உ னாயாசிரியரும் நச்சினாக்கினியரும், பெயர்-தனித்து நின்ற காலே எழுவாய் வேற்றுமையாகாதெனும், அது “பெயாதோன்று நிலை” என்பதற்கு நலிந து பயனிலை தோன்ற நிற்குநிலையாகிய அவசரத்தில எழுவாய்வேற்றுமையா மென்றும், உரைத்தார். பெயாதாம் பயனிலை தோன்றநின்றாற் காததிருகாரக மென்னும் எழுவாயாவதன்றி ரூபபேதம் பெற்ற எழுவாய்வேற்றுமையாமோ வென மறுக்க. அன்றியும், அவ்வாறே “நிலங்கடந்தான்” முதற் “குணக்ககை” இறுதியாக ஆறுருபும் வாராது தத்தம்பயனிலை தோன்ற நிற்குநிலையையே மையும். அங்ஙனம் அமைவனவற்றை “ஐயெனப் பெயரிய” “ஒடுவெனப் பெய ரிய” எனப் பெயரொழிந்த ஆறுவிபத்தியும் எடுத்தோதியது நின்றபயனினைம யென்னும் ஞாற்குற்றந்தன்குற்றகோவெனக் கூறி மறுத்து, அஃதுநாயனமை யாதலறிக. இனிச் சேனுவலையார், அசுருத்திரத்திற்கு, முதல்வேற்றுமையாவ து பெயர் தோன்றியதுணையாய் நிற்குநிலையென்றும், பெயாதோன்றிய துணையாய் நிற்குநிலையெனவது உருபும் விளியுமெலாமையும் பிறிதொன்ற னேடு தொடராமையும் நிற்குநிலையெனவது கூறி, பொருண்மைசுட்டலுள் உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கணமாயினும் உருபேலாதவழியும் பெயராமாறு போல எழுவாய்வேற்றுமை கிரியாசமாததியாகிய பயனிலை கொள்ளாதவழி யும் எழுவாய்வேற்றுமையேயாமென்றும், செயப்படுபொருள் முதலியவற்றிற் குங் கருத்தாவிற்கும் பொருண்மாததிரமே ரூபபேதங்காட்டிம் வேற்றுமையெ ன்றும், பன்மைபற்றிய வழக்காலே ரூபபேதங்காட்டாத் கருத்தாவாகிய பெ யரையும் எழுவாய்வேற்றுமையென்றொன்று கூறி, உனாயாசிரியர் முத லாயினோர் மறுத்தலானும், யாழ்நாதத்தே பூருவாசிரியர்க்குங் கருத்தா யிற்று. டன்னால் செயத் குணவீரபண்டிதரும் “பெயரொழுவாய் வேற்றுமை யாம் பின்பத்தா னாறு—பயனிலையு மேற்கப் படுதல்—கயலவிழியா—யீற்றி னுருபாறு மேற்றனமுக காலமுந்—தோற்றமை நிறற் றுணிவு.” என நேயிநா தத்துட்கூறினார். ஆதலால், பெயரொழிந்த ‘பிறவுரு போராயும் வேற்றுமை தோன்ற நிற்கும்’ என்றும், ‘விபத்தி வேற்றுமை யுருபென விளம்புவார்.’ இஃ துரைசுருத்திரம். “ஐற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்குமீ ரூயப்பொருள்—வேற் றுமை செய்வன ஷெட்டே வேற்றுமை.” எனப் பொருள்வேற்றுமையுப்பிம் உருபேற்ற பெயரையும் வேற்றுமையெனவது வேற்றுமைசெய்யும் உருபை மாததிரம் வேற்றுமையெனப் பன்னாலார். தொல்காப்பியர் “உருபுதொடாந தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி” “ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி” என உருபுப் பெயரையும் உருபையும் வேற்றுமைக்கிளவியென்பார். (அ)

௬. பழியா வினையெய்து¹ ன்கருத தாசசெயப் பட்டபொரு
ளழியாது நிற்ருங் கருமங் கருவி யருங்காண
மொழியாது கொள்பவன் சம்பிர தான மொழிபவதி
யிழியா வதிகர ணந்தா னிடமென்ப ரோந்திழையே.

இது காரகமரீதுக்கும பிரதிபதமும் பன்மைபற்றிய வழக்கான நிருத
கியுக்கூறுகின்றது. (௬)

௧௦. இந்திரன் றுமறா யைக்கரத தாற்கொய் திறைவனுக்குத
தந்திருங் குறறத்தி னீங்கிவிண் மேலிருந் தானெனலும்
வந்தருங் காரக மெல்லாம பிறக்குமோ வாககியத்துட்
சிந்துர வாணுதற செவவாயக குறுநகைத தேமொழியே.

இஃது அறுவகைக்காரகத்திற்கும் உதாரணக்காரிகை. (௧௦)

௧௧. ஏயுங் கரும்ஞ் சுதந்திர மேதுவென் றெண்ணவிரிந்
தாயுங் கருத்த னபிசுத மொன்றே யநபிசுதஞ்
சாயும பிரிவி னபாதான மாகுஞ் சலமசலந்
காயுங் கதிராவடி வேலவிழித தேமொழிக காரிகையே.

இது காததிருகாரகபேதமும் அபாதானகாரகபேதமும் கூறுகின்றது. க
ருததாவுள், கரும்முதலாக 'ஏ' யுதீரக அபிசுதகருததா மூன்றுவகைப்படும,
அநபிசுதகருததா ஒன்றேயாம். அபாதானம் சலம், அசலமென இருவகைப்
படும. எ-று.

உ-ம. 'கூடா மேயாதது,' 'கன்று விட்டுக்கொண்டது,' 'பசுக்கருந்தது,' 'தி
ண்ணெழுமுகிறது,' 'சோறட்டது,' 'கறி பொரித்தது' எனக் காததிருவற்பா
வமெனுவகரும்கருததா வரும். 'செயப்பி' பொருள்குச் செய்தது 'போல்'
என்னுஞ்சுத்திரத்தான, 'சேருவனாய் அரி' சான்றையட்டது' எனவுதாரணங்
காட்டி, அத்தனை எளிதெனப்பெய்தினவங் கூறுவர். இவிக் குணியிருத்திகா
ரா! 'பிறக்கின்ற முற்பகற் செயயிற் றமக்கின்றபு—பிறப்பகற் றுமே வரு
ம.' 'பெரியவா கேண்மை பிறைபோல நானும்— வரிசை வரிசையா னந
தும்—வரிசையால்—வானூர் மடியம்போல வைக்கலு தேயுமே—தானே சிறி
யா தொடாடி.' எனஐம் இவற்றை 'சாமே' 'தானே' எனஐஞ் சுயமேவபத்
ததொடாந்த 'வரும்' 'நதும்' 'தேயும்' என்றும் அகனமக் பரஸமைபதமெ
ன்னுஞ் செயப்படுபொருள் குணிய வினைமுற்றுச்சொல்லோடு வருங் கரும்
ததைக் கரும்கருத்தாவென்பார். இவை சகனம்கபரஸமைபதமென்னுஞ் செ
யப்படுபொருள் குணுத வினைமுற்றுச்சொல்லோடு முடியாமையின், பாடிய
காரா கரும்கருத்தாவாகாவென்பார். பாடியகாரருக்குமுன் குணியிருத்தி, பா
டியகாரருக்குப்பின் காசிகாவிருத்தி எனவறிக். 'இனி எழுத்தாணியெழுதும்,'
'கண்ணவனை யல்லது காணு செவியவன்—தெண்ணருளுக் ரல்ல திசைகே
ளா—வண்ணல்—கழலடி யல்லது கைதொழா வஃதா—ஸழலங்கைக் கொண்
டானமாட் டன்பு.' 'கோளில் பொறியிற் குணியிலே யென்குணத்தான—

ருளை வணங்காத் தலை.” எனக் கருவி கருத்தாவாகியும், “இரப்பவ னென்ப றினுங் கொளவா” எனச் சமபிரதானங் கருத்தாவாகியும், “அகழவாராத தாகு நிலம்போல” “அறநோக்கி யாற்றுகொல வையம்” “வசையிலாவ ணபயன குன்று மிசையிலா—யாககை பொறுத்த நிலம்.” என அதிகரணங் கருத்தாவாகியும், வந்தனவல்லவோவெனின, அல்லவெனக். எனனை அபிதி கருத்தாவும் அபிதிதகருமமும் பிரதமையோடே வருமெனவும், ஒழிந்த கரண மும், சமபிரதானமும், அவதியும், அதிகரணமும் பிரதமையோடு வாராவெ னவும், “ஆதிய தென்பது” எனனும் பாட்டினும் “ஆறொடு மைந்தொடும்” என னும் பாட்டினும் விதிததமையாலெனக்.

‘தேவததன சோறறையட்டான’, ‘சோறறையட்டானதேவததன’ இ வை சதநதிரகருத்தா.

‘தேவததன எஞ்ருத்ததனையருசவித்தான’, ‘ஆசாரியன மாணககனையநி வித்தான’ இவை ஏதுகருத்தா. ‘ஏவுதற கருத்தாப் பிரயோ சகனே—இயற் றுதற கருத்தாப் பிரயோச சியனே.’ இஃதுரைசகூத்திரம். இனிக காரிய கார ணத்தொடரின் அஃமினைக்ககணனும் வரும. உ-ம. ‘அல்லலுழப்பிககுரு குது.’ ‘அமமகேட பிககும்’ ‘அறிவிப்ப போலும்’ ‘துறந்தமை தெற்றுகொல’ என வரும.

‘தசசனுவல்க்கப்பபட்டது மாடம்’, ‘மாடந்தசசனுவல்க்கப்பபட்டது.’ இ வை அரபிதிசகருத்தா.

‘ஏயும்’ என்ற மிகையாற பாவகருத்தாவுமுண்கி. கருமமும் கருத்தாவும் த டிமாறி நிறறலுமுண்கி. உ-ம. ‘தேரான நெளிவுந் தெளிந், னனக் னையுந்— தீரா விடுமபை தரும.’ ‘கோறல—பிறவினை யெல்லாந் தரும.’ இவை பாவ கருத்தா. ‘ஒத்த கிழவனங் கிழத்தியங் காணப்.’ இது த்ரிமபி நிறறல்.

சலம்: ‘குதிகாயினிழிந்தான.’ அசலம் ‘மலையினிழிந்தான.’ ‘இலைத்தனை ய்சல மிப்பகுத்தனை சலமே’ ‘சொல்லப் படுகிலை சொல்லப் படாநிலை—யபிதி த மரபி திதமென மொழிப—தெரிநிலை தெரியா நிலையென வும்பெறுஉம்.’ இவை உரைசகூத்திரம்.

‘சாயும்’ என்ற மிகையால் சலமும் அசலமும்னறி “குடிப்பிறந்து குற்ற ததி னீங்கி” எ-ம. ‘சிறுமையு னீங்கிய வினசொல” எ-ம. வரும புறப்பாட டெல்லையெனனும் வெக்சசீமைக்ககண வருவது அபாதானம். (கக)

கஉ. அண்ணிய காமத தபிதித மொனறே யரபிதிதந்
தண்ணிய வீசசிதந் தனனொ டீசசிதந் தானிருமை
யெண்ணிய நறகருத் தாவொ ட்கிதித மென்றொனந்தாங்
கண்ணிய காலே யகம்புற மாருங் கரணங்கனே.

இது கருமகாரகபேதமும் கரணகாரகபேதமும் கூறுகின்றது. கருமத்து ள், அபிதிதகருமம் ஒன்றேயாம், அரபிதிதகருமம் ஐந்துவகைப்பபிம். அகம், புறம் எனக் கரணம் இருவகைப்பபிம். எ-று. ‘கள்’ அசை.

உ-ம. 'மாடநதச்சனுவியறற்பட்டது,' 'தச்சனுவியறற்பட்டது மாடம்' இவை அபிதிதகனமம்.

'பாய நெய்தான்,' 'பொன்னையாசைப்பட்டோர் வறியா,' 'சோற்றையுண்டான்,' 'துவரப்பசித்தான்,' 'வேலியைப்பிரித்தான்,' 'நஞ்சையுண்டான்' இவை அநபிதித்தான ஈசசிதகருமம். 'சோற்றைக்குழைத்தான்,' 'தீக்கனுவைக்கண்டான்,' 'வழிசெலப் புகுந்தான் வாணிகனைக் கண்டான்,' 'இன்னையெழுதினாறிழைக்குஞ்சுதா' இவை அநபிதித்தான அரீசசிதகாமம். இவற்றைக் கல்லாடா முதலாயினா கருதுவழிச்செயப்படுபொருள், கருத்திலவழிச்செயப்படுபொருள் எனபா. ஈசசித நனனோ டரீசசித தாமே—கருதுவ வழியில் வழிச்செயப்படுபொருள். இஃதுரைச்சூத்திரம். 'ஊரைச் செலவான பசம்புலலை மிதித்தான்,' 'பாறசோறுண்கின்ற சிறுவன அதன்கணவீழ்நத தாளியைத் தின்றான்.' இவை அநபிதித்தான ஈசசிதாரீசசிதகாமம். பசம்புலலை மிதித்தலும் தாளியைத் தின்றலும் அரீசசிதம், ஊரைச்சேறலும், பாறசோற்றையுண்டலும் ஈசசிதமாமென்க.

'மாணககணையூக்குப் போககிணைசிரியன்,' 'மகட்போககிய த. ப' எனபுழி மாணககன், மகள் எனனுமிருவரும் தனித்தனியே போவாரும் போகப்படுவாரும் காலின், காததிருகருமமாம். 'தன்னைத் தந்த கற்பகம்,' 'தன்னைத் தான் காதலன்,' 'நானாறு' ரப்பா,' 'நன்னிலைக்கட டன்னை நிறுப்பானா' தன்னை—நிலைக்ககிகி கீழிடு வானு நிலையினு—மென்மே லுயர் நிறுப்பானா தன்னை—தலையாகச் செய்வானா தான்.' என வருஞ்செய்யுட்களும் கனம் வறப்பாவமான காததிருகருமமாம். வடநூலா 'ஆதமாரஞ்சிறத்தி' எனபதனைத் தமிழா 'தன்னைக் குத்தினான்' எனபா. இதுவுமது.

'பசவினைப் பாலனைக் கறந்தான்,' 'ஆனையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்' இவை கதிதமல்லாத அகசிதகருமம். 'துணைநிலை யகதிதர் துகனமக் மென்பா,' இஃதுரைச்சூத்திரம். 'ஆசாரியனையுற்றபொருளை வினாவினான்' எனபது பசவினது ஆனையினது எனப பொருளபுதலபோல ஆசாரியனது எனப பொருளபடாது வந்த அகசிதம்.

'அண்ணிய' என்ற மிகையால் அகநிலைச்செயப்படுபொருளெனலும் அநதாபபாவிதகருமமுங்கொள்க. அது 'வந்தான்' என்றால் வருதலைச்செய்தான் எனக் கரும்பாவத்தினமேல் துதியை விரித்து நிற்குமென்க. 'ஏரினுழாஅ' எனபுழிப் பரிமேலழகியாரும் இவ்வாறு விரித்தலகாண்க. வடமொழியினும் 'ஆகச்சதி ஆகமறங்கரோதி' என் வரும்.

இனி வாககியபதியுதனானும் கையடத்துதனானும், நிரவாத்தியம், விகாரியம், பிராபியம் எனக் கூறியவண்ணம், சேனாவையா முதலாயினார் இயற்றப்படுவதும், வேறுபடுக்கப்படுவதும், எய்தப்படுவதுமெனச் செயப்படுபொருளை மூன்றாகுவர். இயற்றுத்தலாவது முன்னிலைதனை உண்டாக்குதல், வேறுபடுத்தலாவது முன்னுள்ளதனைப் பிரித்தல், எய்தப்படுதலாவது அவ்விரண்டுமினறித தொழிற்பயனையுறுத்துணையாய் நிறற்றலென் நிருத்தியுக்கறி, 'எயிலையிழைக்கும்,' 'மரத்தைக் குறைக்கும்,' 'பொருளைப் பெறும்' எனவதாரண

ம்காட்டுவா. நன்னூலாரும் ஆககல, அழித்தல, அடைதல முதலாகச் சைனே! நதிரனமதம்பற்றிப் பலவாகஞவா. 'இயற்றப் படுவது நிருவாத தியுமே,' 'வேறு படுக்கப் படுவது விகாரியம்.' 'பிராப்பிய மெபதப் படுவதென நிசைப்பா.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

பததுததிகையும மனத்தான மறைத்தபின், 'மனத்தான மறுவில றோனும்,' 'மனத்தான மன்னுயிரக் காக்கம்,' 'பொச்சாவாக கருவியாற போற்றிச் செயின்,' 'உளத்தாலுள்ளல்' இவையெல்லாம் அக்கரணம்.

'காலானடந்தான்,' 'கண்ணுறந்தண்டான்,' 'ஊசியாறகுயினுன,' 'நெய்யா லெரிதுதுபும' எனப் புற கரணம் வரும்.

'நாணுயிராததுதப்பா,' 'சாததன கையெழுதுமாறு வல்லன அதனாற் றதையுந்தாயுமவகும்,' 'கெளவையாற காம துதுபும மெனல்' என வருவன வெல்லாம் ஏதுவின்னை வந்த மூன்றும்வேற்றுமை.

இனி ஏது காரகம், ஞாபகமென இருவகைப்படும. உ-ம், 'வாணிகத்தானு யினுன்' எனப்பதுகாரகம். 'மூயற்சியாற பிறத்தலி னெலிநிலையாது' எனப்பது ஞாபகம். 'அப்பியந தரமே வாகிய மென்னச—செப்பிய கரண மகமபுற மாகும்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். (௧௨)

கங. விடைய மொரோவழி மேவுத லென்கும் வியாபகமென்

டபவம் மூன்று வகையான விரியு மதிகரணம்

பெடைமயி லேயநி ராகருத் தாவும பிரேரகமுத

கொடையெதிர கூற்றது மந்தாவு மாமெனபா கொளபவனே

இது அதிகரணபேதமும் சமபிரதானபேதமும் கூறுகின்றது. விடயமு தனமூன்றும் அதிகரணமெனப்படும. அநிராகருத்தாமுதனமூன்றும் சமபிர தானமெனப்படும. எ-று.

'விடய மூரிமை விளம்புகு காலே,' 'ஒரோவழி மேவுத லுபச்சி லேடம்.' 'வேற்றுமை நயத்தால வேறே யாயினு—மொற்றுமை நயத்தா லொன்றபி வியாபகம்.' இவை உரைச்சூத்திரம். கொடையெதிர கூற்றுகிய கொளபவ னெனக் கூட்டுக. 'எங்குமவியாபகம்' அபிவியாபகம்.

உ-ம், 'கடலுணயினிறிகின்றது,' 'காட்டுணிரிதிரிகின்றது,' 'நெடுமபுனலு ள்வெல்லுமுதலை,' 'பகலவெல்லுங் கூகையைக் காக்க' இவை விடயாதார ம். 'கடலோடா கரலவ னெயிந்தேர் கடலோம்—நாவாயு மோடா நிலத்து.' 'ஆலத்தின மேல குவளை குளத்துள்—வாலி னெடிய குரங்கு' இவ்வெதிர 'மறையாலும் விடயம் உரிமையென்பதறிக.

'மதிக்கண மறுப்போ லுயர்ந்து,' 'குன்றினகட்டுவழி,' 'கையினகண வி ரல்,' 'ஆண்டினகணிருது.' எ-ம். 'பாயின்கணிருந்தான்,' 'தேர்க்கணிருந்தான்.' எ-ம். சமவாயமும் சையோகமுமாக வந்த உபச்சிலேடம்.

'எள்ளினகணைய,' 'தயின்னகணைய,' 'அரணிக்கட்டி,' 'மணியினகணை,' 'உயின்னகணை' இவை ஒருபொருளினகட் பிற்தொருபொருள் வேற்று மையின்றி ஒற்றுமைப்பட்டிக் கலந்த அபிவியாபகம்.

இவவுதாரணங்களுள் சிலவாதாரவாதேயவாதன் அருவாயும் உருவாயும் வரும், உ-ம், 'வடக்கண்பேறுகடம்,' 'தெற்கட்குமரி,' 'ஆகரயத்தினகப்பருநது,' 'மசத்திப்பிறந்தான,' 'கண்ணலர்கட்டப்பட்டவறுமை' எனவரும்.

இனி வடதுலார உண்டுள்ளனஞ்சுத்தமிவிபத்தி ஒருபொருளைக் கூட்டிப் பிரித்தலென்னும் யோகவிபாகத்தினும், ஒருபொருளைப் பிரித்துக் கூட்டலென்னும் விபாகயோகத்தினும், ஆதாரமினறி வருவதனை நித்தாரணை சத்தமி பெண்பார், உ-ம், 'உடையான்ரசருளேறு,' 'அறனகடை' இன்னரு னெல்லாம் பிறன்கடை—கிண்குறிப் பேசையா ரில்' எ-ம், 'வைவத்தின் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்—தெயவத்துள் வைக்கப் படும்,' 'ஒத்த தறிவா னுயிர்வாழ்வான் மறையான—செத்தாருள் வைக்கப் படும்,' எ-ம். வரும். இவை அதிகரணமனமையறிக, 'முறைசெய்த காப்பாற்ற மன்னவன் மக்கட்—கிறையெனறு வைக்கப் படும்.' இது சத்தமி வருமிடத்துச் சட்டி வருதலின், நித்தாரணைசட்டியெனப்பபிம்.

'மூக்கண் மூர்த்திக்குப் பூவிட்டான,' 'களளார துழாயுந் கணவாறுங் கூவினையு—முள்ளார் முளரியு மாம்பலுமுன் கண்டக்காறு—புள்ளாயோ ரோனமாய்ப் புக்குடநதான் பொன்னடிக்கென்—றுள்ளாதா ருள்ளத்தை யுள்ள மாக்கொள்ளோமே.' இவை அநிராகர்த்திருசுமபிரதானம்.

'வறியாக்கொன் நீதலே யீதல,' 'இரப்பாக்கொன் நீதல்' இவை பிரோகசுமபிரதானம்.

'ஆசாரியன் மாணுக்கனுக்குக் கசையடிக்கொடுத்தான்' இது அறுமநிருசுமபிரதானம், 'அருமறை சோரு மறிவிலான செய்யும்—பெருயிறை தானே தனக்கு,' என அபேதத்தினும் வரும். (க௭)

௧௪. ஆதிய தென்ப ரபிகித கீர்த்தா வரபிகித

மாதவிட டாரொடு மூன்றும் பொறுமென்ப ராய்ந்துணர்ந்தோ

ராதிய தென்ப ரபிகித கன்ம மரபிகித

மாதியைந் தேழொழிந் தல்லா தனபெறு மாரணங்கே.

இஃது ஒருகாரகபதம் பலவருபுகளோடு வருதல் கூறுகின்றது. அபிகித கருத்தாப் பிரதமையோடு வரும். அபிகிதகருத்தாத் திருதியை, சட்டியென்னும் இரண்டோடும் வரும். அபிகிதகருமம் பிரதமையோடு வரும். அபிகித கருமம் துதியை, திருதியை, சுதர்த்தி, சட்டியென்னும் இரங்கன்கோடும் வரும். எ-று.

உ-ம். 'திண்ண மெழுதித்து,' 'தேவதத்தன் சோற்றையட்டான்,' 'விழுமி யோர் நன்மையினைச் செய்வர்' என அபிகிதகருத்தாப் பிரதமாவிபத்தியால வந்தது. 'அவர்க்குச் செய்யத்தகு மிக்காரியம்,' 'அவரார் செயயத்தகுமக்காரியம்' என அபிகிதகருத்தாவோடு ஆறும் மூன்றும் வரும். 'வினைமுதல் கருவி யனைமுதற் ததவே.' என்பதனும் கருத்தா மூன்றனுருபு பெறுதலோடு என் னு. ஆறு பெறுதலுன்னொள்க. என்னிக் குகரம் ஆறனுருபு

‘சோறு தேவத்தினை’ என் அபிசிகதகரும் பிரதம்மயோதி வந்தது.

‘நூலையிறதான்,’ ‘மரத்தீக்க குற்றதான்’ என அபிசிகதகன்மம் துதியையோதி வந்தது. ‘பாலையோமருசெய்தான்,’ ‘பாலாலோமருசெய்தான்,’ ‘பியையோமருசெய்தான்,’ ‘தயிராலோமருசெய்தான்,’ ‘ஆலத்தி னூலியா தாகிய கோனறிலை’ என அபிசிகதகன்மம் திருதியையால வந்தது. ‘ஆலத்தி னூலி’ என னூல திருக்கோன்வயாருள் பிராகிரியா சொறசோதனைகாட்டிய ‘பாலாறறயிராககினுன்’ என்பதுமது. ‘அவனைக் கொள்ளுமிவவணிகலம்,’ ‘அவட்குக் கொள்ளுமிவவணிகலம்’ இது அபிசிகதகரும் சதூர்த்தியோதி வந்தது. ‘நூலையிறதான்,’ ‘நூலதுகுற்றம்,’ ‘தூலையக் குடர்விளக்கருசெய்தான்,’ ‘தாயதுகுடர்விளக்கம்,’ ‘அவனை யிகலவெல்ல லாககு மரிது,’ ‘அவனதிகல,’ ‘குடும்பததைக் குற்ற மறைப்பா னுடம்பு,’ ‘குடும்பததனை குற்றம்’ இவை சட்டியோதி வந்தது. ‘கிராமம்சசத’ ‘கிராமாயகசசத’ என்பதற்கு ‘ஊரைச சென்றான்’ ‘ஊராகுச சென்றான்’ என வடமொழியிலிருந்தவண்ணமே தமிழகாராரும் மொழிபெயர்த்து, உதாரணமாகாட்டினர். இவற்றை வடநூலார சாமணியசட்டியென்பார். அபிசிகதகன்மமென்னாமலே ‘அபிசிகதம்’ என்ற சேடததாலே ‘நூலைய சாரதான்,’ ‘நூலினகடசாரதான்,’ ‘கண்ணைக் குத்தினுன்,’ ‘கண்ணுக்குத்தினுன்,’ ‘கோட்டைக் குறைததான்,’ ‘கோட்டின கடுகுறைத்தான்’ என ஏழோடும் வரும்.

இனி இவ்வாறு நேரோ முடிக்குஞ்சொல்லோதி வந்த மயக்கங்களைக் காரகலிபததியென்பார். ‘நூலைய குற்றவகறினா,’ ‘பாலைய தயிராககினுன்,’ ‘குடும்பத்ததைக் குற்றம்மறைப்பான்’ என்பன உபபதத்தோதி முடிதலின், உபபதவிபததியென்பார்.

‘ஆதிய தென்ப ரபிகித காததா’ ‘ஆதிய தென்ப ரபிகித கன்மம்’ எனவே, கருமகருததாவும், சதூர்த்திகருததாவும், ஏதுகருந்தாவும், அபிசிகதமேயாம். அபிசிகதகன்மமொழிந்த ஐந்துகருமமும் அபிசிகதமாம். ஆயினும், தத்தமபொருள வேறுபாட்டால் வேறுகுறியிட்டாளவேணடிக கருததாவைவந்தெனும், கருமமேமென்றுங கூறுவார்.

(கச)

கரு ஆறொடு மைந்தொடு மூன்றொடுந தோன்று மருங்கரண மாரொடு நானகொடு மூன்றொடுந தோன்று மவித்தலகொள்வோன் வீரொடுந தோன்றுமைந் தன்றிப் பெறுது விடுமவது யீரொடுந தோன்றுங்கண் ணன்றிப் பெறுதிட மேந்திழையே.

இதுவும். கரணம் சட்டி, பஞ்சமி, திருதியையென்னும் மூன்றோடும் வரும். சமபிரதான்ம் சட்டி, சதுர்த்தி, திருதியையென்னும் மூன்றோடும் வருக. அபாதானம் பஞ்சமியோதி வரும். அதிகரணம் சத்தமியோதி வரும். 1-ம். ‘நீரொடும்’ என்றது செய்யுளவிகாரம்.

உ-ம். ‘செவிக்குக் கேட்கலாம்,’ ‘செவியாற்கேட்கலாம்,’ ‘கண்ணிற்குக் கண்ணலாம்,’ ‘கண்ணுந்தானலாம்,’ ‘வாய்க்குத் தக்கது வாசீசி,’ ‘வாயாறற

க்கது வாச்சி,' 'கோடாலியுது வெட்டி,' 'கோடாலியால வெட்டிம் வெட்டி,'
 'படலொல்லா பேதைக்கெண்ணை,' 'பேதையாடிலென்கண்' எனக் கரண்ம ஆற
 னுருபோடி வரது, ஏதுவின்கரண்மாயடங்கும். சுண்பி பேதை கருத்தாவா
 காத கரண்மாய்க் குகரம் ஆறனுருபான வரத்து. 'யாங்கண்ணிறகாணரூப'
 எனப் பஞ்சமியாற கரண்ம வரத்து. 'நெய்யா லெரிதுதுபபே மெனற்றால்'
 'இது திருதியையால் வந்தது.

'நாகரது பலி,' 'நாகர்க்குப் பலி' ன்னாவின் மகனிரான மாலை வழங்கி
 யோன் எனச் சம்பிரதானம் இம்முன்றனோடும் வரத்து. 'அறிவுடை யரத
 ண னவளைக் காட்டென்றான்,' 'தவவையைக் காட்டி விடும்' எனச் சம்பிரதா
 னம் வடநூலார் கூறாத இரண்டனோடும் வரத்து.

'ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தா,' 'குடிப்பிறந்து குறத்தி னீங்கி,' 'சிறுமை
 யி னீங்கிய வின்சொல்' என அபாதானமென்னு நீக்கம் ஐந்தன்கண்ணே
 வரத்து. 'நினைப்பாணை நீங்குர திரு,' 'ஊாகுத் தீரந்தான்' எனத் தமிழில்
 அபாதானம் துதியையோடும் சதூததியோடும் நியமந்தபி வரத்து. உவமை
 சீமை ஏதுவென்பனவற்றின்கண்ணும் பஞ்சமிவிபத்தி வரும். நீக்கம் பஞ்சமி
 யிலே வரும் எனபது ஆசிரியாகருதது. குறத்தினினதும் ஐயத்தினினதும்
 என விரிக்க. 'வாணிகத்தினியினான்' எனபதனை வாணிகத்தின்கண்ணினது
 மாயினான் என விரிக்கிற குறமாமென்க.

'தேரிலேயிருந்தான்,' 'தோக்கணிருந்தான்' என அதிகரணம் ஏழின்க
 ண் வரத்து. 'நெறியிறசென்றான்,' 'நெறியைச் சென்றான்' என அதிகரண
 த்துதியை நியமந்தபி அகன்மகதாதுவில வரத்து. வடமொழி நான்குதையி
 ல 'வந்ததிலரமணையைச் சென்றான்' எனனுங்கதிதாதுவுமது. 'அத்துவாரங்க
 ச்சதி' 'அத்துவாரங்கச்சதி' என வடமொழியில் வரும். சேனுவலையரும் "வ
 ழங்கியன் மருங்கிறகுன்றுவ" ன்னுரு குத்திரத்தன் செயப்படுபொருள் கு
 னறிய வினையையுணர்த்துஞ்சொல் இரண்டாவதனோடியைப்போன்றா. இனி
 'இ ஈ யாகு மையா யாகும்,' 'ஓவு முவவு மேவொடு சிவனும்,' 'உகர தா
 னே குறறிய லுக்கரம்,' 'ஏனை யுயிரோ யுயாதினை மருங்கிற—மூவ்வினி கொள்
 ளா வெனமனா புலவா." இவையெல்லாம் நியமவிதிசுருத்திரம். இந்நியமங்
 கடரது 'ஆடுவே,' 'மகடுவே,' 'திருவே,' 'மகவே' என விளிபெறுதலபோலக்
 கொள்க. இவ்வாறு வருவன பொருண்மயக்கம். அஃதாவது தனபொருளிற
 நீராத பிறிதொன்றன்பொருட்கடசென்று உருபேற்ற சொல்லும் உருபுநோ
 க்கிய சொல்லும் சிறுபான்மை தம்முளியையுடைத்தாதல்.

உருபுமயக்கமாவது தனபொருளிறநீராத பிறிதோருருபின்பொருட்டா
 தல். அவ்வாறு 'யாத னுருபிற் கூறிற ருயினும்' ன்னுருகுத்திரத்தன்
 சேனுவலையா முதலாயினா கூறியதானுநதெனிக. உ-ம். 'கீளையி ராணற
 கீழங்குமணற் கீன்ற—முனையோ ரன்ன முள்ளையிறுத்து அவாவாய்,' 'கால
 த்தி னறசெய்த ரன்றி' இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் ஏழன்பொருட்டாய நி
 ன்று, உருபேற்ற சொல்லும் உருபுநோக்கிய சொல்லும், தம்முளியையாமலே
 நின்றன. 'கொக்கினுக்கிழிந்த திம்பழம்,' 'நாடுவேயொடு நகுபு வீங்கு தோ

ள்' இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் ஐந்தாவதனபொருட்டாயும் இரண்டாவதனபொருட்டாயும் நின்றன. 'சிதலெதும் பாகிமுக கறிவினமு வறிவுயிர்.' இதனுள் இன் ஒடுப்பொருட்டாதல் அவவுணாயிற்காணக.

'பழியையுஞ்சினுள்,' 'பழியினஞ்சினுள்' எனபது உருபும பொருளுமுடன் மயக்கம், "அச்சப பொருளை யிரண்டிற்கு மைந்திற்கு— மெச்சியில்" என்று மயக்கத்துள் விதித்தமையாலெனக. 'புலிகொல யானை; 'வானை மீ னுள்ள நலை' பபடல்' இவற்றுள் புலி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் யானை கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் நிறபதும், வானைமீன கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் உள்ளெனனும்கருவி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் நிறபதும், தமொறுதொழிலெனனும இததோதரக்கிரியையால வருமெனக. 'சாததற்கு நெடியன்,' 'கரு ஞாகருக கிழகரு,' 'மனைவாழக்கைக்குப் பற்றுவிட்டான்' இவை பஞ்சமியிற் சதூத்தி வந்தது. இவ்வாறு வந்தாலும் அபாதானகாரகமாவதல்லது வேறுகாதென்க. 'அச்சக் கிளவிக கைநது மிரண்டிம்' எனனுஞ் 'சூத்திரத்துள் 'பழியினஞ்சும்,' 'பழியையஞ்சும்' என இரண்டிம் ஒத்தகிழமையவாய் நின்றனவெனறும், அஃதேல ஒருபொருட்கண வரினனறே மயக்கமாவது, இவை செயப்படுபொருளும் ஏதுவுமாகிய பொருளவேறுபாடுடையவாகலின் மயக்கம் யாதெனறும், அற்றன்று ஈண்டேதுவாதலே அஞ்சப்படுதலாய் வேறினறி நிறறலின் ஒருபொருட்கண வந்தனவேயாமெனறும்; 'சேனுவலாயர்' உரைத்ததனுமறிக. 'மாலைக்கு வரும்,' 'காலைக்கு வரும்,' 'ஊாகருசு சென்றான்' இவை சத்தமியிற்சதூத்தி வந்தது. இவ்வாறு காரகபதப்பொருளிற பலவுருபு வருதல் காணக. (கரு)

கக்.உடனிகழ கின்ற சகாரத்தாதி யாகு மொடுசசொறகொள்வோன்
விடனிகழ கின்றகுத் தாதாத்தி யாதி வினைநிகழ்ச்சி
படனிகழ கின்றகண ணேசதி சத்தமி பான்மொழியாய்
கடனிகழ் வேற்றுமை தாமவினை யான்முற்றல காரகமே.

இது மூன்றனுருபும நான்கனுருபும ஏழனுருபும சிறப்பப்பெயாபெறுமாறும், காரகங்கண முடிவுபெறுமாறும் கூறுகின்றது. ஒழிவும், ஆனும், கூடவெனனும பொருளாய்ச சகாரத்தத்திருதியையெனறும், குகரவுருபு, தாதாத்தியமாய் வந்த தாதாத்தியேசதூத்தியென்றும், ஏழனுருபுகள் தனவினையும் பிறவினையுமாய் நின்ற தொடருள் வினைதன்னைச்சொலலும் பெயரினபின்னின்று சஞ்சத்தமியெனறும், பெயாபெறும். உருபேற்ற சொற்கள் பெயரால் முடியாது ஆதமநேபத்ததோடும பரஸ்மைபத்ததோடும முடிந்தாற காரகமாம். எ-று.

வடநாளுள் மூன்றாமவிபத்தி ஒன்றல்லது இரண்டிலலை. தமிழநா லுள் ஆன், ஒழிவென மூன்றாவதற்கு வரும்மியினும், பொருளவேறுபாடினமையின், ஒன்றையாமெனச் சேனுவலாய்நங்கூறுவர்.

சஞ்சத்தமியைத் தொல்காப்பியர் வினைசெய்யிடமென்பார். 'பரிமேலழகா வினைநிகழ்ச்சியென்பார்.

உடனிகழ்வெனினும், ஒருவினையெனினும், கூடவெனினுமொகரும். ஆதலிற் றொலகாப்பியரும் ஒருவினை யொடுச்சொல் எனபா. ஒப்போலே ஆனருபு சகார்த்தமாய வருவது உமனநித தொறுமென்னும் பொருளாயும் வரும். உ-ம். 'மாணவகனெடாசிரியன் வந்தான்,' 'ஆசிரியனெடு மிணவகன் வந்தான்,' 'தாயொடு மகன் வந்தான்,' 'மகளொடு தாய வந்தான்,' 'சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது'. இவை சகார்த்தத்திருநிலையெனனும் அதனோடியைநத ஒருவினைக்கிளவி. இவ்வொடுச்சொற் கருவி கருத்தாவில் வந்த வேற்றுமை யும் வேற்றுமைப்பொருளுமாகாது, கூடவெனனுஞ் சகார்த்தப்பொருளாய நின்றது காண்க. 'அததான் வருவதே யின்பம்,' 'அநாகு கையா னேவரு டைய.' எ-ம். 'ஊரானெருதேவகுலம்.' எ-ம். ஆனருபு சகார்த்தப்பொருளாயும், தொறுமெனனும் பொருளாயும், வந்தது காண்க. 'வீப்பிசை யென்ன வி ளம்புவா தொறுவே.' 'ஆதி' என்ற ஆகிருதிகணத்தால் வினையினமையெனனு ன் கிரியாபாவத்தோடும், வேறுவினையெனனும் பின்னககிரியையோடும், இத னோதரமெனனும் அதனெடு மயங்கலோடும், அதனெடுபொப்பல்லாப்புளையோடு ம், ஒப்போடும், அபேதத்தோடும், கொண்டுணனுமெச்சப்பொருளோடும் வரும். உ-ம். 'மலையொடு பொருத மாலயானை,' 'கனறுபத்தொடு கழுதைபா ரஞ் சமர்த்து.' எ-ம். 'காவொ டறக்குளந் தொட்டான்,' 'தொடியொடு தொ லகவின வாடியு தோள்.' எ-ம். 'எண்ணெடு விராயவரிசி,' 'பாலொடு தேனகல ந்தறறே.' எ-ம். 'பொன்னெடும பனைபா நினனெடு பிறரே,' 'விலங்கொடு மக்க ளனையா.' எ-ம். 'ஆனருரொ டொப்பா நிலத்து,' 'மதியொடொககு முக ம்.' எ-ம். 'எழுத்தொடு புணர்நத சொல்லா குமமே.' எ-ம். 'வேலொடு நின்ற ன்.' எ-ம். முறையே வருவது காண்க.

தாதாத்தியேசுதாததிபாவது கொளவோனை விட்டு ஆதிகாரணகாரிய ம் நிமித்தகாரணகாரியம் என்னுமிரண்டன பின்னரும் வருவதுகூர்வுருபாம். உ-ம். 'குண்டலத்துக்குப் பொன்,' 'பூபத்திற்கு மரம்,' 'சோறறுக்கரிசி,' 'ஆ டைக்கு தூல்,' 'தூறகுப் பருத்தி,' 'தயிரக்குப் பால்,' 'எண்ணெய்க்கெள்ளு' இவை ஆதிகாரணகாரியம். 'கூழிற்குக் குறறேவல் செயதான்,' 'சோற்றிற் குப் பணம்' இவை நிமித்தகாரணகாரியம். இவற்றைத் தொலகாப்பியர் 'அது வாகுகிளவி' 'அதற்பொருட்டாதல்' எனபா. இவற்றை விரிக்குநகால் பொரு ட்டென்னு நிமித்தத்தை விரிக்க. 'அவாக்குப் பகை,' 'நட்டார்க்குக் காதல ன்,' 'வெிகரசாக்குச் சிறந்தார சோழியவரசா,' 'இச்சொற்குப் பொருள்,' 'நி னக்கு வலி,' 'அவலூர்க்கிவலூகாதம்,' 'மனைக்குப்பாழ் வானுத லினமை,' 'உ ற்றூர்க் குரியர் பொற்றெழு மகளிர்' என வருவனவெல்லாம் ஆறாவதன்பாற் பட்டும். 'பொருட்டி நிமித்தஞ் சமானாத தகமே.' அது 'நானு லுயினாத தற் பப் ருயிர்ப்பொருட்டா—ணுநிறவா' என வருதலானுமறிக. ஆதிகாரணத்தால் 'பூவிற்குச் சென்றான்,' 'தூனபத்திற் கியாரோ துணையாவா,' 'மறத்திற்கு மஃதே துணை,' 'பிணிக்கு மருந்து' எனப்பவற்றின்கண் பரித்தல் நீக்குதல் 'என்' நடுவே பெயது. பொருளுரைத்துத் துமாத்தம் எனபதுவகொள்க.

1. 'புல்லி விடாஅப் புல்லியுட் டோன்றுமென்— னுள்ள முடைக்கும் படை' புல்லியுள் புலவாநிற்குமளவில் எனப்பொருள் பட்ட சத்சத்தமியெனினும்

வினைநிகழ்ச்சியாம்- அது பரிமேலழகருளையானுங் காண்க. தட்டிப்புடையுங் வந்தான்' என்றால் பிறனொருவன் தட்டிப்புடையாநிற்குமளவில் வந்தானென்று பொருளாம். கடடுரைத்தல் கடடுகையென நின்றதோலத் தட்டிப் புடைத்தல் தட்டிப்புடையென நின்றது. 'ஒஓஓ வினிதத்தட்டிப் புடையுலம்' எனனுமுளப்பாட்டுத்தனமையென்கிரமறைமுறறுவினையாஹமரிக.

'கடனிகழ வேறறுமை தாமவினை யானமுறறல் காரகம்' என்றதனாலும், 'கிரியாநுராவழி காரகம்' என்றதனாலும், தேவதத்தன் வந்தான், செலக, வேணமும், பமும், தகும் என்பனவற்றோடு முடிவதே காததிருகாரகமாவதன்றி உணமி, இலலை, வேறு, யாொனபனவற்றோடு முடிவன காததிருகாரகமன்றோவெனின், — இவையும் சுருயமான்ககிரியையோடொகருநகமமியுமாநககிரியையென்பா. 'கமமிய மானங் குறிப்பென லாகும்.' 'சுருய மாணந தெரிநிலை யாகும்.' இவை உரைக்குத்திரம். 'தேமமுடைய தண்ணளியுந் தாமுநதம் மாணறேரு— மெமமை நினையாது விட்டாரோல.' 'தானுந் தேரும பாசனும் வந்தென னலனுண்டான்.' 'திங்களுரு சானறேரு மொப்பா.' 'தானுந் தனபுரவிபுநதோன்றினு' என்பன தலைமைப்பொருள்வினையொடு முடிவதே தலைமையில் பொருளினவினையுமுடிந்ததாய்க் காரகமாம். 'பலவயி னுறமென்னுத்தினை' எனனுஞ்சூத்திரத்தான சேனுவலையரும் இவவாறு காததார. 'பிரதா னத்தோ டப்பிர தானந — தலைமைப் பொருளொடு தலைமையில் பொருளே.' இஃதுரைசூத்திரம். இன்னும் வடநூலார 'தேவதத்த னெடியன்,' 'தேவதத்தனொருவன்' எனனுந் தத்திதனோடும் எண்ணோடும் முடிவனவற்றை நெடியனாயினு ஒருவனாயினு எனச் சனகொடுத்தக காரகமாக நுவா. 'ஆக்கரு சன்னென நறைநதனா புலவர்.' இஃதுரைசூத்திரம். 'செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியா நுண்ணா' என்பதனுள் உண்ணொன்ற எதிராம றைவினை உணபாரொன்ற விதிவினையோடொத்தக காரகமாமென்பா. 'விதியு யோகி மறைபிரதி யோகி.' இஃதுரைசூத்திரம். இவவாறன்றியும் 'எலலை யினனு மதுவும் பெயாகொரு — மல்ல வினையொரு நானகே பிருமை யும்—புலவம் பெரும்பாஹ மெனமனா புலவர்.' எனச தெநாந்தஞ்செயத சூத்திரத்தான 'அல்ல வினையொருவன்' என்பதனால் இரண்டும் மூன்றுங்காரகமேயாம், பெயொடு முடியும் எல்லையினும் அதுவுமன்றி வினையொடு முடியும் மறையினனும், கிரியாசட்டியாகிய குவவும் காரகமாம், பெயொடுமுடிவனவன்றி மறையினையொடு முடியும் நான்குமேமுந் காரகமாமென்பா. 'மரததைக் குறையான்,' 'வேலாலெறியான்' என்பனவற்றுள் குறையான் எறியான் என்பன வினையனமையின் மரமும் வேலும் கரும்மும் கருவியுமாமோவெனின், இவையும் 'செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியா நுண்ணா' என்பதுபோலக் கொள்க. இவவாறு 'எதிராமறுதது மொழியினும்' எனனுஞ்சூத்திரத்துள் சேனுவலையருமுளத்தார.

' இனி முறகூறிய ஒக்சொல்லைத் தொல்காப்பியா 'ஆசாரியனொடு மாணவகன் வந்தான்' என்ககாட்டி 'ஒருவினை யொடுச்சொ லுயாபின் வழித்தே.' என்பா. இனிப் பாணினி ஒகுவென்னுமுருபேற்ற சொல்லை அபநிதானமென்றும், வந்தானென்னும் வினையொடு முடிந்த சொல்லை பிரதானமென்றும்,

கூறுவா. “மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் நவத்தொடு—தானஞ்செய் வா ரிற் றலை.” என்பதனுள் ‘மொழியிறசெய்வா’ என்வரும் வினையொடு முடிந்த செயப்படுபொருளையே ‘பிரதானமென்பா. “மகன்வினைகின்பபின்” எனனுஞ் சூத்திரத்தில் மகனருயொடு கலாபதத கலாம்’ என்பதும். (கசு)

கஎ. முற்றிய காரக மாங்கிரி யாசட்டி மொயகுழலாய
பற்றிய பேத மபேதமென் றுனசம் பந்தசட்டி
யொற்றிய காரக மாகாது பன்மை யொருமைவிளி
துற்றிய சம்புத்தி சம்போ தனமெனத தோன்றிடுமே.

இஃது ஆற்றாபின்விகற்பமும் எழுவாய்விகற்பமும் கூறுகின்றது. கிரியா சட்டியெனனுங்குரம் காரகங்களோடு வரும். சம்பந்தசட்டி அபேதம பேத மென இரண்டாய நிறபதலது கார—களோடு வாராது. ஒருமைவிளியும பன்மைவிளியும் சம்புத்தி சம்போதனமாம். எ-று.

பன்மை ஒருமை சம்புத்தி ‘சம்போதனம்’ என்பது எதிரிரிநிறை. பேதஞ் சாமா னியமபரி யாயம். இஃதுகாசூத்திரம்.

மேல வேற்றுமைமயக்ககூறிய ‘ஆகியதென்பா’ என்னும் பாட்டு முதலி யவற்றுள் அநபிகிதகருததாவும் அநபிகிதகருமமும் கரணமுரு சம்பிரதான மும் ஆற்றெடு வருமெனக் கூறிய குகரவுருபு வினையான முடிதலின், அது கிரி யாசட்டியாயக் காரகமாம். அதற்குதாரணம் ஆணடிக தாட்டிமும்.

இனிச் சம்பந்தசட்டியிலே அபேதம் ஒருவகையேயாம். பேதசட்டி சம்பவா யசம்பந்தம், சையோகசம்பந்தம், சுருபசம்பந்தமென மூவகையாம். ‘சம வாய சம்பந்தஞ் சினைகு ணந்தொழில்—சாதி விகார மெனவைந் தாகும்.’ ‘சையோக சம்பந்தம் பொருளிடங் கால — மெனமு வகையர் மென்மனா புலவா.’ ‘கிழமைசம் பந்தம் கிள்கருங் காலே.’ ‘இவவிரண் டலலவை சுரு ப மாகும்.’ ‘சுருபமயா தாலுமோ நிமித்த மாகும்.’ இவை உரைசூத்த ரம். உ-ம். ‘சாததனது கண்,’ ‘நிலத்ததகலம்,’ ‘சாததனது வரவு,’ ‘எள்ள து குப்பை,’ ‘எள்ளது சாந்து.’ எ-ம். ‘முருகனதுவேல,’ ‘முருகனது குறிஞ் |சி,’ ‘வெள்ளியதாட்சி.’ எ-ம். ‘சாததனது செய.’ எ-ம். வரும். வடதுலாரா ‘எள்ளது சாந்து’ என்பதனை விகாரசட்டியென்பா. ‘விறகது சாம்பா,’ ‘சொ லலது பொருள்,’ ‘நெல்லது பொரி,’ ‘கோட்டது நூறு’ என்பனவும்.

இனி அபேதசட்டியாவது கருமகருததாவும் காத்நிருகருமமும்போல ஒருபொருடானே உடையானும் உடைப்பொருளுமாம். உ-ம், ‘இராசுத்தலை’ | ‘கனவிற்ற காண்டலி னுண்டென் னுயிர்,’ ‘தன்னுடம்பு தார மடைக்கலந் தன்னுயிர்ககு’ என வரும்.

இம்முன்றுவகையாய நின்ற பேதசம்பந்தசட்டி நூற்றொருபேதமாய வி றியுமெனத் ‘பாடியகாரர் சீட்டுக்கொடுப்பா. காசிகாவிருத்தியுக்காரா முப் பத்தாற்பேதங்காட்டினர். இனிச் சேனுவலையர் முதலாயினா தொல்காப்பி யத்தின் இருபத்திரண்டுபேதங்காட்டினர். இந்தச்சம்பந்தசட்டிவேறுமை வினையான் முற்றும் அடையுத்த பெயராய் நிறந்நின், காரகமாகாமை

காணக. 'ஆடை சாததனது' 'சாத்தனதாடை' என நின்றறதபோல புருஷோ
ராஜஞ் 'ராஜஞ் புருஷஃ' என நிறகும்.

'வணிகிர்,' 'குருகிர்' எனபன்-சமபோதன்ம். 'வண்டே,' 'சாததா' என்பன்
சமபுத்தி. (கஎ)

காசகபடல முடிந்தது.

இரண்டாவது சமாச்சபடலம்.

கஅ. மண்டலத் துப்பதி னெண்டே சிகசசொல் வடசொலென்ப
பணடை வழககொடு பாராட றிசிசொற் பலபொருடகே
யொண்டொடி யாயபின் னொருமொழி யாயமற றொருபொருடகே
கொண்டியல பன்மொழி யாயசசத்தி யாற்றலுங் கொண்டெழுமே.

இது உரிச்சொற்களின் பகுதியும் அவற்றின் பொதுவிலக்கணங்களுங் கூ
றுகின்றது. திசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமென வழக்கொடு நிகழ்த்தும் உ
ரிச்சொல்லென்னுந் தனிமொழிகள் நானாததபதமாகியும் சமாநார்த்தபதமா
கியும் ஆற்றலோடு வரும். எ-று.

ஆறறலாவது விரலென்னுஞ்சொல் உகியாயுணர்த்தாது விரலையேயுணர்த்
தி நிறறலாம், அதுபோலச் சொல்லியறகையாய் நிறறலென்பது.

'நாநாரத் தகமே பலபொரு ளொருசொற— சமாநாரத் தகமே யொரு
பொருட கிளவி.' 'சத்திசங் கேதம போட மாறறல்.' 'துன்னரு மெழுத்துச்
சொறறொட ராறறலை— வாணபத வாக்கிய போட மென்பா.' இவை உரைச
குத்திரம்.

வழககாவது உலகவழக்கும், செய்யுளவழக்குமென இருவகைப்படும். அவ
ற்றை வடநூலார லெளகிகப்பிரகிரியை, வைதிகப் பிரகிரியையெனப்.

உமமையான மொழிப்பொருட்காரணமுங் கொண்டெழுமென்க. அதனை
வடநூலார பிரவிருத்தி நிமித்தமென்றும், வியுறபத்தியென்றுங் கூறுவா.

உரிச்சொல்லாவது பொருளுநதானும் பேதமின்றி அபேதமாதற்குரிய
சொல். குடமறியாதானுக்குக் குடத்தைக் காட்டி இது குடமென்றால் இதவெ
ன்னுஞ் சுட்டிப்பெயரும் குடமென்னும் பொருளும் பேதமின்றி அபேதமாய்
த தோன்றுமென்றும், சொல்லை நிததியமென்றும், விபுவென்றும், திரவியமெ
ன்றும், சத்தநூலார கூறுவா. அாததநாசிசுவரன்னெனும் பார்வதிப்ரமேசுவ
ரன்போலே பொருளுஞ்சொல்லும் பேதாபேதமாய் வருமென்பாருமுளர். கா.
ளிதாசனும் "வாகாததாவிவ" என்னுஞ் சுலோகத்தால் அவ்வாறு கூறுவன. உ
ரிச்சொல்லாவது பொருளைக் காரணமாய் நின்றுணர்த்தற்குரிய சொல்லன்
றேவெனின், பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொன்மை தெரிதலுஞ் சொல்லி
னாகும்" எனக் காரணமாகவும், "கொடையெதிர் கிளவி" எனச்சுழ்ப்பிரதா
னமாகவும், "முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலும் — பிறுமொழி
மேலு மொருங்குட நிலையலும்" என அதிகரணமாகவும், "அகிர்வும விதி
ப்பு நடுக்கஞ் செய்யும்" "ஆடே வறிசொன் மகடே வறிசொவ்" "முதலறி

கிளவி கிணையறி கிளவி' 'ஆமமகேட பிக்கும்' எனக் கருத்தாவாகவும், சொலலைக் கூறுவா. அவையெல்லாம் உபசாரமென்க. 'கமநிறை நியலும்.' 'உருவுட் காகும்.' 'செல்ல வினன வினன மையே.' 'எல்லே விளக்கம்.' 'கொல்லே யையம்.' எனச் சொல்லும் பொருளும் பேதமினறி அபேதமாகக் கூறுதலின, தொலக்கூப்பியாகும் அதுவே கருத்தென்க. இனிச் சேனவரையரும் சத்தனூலாருதாததாங்குபாபா. எனனை 'ஆயிரு திணையினி சைசுகுமன சொல்லே' எனனுஞ் சூத்திரத்தினும் 'பெணமை சுட்டிய வுயாதினை மருங்கின்.' எனனுஞ்சூத்திரத்தினும் முறையே 'செலவினும் வரவினும்' என வருதலானும், ஆணமை திரிநத பெயாநிலைக் கிளவி' என ஒற்றுமைப்பட்டு வருதலானும், சொன்னிகழ்ச்சிக்குப் பொருள் இடமேயாமெனதும், இரண்டிம் ஒன்றேயாமெனதும், 'மொழிப்பொருட்காரணம்' எனனுஞ் சூத்திரத்திற் பொருளொடு சொற்கையதல இயற்கையாகலாலெனதும், ஆறுவதன் சூத்திரத்துத் 'திரிந்து வேறுபடேஉம்' எனபதற்கு உதாரணம் 'எளளது சாந்து,' 'கோட்டது நூறு' எனபனவற்றோடு ஒருங்கு 'சொல்லது பொருள்' எனபதனையுங்காட்டி முழுவதுஉந் திரிநதவெனதும், கூறுவா. இனி நச்சினாக்கினியார் சத்தனூலாரோடு மாறுபடச் சொல்லைப் பொருளுணராதற்குக் கருவியெனபா. தராக்கிகா சவருபசம்பநதமெனபா.

* இனி ஆற்றலைச் சொல்லியற்கையாயுள்ளதெனது நச்சுசங்கேதமெனவும், சமயசங்கேதமெனவும், நானாததபதங்கனையுஞ் சமானாததபதங்கனையும் கட்டியவழக்கெனவும், சில வடநூலார் கூறுவா. அது பொருநதது. வடமொழியுள் வழங்கும் இருவகைப்பதமும் ஒருவராத்சொல்லப்படாமற் சுயமபுவாய நிகழுகின்ற வேதபுருடன்கண்ணும் வழங்கலின், ஆற்றல் சொல்லியற்கையேயாமென்க. 'செய்யா மொழிக்குந் திருவள ஞ்வருணாதத—பொய்யா மொழிக்கும் பொருளெனநே — செய்யா— வதற்குரிய ரத்தணரோ.' எனச் சங்கத்தாரும் வேதபுருடனைச் சுயமபு எனரா.

இனி உரிச்சொல்லெனபது பதினெண்டேசிகச்சொல் வடசொல்லெனதொகையாற பத்தொனபதாம். அவற்றுள், ஒவ்வொன்று நானாததபதமும் பரியாயபதமுமாகிய வகையான முப்பத்தெட்டாம். ஆதலின், திசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமல்லது இயற்சொல்லுந் திரிசொல்லும் வேறேயிலையென மறுக்க. நானாததபதங்களுள் சிலபதம் பிரசித்தமாகியும், சிலபுதம் அப்பிரசித்தமாகியும் வருதலபற்றிப் 'பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சாத்தி' எனராகவானும், இயற்சொல்லுந்திரிசொல்லுந் தனியேயிலையென மறுக்க. சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாம். நன்னூலாரும் 'பிங்கல முதலா—நல்லோ ருரிச்சொல் னயநதனா கொளலே,' எனரா. 'மூட்டிலா மூவறு பாடை மாக்களும்' 'முனிவற ஐருளிய மூவறு மொழியுளும்' என வருதலின், தமிழும் திசைச்சொல்லேயாமென்க.

இனிச் செய்யுள்வழக்காவது 'ஆவோ வாகுஞ் செய்யு ளுள்ளே.' 'இனச்சுட் டிலலாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை' என வரும், உலகவழக்காவது 'செய்யப்படு பொருளைச் செய்தது போல' எனனுஞ் சூத்திரத்து உதார

‘மூதலாயினவெனக். தொலகாபியாந். ‘வெளிப்பட வாரா வரிச்சொல்’ எனவே ஏனையன வெளிப்படவந்த உரிச்சொல்லென்பது பெற்றும். இதனாற் சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாமெனத் துணிக. (க)

கக. ஆக்கிய சொற்க டகுதி யவாய்நிலை யண்மைநிலை

நோக்கிய மூனறும் பெற்ச்சோ வதுதொகை நுண்புலவோர்
வாக்கிய மும்மது தூரான வயச்சொன் மருஉத்தொகைச்சொ
னீக்கியு கட்டுரை சார்ந்தசொ லண்மை நிலைபெறுமே.

இது தொகைநிலை தொகாநிலையெனனும் இரண்டறகும் பொதுவிஷக்க ணங் கூறுகின்றது. தனிநிலைச்சொற்கள தகுதி முதலாகிய மூனறநதோன் ற அவ்வுழியாக வேற்றுமையாக அவ்வப்பொருணமேற் பிளவுபட்டிசையாது தம்முட்கூறியது தொகைநிலையாம், பிளவுபட்டு விரிந்தது தொகாநிலை. வர க்கியன்களும் தகுதி முதலிய மூனற நோன்ற வரும். தூரானவய முதலாகிய நான்கும் அண்மைநிலையோடலது வாரா. எ-று.

தகுதி யோக்கியதை எனவும், அவாயநிலை ஆகாவகை எனவும், அண் மைநிலை ஆசத்தி அல்லது சநரிதி எனவும் பட்டி. தகுதி யவாயநிலை யண்மை நிலை முறையே— யோக்கியதை யாகாங் கிசையா சத்தி—சநரிதி மறுமாற் சத்தி யாகும். இஃதுரைசூத்திரம். இக்கருத்தேபற்றித் தொலகாபியரும் ‘நிறுத்த சொல்லங் குறித்துவரு கிளவியும்’ என்றார்.

வாக்கியமாவது ‘தேவதத்தனறத்தைச் செயதான்’ என வருங்காததிரு காரகமுதலாகிய தொகாநிலைத்தொடாமொழிகள்.

தூரானவயச்சொல்லாவது ஆற்றொழுக்கும அடிமறிமற்றமல்லாத ‘சனா யாழ் வம்மி மிதப்ப.’ ‘நல்ல படாஅ பறை’ முதலிய எழுவகைப்பொருள் கோளிலக்கணம் பெற்ற செய்யுட்கள்.

மருஉத்தொகையாவது ‘பினமாலை,’ ‘மூனமாலை,’ ‘அகைக்காச’ என்பன. கட்டியசொல்லாவது ‘மூயறகோடி,’ ‘கூாமரோமகம்பலம்,’ ‘கரதலரோ மபாசம்,’ ‘துன்னாசிக்ஞா’ என்பன.

சார்ந்தசொல்லாவது இடைப்பிறவறற்குத்திரத்துதாரணங்களாம்.

இனித் தூரானவயத்துள், பத்ததோடி பதம் பிரித்துக்கூட்டலன்றி, விரு தியைப் பிரித்தும், உமமையைப் பிரித்தும், விபத்தியைப் பிரித்தும், பண்பைப் பிரித்தும், கூட்டுவா. உ-ம். ‘பொறிதுதலவெயாததல்,’ ‘அறஞ்சொல்லுநெ ஞ்சுத்தான்,’ ‘அருங்கேடன்,’ ‘அன்புற மமாந்த வழக்கெனப் வையகத —தி ன்புறற் றொயதுஞ் சிறப்பு,’ ‘செயதவேளவியா,’ ‘பயந்தோ ளிடுக்கண் களைந த புள்ளி—னிவறதோங் குயாகொடிச் சேவ லோயே.’ இவற்றுள் வெயர்ப் பொறித்த துதலாதல், நெஞ்சோடறஞ்சொல்வான், கேடரியன், அன்புறற், வேள்வியெய்தவா, கொடியோய என விசுதிப்பிரித்தல் வரும். ‘புணரிய னிலை யிடைக் குறுகலு முரித்தே.’ இதனுள் நிலையிடைபுறுகுறுகலுரித்து. எ-ம். ‘இனிய வுளவாக வினாது கூறல்—கனியிருப்பக காயகவாந திறம்’ இதனு ள் இனிய கனி, இனாதுகாய். எ-ம். ‘மீகண்,’ ‘கீழ்நீர்,’ ‘செல்வத்துளெல்லா

நதலை' இவற்றுள் கண்மீ, நீரகழி, எல்லாவற்றுள்ளுநதலை. எ-ம். 'நதலுந்
ண்சுமரம்.' இதனுள் ஊர நதிலுள். எ-ம். முறையே உமமையும், பண்பு
ம், உருபும் பிரிததல வரும். ஆதலுந்கமென்னும் அதிகாரத்தாற் பிரிததலுந்
கொள்க. எழுவகைப்பொருள்கோளும் செயயுள்விகாரமும் விருத்தரத்தினுந்
ரவிதியாகலின், வடநூலார சத்தநூலுட்குறான்க. நன்னூலாரும் பொரு
ள்கோட்டுத்திரத்ததுள் இவ்வாறெழுதுவா.

இடைப்பிறவரலுட்சிறுபானமை பொருந்துவனவும் முழுதும் பொருந்
தாதனவுமுள். உ-ம். 'அறத்தை யழகுபெறச்செய்தான,' 'வாளான்மருவானா
'மாய வெட்டினுள்,' 'பாடினுளறேவகீதம் பண்ணினுக்கரசன்,' 'குளனாகழனி
சூழகண்ணன் குறுங்குடி,' 'அடுஞ்செந்நெறசோறு,' 'உப்பினறு புறகையுண
க,' 'அளமரு குயிலின் மழுங்கிப் பூம்பொழி—லுளமெலி மகளிரி னெடுங்கு
ம்' இவை சிறுபானமை பொருந்துவன, அளமருவெனறு ளையோரபேத
மாம். அவமருமென்பது அளமருவெனறுயிறறு. நிலம் நிலன், கோவில் கோ
யில் என அபேதமிகவரும். 'காமனை யெரித்த கண்பதி தந்தை—வாம தேவ
ன் மலரடி பணிவாம்.' என்றால் காமனையெரித்தத கண்பதிக்கினமையின், இ
து பொருநதாது. 'காமனை யெரித்த வாம தேவன்—கண்பதி தந்தை மலரடி
பணிவாம்.' இது பொருநதும். 'வல்லமெறிநத நல்லிளங் கோசாதந்தை மல
ல்ல யானைப் பெருவழுதி.' என்றால் வல்லமெறிநத நல்லிளங்கோசாக்கினமை
யிற்பொருநதாது. 'வல்லமெறிநத மல்லல யானைப் பெருவழுதி நல்லிளங்கோ
சாதந்தை' என்றற்பொருநதும். இவையெல்லாம் அண்மைநிலையல்லது பெரு
மைகாண்க.

தனிநிலைச்சொற்கள் வேற்றுமையாக அலவழியாக அவவப்பொருண்மே
ற் பிளவுபட்டிசையாது தம்முட்கூடுவது தொகைநிலையெனவே, வேற்றுமை
யுருபு முதலிய சொற்கள் கெட்டுத் தனிநிலைச்சொற்கள் தம்முட்கூடுவது தொ
கையன்றோவெனின், —நன்று சொன்னாய், "அலவழி வேற்றுமைப் பொருளி
ற் பொருநதுழி" "வேற்றுமை முதலிய பொருளின்" எனவும் 'உருபுவமை
யும்மை விரியி னடைவே—யுருபுவமை யும்மைத் தொகையாம்." எனவும் நன்
னூலாரும் நேமிநாதத்தாருங் கூறினா. அன்றியும், உயிரீற்றுவேற்றுமையுருபு
ம் உவமவுருபும் உயிராமயங்கியலினும், மெய்யீற்றுவேற்றுமையுருபும் உவ
மவுருபும் உமமையும் மெய்யமயங்கியலினும், நிலைமொழியீறாக வைத்துக்
கெடுத்தப பின் வருமொழியோடு புணர்த்தாமையின், அவவாறாததல
மலையிடறென்க. வடநூலாரும் அசுசுசுசுநதியினும் அலலுசுசுசுநதியினும் அவ
வாறு உருபுகளையும், உமமையையும், உவமையையும், ஈறாக, னைத்துப் பு
ணர்த்தார. இஃதன்றியும் 'தவனாவாய்,' 'குவனாவாய்,' 'அம்பிகாபதி' என
பனவற்றை ஆரூமவேற்றுமை நிலைமொழியீறாக் நின்று கெட்ட சாத்திய
னூறல் இயல்புசுநதியாகாமையானும், 'கோடி தொகுத்தாக்குந் துயத்த
லரிது,' 'பெயலும் விளையுந் தொக்கு,' 'மருவினறெகுதி,' 'மககட்பெயா'த்
தொகுதி,' 'அனன் மரபினிரண்டொடுந் தொக்கி' எனபுழிக் கோடி முதலிய
சொற்களெல்லாம் நன்று கெட்டுத் தொகுவனவன்மையானும், 'உவாப்பதின
ன்கு,' 'பொற்றொடி' என்னும் உமமைத்தொகையும் அன்மொழித்தொகையும்

வருமொழியீற்றில் உம்மையும் உடையாளென்னுஞ் சொல்லங்கெட்டவெனவு
 ம்வேண்டிமாகலானும், வேறுமையுருபு முதலிய சொற்கள் தொகுதலென
 பது மலையிடறெனக். பாணினிபகவான் ஆரூபத்தியாயததுள் விபத்தியில்லா
 மற பதத்தொடுபதம் புணருஞ்சுந்தி கூறுவா. “உருபுதொக வருதல்” என்
 றுறபோல இரண்டாமத்தியாயததுள் சமாசனில் விபத்தியும் விதித்து லோ
 பமும் விதித்தா. காத்தியாயனா சமாசனில் விபத்தியில்லையென்று சித்தா
 நதம்பண்ணினார். அவருகாத்தாங்குரைப்பா சேனாவரையரும். அது காட்டுது
 ம — “வேற்றுமையுருபம் உவமவுருபம் உமமையும் வினைசொல்லீறும் ப
 “ணபுசசொல்லீறுதொகுதலிறெருகையாயினவென்பாரும், அவ்வப்பொருண்
 “மேல இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒற்றமைப்படத்தம்
 “முளியைதலிறெருகையாயினவென்பாரும்மென இருதிருத்தா ஆசிரியா. ‘செ
 “யத்நான பொருள், ‘இருநதான மாடத்து’ என உருபு தொககு ஒருசொ
 “ன்னீமைப்படாதனவும் தொகையாவானசேறலின் அவறறை நீக்குதற்கும்,
 “வேழக்கருமபு, ‘வட்டப்பலகை, ‘வண்ணக்குவளை, ‘தீங்கருமபு, ‘கேழறபன
 “நி’ எனபுழித தொக்கனவிலையெனினும் தொகையென வேண்டப்படுமாக
 “லான அவறறைத் தழுவுதற்கும், உருபு முதலாயினதொகுதலிறெருகையெ
 “னப்பாக்கும் ஒட்டியொருசொன்னீமைப்படுத்தலுந் தொகையிலக்கணமெனல
 “வேண்டிம் அதனால் உருபு முதலாயின தொகுதல எல்லாததொகையினுஞ்
 “செல்லாந்மயான, எல்லாததொகைக்கண்ணுரு செல்லுமாறொட்டி ஒருசொல்
 “லாதல தொகையிலக்கணமாய முடிதலின், இவ்வாசிரியாக்கு இதுவே துணி
 “வெனப்படுமென்பது. அற்றாயின், ‘உருபுதொக வருதல்’ எனவும் வேற்று
 “மை தொக்க பெயரவயி ன்ணும்’ எனவும் உமமை தொக்க பெயரவயி ன்ணும்’
 “எனவும் உவமை தொக்க பெயரவயி ன்ணும்’ எனவும் ஒதல்ல, அவை ஆண்
 “பித தொக்கனவெனப்படுமெனறோவெனின், — அற்றனது, — அதுவென வேற்று
 “மை யுயாதினைத் தொகையின்’ எனபுழி அதுவென்னுருபு நின்று கெட்ட
 “தாயின் நின்ற காலத்துத் திணைவழுவாம், அத்திணைவறு அமைவுடைத்
 “தெனின், விரிகின்றுழி நான்காமுருபு தொடராது அதுதன்னையே விரிப்
 “பிணம் அமைவுடைத்து, அதனால் முறைப்பொருடோன்ற ‘நமபிமகன்’
 “என விரண்டுசொற்றொக்கனவெனப்பதே ஆசிரியாக்கருத்தெனலவேண்டிம். அ
 “ல்லதூஉம், வினைத்தொகை, பண்புத்தொகை, அன்மொழித்தொகை எனபன
 “வற்றின்கண் வினையும் பண்பும் அன்மொழியுந் தொககு நிலலாமையானும்,
 “அஃதே கருத்தாதலறிக’ அதனால் உருபும் உவமையும் உம்மையுந் தொகுதலாவ
 “து தம்பொருளொட்டிய சொல்லாற்றோன்றத் தாமாண்டுப புலப்படாதே நிற
 “றலேயாம். வேற்றுமைத்தொகையென்பது வேற்றுமைப்பொருளையுடைய
 “தொகையென்றானும், வேற்றுமைப்பொருடொக்க தொகையென்றானும், வி
 “ரியும். உவமத்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என்பனவும்
 “அவ்வாறு விரியும். அன்மொழியாவது தொகைசொல்லல்லாதமொழி. வினை
 “த்தொகை, பண்புத்தொகையென்பன வினையினதுதொகை, பண்பினதுதொ
 “கையென விரியும். வினை பண்பென்றது அவறறையுணர்த்துஞ்சொல்லை, ஒரு
 “சொல்லாற்றொகையினமையின், பிறிதோர்சொல்லோடு தொகுதல பெறப்ப

“மெ. இச்சூத்திரத்தாற் றொருகைச்சொல் இனித்தெனவரையறுத்தவாறு.” இவ்வுரை “வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே” என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சேனாவரையொழுதியவுரையென்றவாறு. இனி நச்சினாக்கினியா வேற்றுமையுருப் முதலிய சொற்களினின்று தொகுதலின் அவ்வாறு தொகையாயினவென்பார்மதம்பற்றி அவருணாத்தாங்குரைப்பா. “ஆயுருபும் வெளிப்பட லல்லது” “உவமவுருபிலது” “உம்மில்லது” என்றவற்றை நற்றிலே நின்று கெட்ட அழிவுபாட்டபாவமாகக் கொள்ளாது முன்னுள்ளதன்பாவமாகக் கொள்க. வடநூலாரா அழிவுபாட்டபாவத்தைப் பிரத்துவஞ்சாபாவமென்பா. முன்னுள்ளதனைப்பாவத்தைப் பிராகபாவமென்பா. (2)

உ0. தற்புரு டன்றுவி சூப்பல் நெற்கர ந தாரயனே

நெப்பல வானெடுங் கட்டபுகந்தே மாழி யொண்டொடியாய்
சொற்பயி லவ்வி யயீபாவ மேனைத் துவந்தனெனக்
கற்பவர் கூறுஞ் சமாசன்க ளேதொகைக் கட்டளையே.

இது தொகைக்குத் தொகைகூறுகின்றது. தற்புருடன், துவிரு, வெருவிரீகி, கருமதாரயன, அவவியயீபாவம், துவந்துவன எனச் சமாசன ஆறாம். எ-று.

தற்புருடன் வேற்றுமைத்தொகை. துவிரு எண்ணெடுபொருளபுணர்நத எண்ணொகை. வெருவிரீகி அன்மொழித்தொகை. கருமதாரயன பண்புத்தொகை. அவ்வியயீபாவம் முன்னும் பின்னும் மொழியிடுததுவரும் இடைச்சொற் றொகை. துவந்துவன உமமைத்தொகை.

நேமிநாதத்தார் வருக்கத்தொற்று வருக்கமளபெடைகள் எனனது வடமொழியிற் பிறநதவண்ணமே ‘வாக்கத்தொற்று’ ‘வாக்கமளபெடைகள்’ என்றும்போல, யாமுங் கருமதாரயனென்னது ‘கர்மதாரயன’ எனத் தற்சமமாகக் கூறினும். அன்றியும், நருமதையெனனது நனமதையென்றபோலக் கனமதாரயனென்னும் அமையும். அதன்றித் தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற் பிறநதவண்ணமே ‘யுத்தமயுத்தமும்’ ‘ராசமாபுரி’ ‘ரவிஞ்லதிலகன்’ என முறையே கூறுதல் காண்க. (ங)

உக. தற்புரு டத்தொகை வேற்றுமை யெட்டனுட் சார்ந்தநுஞ்சு
சொற்பொரு ளன்மை மறையின்மை காட்டுந தொகைத்துவிரு
முற்பத மெண்பிற் பதந்தத்தி தார்த்த முடித்துமெழுஉம
பற்பல வேகவற் பாவி யநேகவற் பாவியென்றே.

இது தற்புருடனுந் துவிருவுமாமாறு கூறுகின்றது. பிரதமாதற்புருடன், துதியாதற்புருடன், திருதியாதற்புருடன், சதுர்த்தாதற்புருடன், பஞ்சமீதற்புருடன், சட்டமீதற்புருடன், சத்தமீதற்புருடன், நஞ்ஞதற்புருடன் எனத் தற்புருட்சமாசன் எட்டு. அவற்றுள், நஞ்ஞதற்புருடனுது அன்மை முதலாக மூன்றாம். இனித் துவிருசமாசன் ஏகவற்பாவி, அநேகவற்பாவி எனவிரண்டாகி, முற்பதம் என்னுமிங் பிற்பதந் ததததார்த்தமாகியும் வரும். எ-று.

உம்மையால் தத்திதார்த்தமாய வருதலுமன்றிப் பொருள், அளவு, நிறை முன்னும் மூன்றோடு வருதலுங்கொள்க. மறையென்றது எதிமறை.

பிரதமாதற்புருடனுக்கு உதாரணம். 'துணிநா', 'துணிக்கொம்பர்', 'சுடைக்கண்', 'அடைக்காசு', 'அடைக்கால', 'அடைமா', 'அடைக்காணி', 'முற்பகல்', 'பிற்பகல்' எனவரும். வடமொழியில் 'அத்தப்பிப்பலி', 'பூவகாயம்', 'பிரதத சீவிகன்', 'ஆபநநசீவிகன்' எனவரும். பரிமேலழகா முற்பகல் பிற்பகலென்பனவற்றை முன்பின்குத தொக்க ஆறாமேவற்றுமைத் தொகையென்பார். வடநூலாரா முன்னின்ற மொழி பிரதமையாகவிற பிரதமாதற்புருடெனப்பர்.

'நிலங்கடநதான்.' எ-ம். வடமொழியில் 'காந்தாராதீதன்.' எ-ம். துதியாதற்புருடன வரும்.

'நாயக்கோட்டான்', 'திருநீக்கப்பட்டா தொடபு', 'வேந்தசெறபபட்டவா', 'அடியளநதான்', 'நத லிசைபட வாழ்தல்.' எ-ம். வடமொழியில் 'சக் குலாகண்டம்.' எ-ம். தமயினகிய தொழிறசொ-லினும் பிறிதிலும் திருதியாதற்புருடன வரும்.

'மீனப்பலி', 'குண்டலப்பொன்.' எ-ம். வடமொழியில் 'பூகபலி', 'நாகபலி', 'பூபதாரு.' எ-ம். சதுர்த்திதற்புருடன வரும்.

'சுருவூகக்முத்திசை', 'மருவூமேற்றிசை.' எ-ம். வடமொழியில் 'சோரபயம்.' எ-ம். பஞ்சமீதற்புருடன வரும்.

'நாதுனி', 'நாவிளிம்பு', 'கட்கடை', 'சாத்தநதை', 'கொற்றநதை.' எ-ம். வடமொழியில் 'சூதாககிரம்.' எ-ம். சட்டதற்புருடன வரும்.

'எண்ணைய', 'கைவிரல்.' எ-ம். வடமொழியில் 'பாவதசிகரம்', 'சரோசலம்.' எ-ம். சத்தமீதற்புருடனவரும்.

'நோநத மொழிப்பொருளை நீக்க வருநகரஞ்சாராத துடலாகிற நன்னுடல்போஞ்சாராததுதா-னுவியேற நன்னாவி முன்னாகும்.' என்பதனை 'அக்ளங்கன்', 'அநங்கன்.' எ-ம். 'அபிராமணன்', 'அநசசுவம்.' எ-ம். 'அத்னம்ம்.' எ-ம். முறையே இன்மை, அன்மை, எதிர்மறை மூன்றிலும் நஞ்ஞவரும். ததபாவந ததன்னியந ததவிருதத-மெனமுன ருரு நஞ்ஞதற்புருடன். இஃதுசைசுருத்திரம். இனிப் பாணினிபகவான் இவவுதாரணங்கட்கு முன்னின்ற நகாரங்கெட்டு வேறொருநகாரம் வந்ததென்பார். தமிழிலும் 'இல்பொருளுவமை' இது இயற்கையான ததபாவத்தில் வந்த நஞ்ஞ. வேற்றுமையல்லவழி, 'அஃறிணை' என்பன ததன்னியமான இனத்தில் வந்த நஞ்ஞ. 'பயனில் சொற பாராட்டில்', 'கோளில்பொறி' இவை உண்மைக்கெதிமறையான ததவிருதத்தில் வந்த நஞ்ஞ. நேரும் மல்லாச சாரபென் கிளவி' இது இன்மைப்பொருளில் வந்த அன்மை. மூனாப பொருளு மன்ன வியுறமே, 'பிறவாழி நீநதலரிது', 'புறதத புகழுவில்' எனபுழி முறையே ததபாவமும் ததன்னியமும் ததவிருத்தமுமான நஞ்ஞ. ததபாவமெனலும் இன்மைப்பொருள் 'நீர்க்குணம்' எனவடமொழிக்கண்ணும் வரும். இனி 'இல்பொருள்', 'இல்லாப்பொருள்', 'இரப்பாரா யில்லாத வீண்கண்ணமா ஞாலம்', 'ஏழாப்பிடுறணி' என அடையுததுத் தொகைமொழியாய நிற்குமென்க. 'இல்லைபொருள்', 'இல்பொ

நூன்' எனபன பொருளிலலை பொருளில் எனபனபோல எழுவாய்க்குப் புழனி
கையாவதன்றி ஒருபொருட்கு அடையாய நிலலா இவவிரண்டுமனக. நன்னூ
லார் வடிவெழுத்திலக்கணமும் ஒலியெழுத்திலக்கணமும் 'புள்ளிவிட்டவ்வொ
டு' எனனுஞ் சூத்திரத்தான ஒருங்கு கூறினாற்போலத் தொல்காப்பியனாரும்
"இல்லென கிளவி யினமை செபின்" எனனும் ஒருசூத்திரத்தால் தொகை
நிலையாய நின்ற அடைமொழிக்கும் தொகாநிலையாய நின்ற எழுவாய்தொ
டாக்கும் ஒருங்கு கூறினானக.

இனித துவிஞ்சுமாசனுகு உதாரணம் 'பன்னிருபடலம்,' 'பஞ்சகபாலம்,'
'ஏகாதசகபாலம்' என இருமொழியினும் தத்திதாரத்தமாக ஏகவற்பாவி வ
ரும், பன்னிருபடலத்தாற் செய்த நூல், பஞ்சகபாலத்தில் வறுத்த புரோடா
சம் எனப் பொருளபடுதலினெனக. 'பஞ்சவடி' ஏகவற்பாவி, 'பஞ்சபாண்ட
வர்' அநேகவற்பாவி, 'இருதேவாபாராபார,' 'மூவேந்தர்,' 'முப்பத்து முழுமை
ததேவர்' எனத் தத்திதாரத்தமல்லாத அநேகவற்பாவி வரும். 'இருகண,' 'மு
ச்சடா,' எ-ம். 'இருகலம்,' 'முநநாழி,' எ-ம். 'இருபலம்,' 'முத்தொடி,' எ-ம்.
முறையே பொருள் அளவு நிறையோடும் ஏகவற்பாவி வரும். 'பொருண்ணிற
யளவொடு புண்பின் மொழியுடன்—மருளது துவிஞ் வறுங்கவும் பெறுமே.'
இஃதுகாசனுகுத்திரம். 'அறுகால்,' 'சடபதம்,' 'துவிரோபம்,' 'சதுரபுச்சம்,' 'ச
ணமுகம்' இவை துவிஞ்சுமாசனமேல் வந்த வெகுவிர்கி. 'முககால்,' 'நாற
கால்,' 'அட்டபதி,' 'உபயபதி' இவை துவிஞ்சுமாசனமேல் வந்த தத்திதன்.
இனிப் 'பதினென்று,' 'பன்னிரண்டி,' எ-ம். 'நூணிப்பத்கு,' 'நிரி,' எ-ம்.
'தொடியேகம்,' எ-ம். என் அளவு நிறைகள் தம்மொடு தாமட நான்த தொ
கையைப் பாடியகாரரும் தொல்காப்பியரும் உமமைத்தொகைத்துவந்துவ
னென்பா பதினென்றென்பதனை ஒன்றையதிகமாகவுடைய பததென விரித்
து, உருபும் பொருளும் உடனொருக்க மத்தியபதலோபனென்பா காததியாய
னா. பிறவுமன்ன. இனித் தொல்காப்பியரும் முப்பத்து முனறென்பதனை முப
ப்தும் முனறுமென விரியாது, முன்று தலையிட்ட முப்பதென விரித்துக் காத
தியாயனா மதமுங்கொளவா. இனி 'இருபது,' 'முப்பது,' 'இருநூறு,' 'முந்நூ
று' எனபனவெல்லாம் மத்தியபதலோபமும். என்னை? இரண்டாறபெருக்கிய
பதது, இரண்டாறபெருக்கிய நூறு என விரிதலின். பிறவுமன்ன. 'அறுநா
ன்கிரட்டி' எனபது ஆறாறபெருக்கிய நான்கிரட்டி எனவும், வெகுவிர்கிப்
பொருளால் இருபத்துநான்கிரட்டி எனவும், 'பதிற்றுப்பதது' எனனும் ஒரு
தொகைச்செய்யுள் பததாறபெருக்கிய பத்தெனவும், வெகுவிர்கிப்பொரு
ளால் நூறெனவும், விரியும். 'நூறுறுப்பத்திக்கிய' எனபது நூறுறுபெரு
க்கிய பததெனவும், வெகுவிர்கிப்பொருளால் ஆயிரமெனவும், நூறுறுபதது
மெனவும், விரியும். இனிப் பண்புத்தொகையென்பாருமுளா. வடமொழியி
னும் 'ஏகாதசம்,' 'துவாதசம்,' 'ஏகவிஞ்சதி,' 'பஞ்சவிஞ்சதி,' 'சதுச்சதம்,'
'அட்டசதம்,' 'அட்டசகச்சிரம்.' எ-ம். 'நவத்துவயதிபம்.' எ-ம். வரும். 'அறு
கால்,' 'சடபதம்' முதலாக ஈண்டிக் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் எவற்றுக்
கெனின், அவை துவிஞ்சுமாசனல்லவென்பதற்கும், அப்பிரதிபதி, விப்பிர
திபதி, அன்னியதாப்பிரதிபதி வாராமைக்கமென்க.

உஉ. முன்மொழிப் பண்பிரு பண்பு விசேடிய முன்மொழிதன்
முன்மொழித துலஸியம் பின்மொழித் துலஸிய மொயகுழலாய்
முன்மொழிச சமபா வ்ணையவ தாரண முறறுமிவை
நன்மொழிப பண்புத தொகைக்கன்ம தாரய னற்றமிழக்கே.

இது கருமதாரயனொறு கூறுகின்றது, முன்மொழிப்பண்பு, இருமொழி
பண்பு, முன்மொழிவிசேடியம், முன்மொழியொப்ப, பின்மொழியொப்ப,
முன்மொழியெண்ணம், முன்மொழித்தேற்றம் என எழுவகையாம் கருமதா
ரயன். எ-று.

‘முன்மொழிப் பண்பு விசேடண பூவம்.’ ‘இருமொழிப் பண்பு விசேட
ணோபயம்’ ‘முன்மொழி விசேடியம் விசேடிய பூவம்.’ ‘முன்மொழித் துலஸி
ய முபமா பூவம்.’ ‘பின்மொழித் துலஸிய முபமோத தரபதம்.’ ‘சமபா
வ்ணையவ தாரண முறையே — யெண்ணத் தேற்ற மெனப்பெயர பெறுமே.’
இவை உரைசூத்திரம்.

‘கருங்குவுளை,’ ‘செங்குவுளை.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘நீலோறப்லம்,’ ‘இர
த்தோறபலம்.’ எ-ம். முன்மொழிப்பண்பென்னும் விசேடணபூவபத கரும
தாரயன் வரும்.

‘பெருவெள்ளை,’ ‘சிறுவெள்ளை,’ ‘இனபத்துனபம். எ-ம். வடமொழியில்;
‘சீதோட்டணம்,’ ‘சுகதுக்கம்.’ எ-ம். இருமொழிப்பண்பென்னும் விசேடணோ
பயபத கருமதாரயன் வரும்.

‘தெய்வப்புலவன் நிருவளஞுவன்.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘வையாகரணக
சூசி,’ ‘ஆசாரியதண்டி.’ எ-ம். முன்மொழிவிசேடியமென்னும் விசேடியபூ
வபத கருமதாரயன் வரும்.

‘சங்குவெள்ளை,’ ‘முத்துவெள்ளை.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘சங்கபாண்டு.’
எ-ம். முன்மொழியொப்பென்னும் உவமபூவபத கருமதாரயன் வரும்.

‘அடிமலர்,’ ‘பெண்ணணங்கு.’ எ-ம். வடமொழியில் ‘புருடவியாககிரம்.’
எ-ம். பின்மொழியொப்பென்னும் உவமோததரபத கருமதாரயன் வரும்.

‘சங்கபாண்டு,’ ‘புருடவியாககிரம்,’ ‘மயூரவியஞ்சகம்.’ என்னும் உதார
ணம் மூன்றிற்கும் மூன்றுகூத்திரஞ்செய்வா பாணினியென்க.

‘அறச்சுற்றம்,’ ‘அருட்செலவம்,’ ‘கல்விப்பொருள்.’ எ-ம். வடமொழியி
ல் ‘விரயதரம்,’ ‘குணபுத்தி,’ ‘சுகூதபெருது.’ எ-ம். முன்மொழியெண்ணமெ
ன்னும் சமபாவனுபூவபத கருமதாரயன் வரும். இவையே துணியப்படுங்
காலத்துத் தேற்றமென்னும் அவதாரணபூவபத கருமதாரயனும். திருவள
ஞவரும் தொல்காப்பியரும் ‘எண்ணித் துணிக கருமம்.’ எ-ம். ‘ஏற்ற நீளை
வுந் துணிவு மாகும்.’ எ-ம். கூறினாகலின், ஒருபொருளை எண்ணும்பொழு
து ஒன்றாகவும் துணியும்பொழுது வேறொன்றாகவுவகொள்க.

‘விசேடியபூர்வபதமாவது சிறப்பி னாகிய பெயாநிலை கிளவிகு—மியற்பெ
யர்க் கிளவி முறப்படக் கிளவா.’ என்ற சூத்திரவிதிபெற்றது தொகையாய் நி
றபது. இதனை மாறித் ‘திருவீரவாசிரியன்,’ ‘சங்கராசாரியன்,’ ‘அகத்தியமு
னிவன்’ என விசேடியோததரபதமுமாகுவா.

‘வெண்டிங்கள்,’ ‘செஞ்ஞாயிறு’ என்பன இனமின்றிச் செய்யுளில் வந்த கருமதீர்ப்பன். தண்டிபாசாரியரும் - தவளசந்திரனென்பார். இனிச் செனுவ னாயர் ‘வெள்ளாடி,’ ‘வெண்கள்மா’ என்பன முன்மொழிக்குணமபற்றி வா ராது சாதிப்பறி வந்தவெனபா. அவ்வாறு ‘இருவண்ணசாபம்’ என்பதனைக் கர்சிகாவிருத்திகாரருக்கூறுவா.

‘சிறுவெள்ளை,’ ‘பெருவெள்ளை’ என்பனவற்றை நெனமேலேற்றிக் குண நாமங்களே குணிகட்குமாகவின இவை அனமொழியல்லவெனச் சிறுமை பெ ருமைகளை வெளனைக்கண்டயாக்காது நெலனுக்கையாகருவர். இனிச் ‘செந நிறம்,’ ‘வெண்ணிறம்,’ ‘மார்கழித்திங்கள்,’ ‘மாசித்திங்கள்,’ ‘பலாமரம்,’ ‘மா மரம்,’ ‘பரணிக்ஷத்திரம்,’ ‘மகநக்ஷத்திரம்,’ ‘வானீமீன்,’ ‘கயனமீன்,’ ‘சா ராபபாமடி,’ ‘விரியனபாமடி’ இவை சிறப்பும் பொதுவுமாகிய பெயா. ‘கநநி யாகுமீரி’ ‘குமபகடம்’ ‘மருதநவா’ என முறையே வேதத்திலும் வானமீ கத்திலும் வியாசபாரதத்திலும், ‘புடகபடிடைவ,’ ‘பெருமைச்சீலம்பு,’ ‘அராஅபபாம்பு,’ ‘வடுக்தற மாசி விடு,’ ‘உவகை மஞ்ச்சரியிற் சோர்வு,’ ‘ஆகச செம்பொற கிண்ணம்,’ ‘அலறு முநரீரத் தடங்கடல்’ என இவை ஒ ருபொருட்கு இருபெயா பிரியாது நின்றன. இவைபோலவன வருஞ்சொறப் பற்றி ‘ஒருபொரு ளிருசொற பிரிவில் வரையா’ எனசூத்திரஞ்செய்தார். ‘ஆண்டகை,’ ‘பெண்டகை,’ ‘மக்கட்கட்டி’ இவை பின்மொழியாகுபெயராய நின்ற இருபெயரொட்டிப் பண்புத்தொகையெனபா. ‘மக்கட்கட்டி’ என்பத னைக் கலாடாகும் பின்மொழியாகுபெயராய நின்ற இருபெயரொட்டிப்பண புத்தொகையெனபர். அதனைச் சேனுவரையா அனமொழித்தொகையெனபா. நசகினாககினியா ஆகுபெயரெனபா. அவ்விரண்டும் இருமொழிமேலுமன்றி வேறொருமொழிமேனிலலாமையின, அவவுரை பொருநதாமைபுறிக. ‘கருந்ந பாஷாணம்,’ ‘கருநோபலம்’ இவை உலாகல்லெனனும் வினைத்தொகையாம். அதனை வடநூலார் இடமுணராததும் வினைப்பெயரெனபா. (௫)

உக. முன்மொழிப் பேர்ச்சொ ளிடைச்சொ ளிரண்டு முரணிற்குந் தன்மொழி யவ்வி யயீபாவ மும்மைச் சகாரத்திலே யின்மொழித் தொந்தன் சமாகாரத் தோடித் தோதரமா மன்மொழித் தோற்றஞ் சமுசசயத் தோடுமன் வாசயமே.

இது அவவியயீபாவமும், துவருவனும், சகாரவிரியுக்கூறுகின்றன. பெ யாச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுமாக முன்மொழி மாறிநின்ற, நாமபூவா தம், அவவியயபூவபதம் என, அவவியயீபாவம் இருவகையாம். இனித் த வந்துவனும் சமாகாரம், இதனோதரயோகம் என இருவகையாம். சகாரவிரி சமுசசயமும் அனவரசயமுமென இருவகையாம். எ-று.

தன்வினையென்பது ஒருவினையாறாபோலத் ‘தன்மொழி,’ ஒருமொழியா ம், ‘உம்மைச்சகாரம்’ இருபெயரொட்டியப் பிரியாயம். ‘மன்மொழித்தோற்ற ம்’ மன்னுமொழித்தோற்றம். அனுவது உம்மை விரிந்து நிற்குந்தொகாநி லைத்தொடர்மொழி.

உ-ம், 'வான்மன்', 'அனுமன்' என நம்புபவர்தமர் வந்த அவ்வியப் பாவமாகிய முன்மொழிப்பெயர்ச்சொல் வரும். 'மற்றையாடை', 'தொன்னா' என அவ்வியப்பாவதமர் வந்த அவ்வியப்பாவாகிய முன்மொழிவிடைசொல்ல வரும். அவ்வியபு ஈண்டு இடைச்சொல் இக்கருத்தெபற்றித் தொல்காப்பியரும் 'முனனும் பின்ன மொழியுதிதது வருதல்' எனச் சூத்திரஞ்செய்தார். ஆண்பிச் சூத்திரத்தார் பெற்றனமாயினும், தொல்காப்பியன்பது ஈண்டுப் பெற்றும்.

இனி ஒருமையீராய் வந்த அறிவினையும்மைத்தொகையைச் சமீகார்த்து வந்துவன்னதும், உயர்திணைபுனமையீராய் வந்த உமமைத்தொகையை இதோதரயோகத்துவந்துவன்னதும், ஒருமையீறு காட்டென்னும் ஒருபெயாப்பொதுசொற்போலென்றும், ஏகவற்பாவிப்போலென்றும், பனமையீறு மரககளென்னுஞ் சொற்போலென்றும், அநேகவற்பாவிப்போலென்றும், 'திருடாரந்தமுன கூறுவா. உ-ம், 'அறம்பொருள்', 'புலிவிற கெண்டை.' எ-ம், 'சங்கபடகம்.' எ-ம், 'கபிலபரணா', 'சேரசோழபாண்டியா', 'இராமலட்சுமணா.' எ-ம். இருதிணையினும் இருவகைமொழியினும் சமீகாரமும் இதோதாரமும் முறைபெயர்வரும்.

இனித தொகாநிலையும்மை வருமாறு: 'நம்பியும் வந்தான்' என்றால் 'நங்கையும் வந்தான்' எனப் பொருள்பட்டி இருபெயர் ஒருவினைகொளரும் எச்சவுமையைச் சமுசசயமென்பா. 'நம்பியுமுதும் வருவன்' என்றால் 'உழாதும வருவன்.' எ-ம், 'பசு மேயத்தும் வருவன்' என்றால் 'மேயாதும வருவன்.' எ-ம். பொருள்பட்டி இருபெயா இருவினைகொளரும் எதிமமையுமையை அந்வாசயமென்பா.

'அறம்பொருள்', 'புலிவிற கெண்டை', 'சேரசோழபாண்டியா' என வரும் உமமைத்தொகைகள் ஒன்றினுகொன்று அடையென்னும் விசேடணமாகாது தொகுமென்க. ஒழிந்த தொகையெல்லாம் ஒன்றினுகொன்று விசேடணமாகியே தொகுமென்க. அதுபற்றித் தொல்காப்பியா 'இருமொழி பன்மொழி' எனச்சூத்திரஞ்செய்தார். மற்றைக் 'கறகனைக்குவனையிதழ்' எனனும வேறுமைத்தொகை முதலியனவெல்லாம் இருமொழித்தொகையாமென்க.

அளவைப் பரிமாணமென்றும், நிறையை உனமானமென்றும், எண்ணைச் சங்கியையென்றும், வடநூலா பெயா கூறுவா.

'இன்மொழி' என்ற மிகையால் ஏகசேடபத்துவந்துவனுகொள்க. 'அந்தணனை நகும யாமே' என்புழி யாமென்பது நீயும் யானுமென்னும் உம்மை தொக்கு நீயானென நின்றதுமன்றி, நீயவன்னும் முன்மொழியுந்தொக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமென்ப பன்மையீறுகி, ஏகசேடமாய் நினது, நகுமம் என்னும். உள்புட்பட்டித்தன்மைவினையோடு முடிதலின், 'ஏகசேடபத்துவந்துவன்னபா' நீயுகனையானையோடு பெருந்தேரெய்தி யாமவன்னதும் வருதல் என்புழி நீயும் அவனும் யானும் என்னும் உம்மை தொக்கு நீயவன யானென நின்றதுமன்றி, நீயவன்னென்னும் முன்மொழிகளிரண்

இந்திதாக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமென்ப பன்மைபிறுதி, ஏகசேட மாய் நின்ற, வருந்து என்னும் உள்பாப்பித்தன்னைவியோடு முடிதலி ன், ஏகசேடபதத்துவந்துவென்பார். நீயிர் வம்மின் பாடுதம்வாழி தோ ழிப்போகம் வம்மின். போதுவம் என ன்ருவனவுமது. இனி வடமொழியினு ம் துவம் அகம் என்புழிச சகாரமும் முனமொழியும் தொக்கு, அகமெ ன்னும் பின்மொழி ஆவாம் எனவும் வயம் எனவும். ஆதேசமாகி, ஏகசேடபத த்துவந்துவனுமென்பார். நீயா நென்னு மும்மைத் தொகையினும்—நீயவன யானெனு மும்மைத் தொகையினு— மவனீ பென்னு மும்மைத் தொகையினு —பிதுதி பன்மை பெய்தி யேனவை— பிற்று நிறப தேக சேடனும். இவவு ளாச்சுத்திரத்தானுமறிசு. இனி யானென்பதனை யாமென உயாததுக்கூறுத லும் நியென்பதனை நீயொன உயர்த்துக்கூறுதலும் ஏகசேடனோமாவெனின, அவை ஏகசேடனாகு உபசாரமாமென்க. (சு)

உச. இருமொழிபன்மொழிபின்மொழியெண்ணோடிருமொழியெண் டருமொழியொற்றொழிதிக்கந்தராளஞ்சகமுனிற்கு
மொருமொழியேனைவிதிகாரலக்கணத்தோடுவருமு
பெருமொழியாகிவெகுவிரியன்மொழிபுபிரண்டிந்தே.

இது வெகுவிர்கியாமாறு கூறுகின்றது. துவிபதவெகுவிர்கி, வெகுபதவெ குவிர்கி, சங்கியோத்தரபதவெகுவிர்கி, சங்கியோபயபதவெகுவிர்கி, திகரத ராளலக்ஷணவெகுவிர்கி, சகபூர்வபதவெகுவிர்கி, வியதிகாரலக்ஷணவெகுவிர்கி என வெகுவிர்கி எழுவகையாம். எ-று.

‘ஒற்றொழிதிக்கந்தராளம்’ திகந்தராளம். ‘வரும்’ என்பது வினைமுற்றாய் நின்றது. ‘பெயர்’ பொருள். அனமொழிப்பொருளடைந்தெனவே, அனமொ ழியையடையாமல் அதன்பொருளையடைந்தபின் இருமொழியும் பன்மொழியு ந்தொகுமென்க.

வெகுவிர்கிக்கு அன்னியபதார்த்தத்திலே சத்தியென்றும், சக்கியசமபர தமான இலக்கண வேண்டாவென்றும், ‘இரததுப்புரசக்கிரவாளம்’ என்புழி அவ்வச்சொற்களின்பொருண்மேலன்றி அவறறேடு ஒருசம்பந்தமன்றியும் ஒருநகரத்தை உணர்த்தினிற்போல வெகுவிர்கி தொகுமென்றும் உணரக. வட நூலாருணாத்தாவகுரைக்குஞ் சேனாவரையருரை பின்னாக் காட்டுதும்.

‘ஆகி யுதர்த்த மன்மொழித் தொகைபெறும்.’ ‘அந்தோ தாதத மலலவை பெறுமே’ இவை உரைச்சுத்திரம்.

உ-ம். ‘உண்ணுமுலை; முற்றமுலை; பாயினமேகலை; பரசுபாணி; ஆரு டவாநரம்; நீட்கிராரந்தசன்ம்’ என உபயபதவெகுவிர்கி வரும். திருக்கோ வையாரில், ‘பாயினமேகலை’பையப் பெயொச்சம் ஒருசொல்லாகலின், ஆகு பெயொன்பர் பேராசிரியர். பெயொச்சம் நிறுத்தசொல்லங் குறித்துவருகி ளவியுமர்கப் புணர்ந்து நோக்காமையின், மற்றது அவ்வாறுணாத்தார்.

‘மட்டுவார்துமல்; பொன்னேறுபூண்முலை; திருமவினாதினற; குடங் கையி னகன்றவிழி; கைபரந்து வண்டிசைக்குங்குந்தல; தெள்ளுநதிரைய முது’ எ-ம். பராக்கிரமோபாரச்சிதசம்பத்து. எ-ம். வெகுபதவெகுவிர்கி

வரும். இவை, அடையுதித்து இருபதமேயுராவின், வெகுபுத்தவர இவனாக்
சேயனறி ஒழிந்ததொகைக்கு வாராவென்க, வருமென்பர், வடநாடு
'தாரநதம்பது', 'இனியநாற்பது', 'புறநாறுமது', 'கதிராயிரம்' எனச் சங்கி
யோத்தரப்பதவெருவிரி வரும். இதற்கு இன்னதொகைநிறுத்தலாத்துப் பிறக்
த்தெனக குறியீடு கூறிலர்.

'பத்தெட்டுடைமை பலருள்ளும் பரடையதம்', 'அஞ்சாறு', 'ஏழெட்டி'
எனச் சங்கியோபயபதவெருவிரி வரும்.

'வடகிழக்கு', 'வடமேற்கு', 'தென்கிழக்கு', 'தென்மேற்கு' எனத் திகந
தராளஸ்குணவெருவிரி வரும். இதற்கும் இன்னதொகையெனக் குறியீடு
கூறிலர். 'திருபுவேறு கிளப்பி நொறு முகரழும்—கெகிதல் வேண்மம்' எ
னச் சந்தியிலக்கணஞ்சொன்னவர் குறியீடு கூறிலா. 'கிழக்குமேற்கு' என்ப
து தவரதுவன.

'கெழுதகைமை', 'கூடிய-மாம்', 'சகநிதி', 'சமுலம்' எனச் சகபூரவபத
வெருவிரி வரும். கெழுதகைமையாவது கூடியதகைமையினையுடையான்
எனப் பொருளபட்டவிததுச் சகபூரவபதவெருவிரியாம். கெழு, சக என்
பன் உபசார்க்கம்.

'கேசாகேசி', 'தண்டாதண்டி', 'முட்டமுட்டி' என வியதிகாரலக்கணவெ
ருவிரி வரும். இது வடமொழிக்கலலது வாராதென்க. வியதிகாரலக்கண
ம், அன்னியோனனியம், இதோதரம், தமிழாற்றம் இவை சமாரார்த்தகம்.

'மலர்க்குழல்', 'தகரஞாழல்', 'பவளவாய்', 'கருங்கண்', 'தாமுழல்' இ
வை தததம்பொருளாய நிலலாது அனமொழிப்பொருளாய நிறகிற படுத்துச்
சொல்லுக, எடுத்தல் பறித்தல் உயர்க்கல்லது மெய்க்கினமையின, ஈண்டு
ஈறறயலென்னும் உபதையைப் படுத்துச்சொல்லுக. 'சுட்டிமுத லாகிய வாய்
தவியுதி' எனத் தொலகாப்பியரும் ஈறறயலை இறுதியெனபா.

இனி வடநூலார் உம்மைத்தொகையின் வெருவிரி வாராதென்றும், 'ஆரக
தூரதுபி' என்பதனை மத்தியபதலோபுனமேல் வந்த வெருவிரியென்றும், அ
வருட்சிலா 'ஆரகதூரதுபி' என்பதனை உம்மைத்தொகைமேல் வந்த வெருவிரி
கியென்றுநகூறுவர். தமிழ்தூலினும் 'தகரஞாழல்' எனப்பொன்றையே தொ
ல்காப்பியர் நன்னூலா முதலாயினா உம்மைத்தொகைப்புறத்து வந்த அன
மொழித்தொகைக்குதாரணம் காட்டியதல்லது வேறுதாரணமினமையானும்,
செய்யுட்களில் யாண்மும் உம்மைத்தொகைப்புறத்து அன்மொழி வாராமை
யானும், 'தகரஞாழல்' என்பது தகரஞாழலாகிய சாரதென்பதன்றிச் சாரது
பூசினுள்ளெனப் பொருள் விரிதலின் 'துவிரோபம்' எனப்போல அனமொழிக
கனமொழியாய வருதலானும் அது புயினது வாராஸ்தயறிக. 'தததம் பொ
ருள்வயிற்றும்மொடு சிவனனும்—மொப்பில் வழியாழ் பிறிதுயொருன் சுட்டி
லும்' எனத் தொலகாப்பியர் கூறிய ஆகுபெயரிலக்கணத்தைப் பூரணவிரிபு
வான் தற்குணமும்விருநாடுவெருவிரி, அதற்குணமும்விருநாடுவெருவிரி என
அனமொழிக்கணக்கணமாகக் கூறுவர்.

இனிப் பூரணப் தொகைநூல்களின் யாணும்மம் இதுங்குபெயர்வ
யி னுணும்—வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னுணும்—மீதுதலின் மியலு மன

மொழித் தொகையே.” எனனுக்குத் திரும்பித் திரும்பிச் சொற்றொருகுசொல்லினும் உம்மை தொக்கப் பெயர்க்கண்ணும் வேற்றுமை தொக்கப் பெயர்க்கண்ணும் இறுதிச் சொற்கண் வின்று நடக்கும் அன்மொழித்தொகையென்றவாறு, பண்புத்தொகையும் உம்மைத்தொகையும் வேற்றுமைத்தொகையும், அச்சொற்றொக்கின் அதற்கைக் அன்மொழித்தொகையாகாமையின், தொகுவதன்முன் அவற்றிற்கு நிலைகள்மாகிய ‘சொற்பற்றி வருமென்பது விளக்கிய, தொகுவயினும்’ என்னுது ‘பண்பு தொகவருஉங் கிளவி யானு—மும்மை தொக்கப் பெயர்வயி னுளும்— வேற்றுமை தொக்கப் பெயர்வயினும்’ என்றார். ‘இறுதிச்சொற்படுத்தலோசையாற் பொருள்விளக்குமாறு வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளுங் கணிகொளக— ‘வெள்ளாடை’ ‘அகரவீறு’ எனபன பண்புத்தொகைபுறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை, ‘தகராநூழல்’ என்பது உம்மைத்தொகைபுறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை, ‘பொற்றொடி’ என்பது வேற்றுமைத்தொகைபுறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இனி அவை ‘வெள்ளாடையுமித்தான்’ எ-ம் ‘அகரமாகியவீற்றையுடையசொல்’ எ-ம், ‘தகரமு நூழலுமாகிய சாந்துபூசினுள்’ எ-ம், ‘பொற்றொடிதொட்டான்’ எ-ம், விரியும், பண்புத்தொகைபுறத்துப் பிறத்தல் பெரும்பான்மையாகலின் முறையிற்கூறுது அதனை முற்கூறினா, வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தலின் உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறத்தல் சிறுபான்மையாயினும், ஒருபயனோக்கி அதனை அதன்மூன் வைத்தாாம். யாதோ பயனெனின், சிறுபான்மை உவமத்தொகையினும் வினைத்தொகையினும் அன்மொழிப் பிறக்குமென்பதுணர்த்துதலென்க. அவை ‘பவளவாய’, ‘திரிதாடி’ என வரது, பவளம்போலும் வரையுடையாள் திரிந்த தாடியினையுடையான என விரியும், பிறவுமன்ன. இது சேனாவையர்க்குத்தது. (எ)

உரு. தற்புரு டன்றுவி குக்கர்ம தாராயன் குமுதன்மை

பிற்பத மர்மெழு வாய்ம மோர்நுஉத்தொகை பெண்ணணங்கே
முற்பத மவ்விய யுபபாவ மொப்பு முறைபிறமுஞ்
சொற்பதந் தொக்கவை யெல்லா முதன்மை துவரதனுக்கே.

இஃது ‘அத்தொக்ககூறும் பிரதானபதங்கூகின்றது. தற்புருடன் முதன்முன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாம். பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாம். அவ்வியுபபாவமும் உபபிதசமாதனம் காறி வரும், துவரதன்னை உபயபதப்பிரதானமாம். எ-ம்.

உ-ம். ‘யானைக்கோலு’ ‘பலாக்காய்வந்தது’ எ-ம், ‘இருதேவாபார்ப்பார்’ எ-ம், நிலக்குவனை, ‘சாராப்பாமடி’ எ-ம், முறையே மூன்றும் உத்தரபதப் பிரதானமாய் வரும், ‘துணிநா’ ‘இடைநா’ ‘முதன’ எனப் பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாய் வரும், ‘பதாக்கர்மம்’, ‘உய்குமபம்’, ‘சாகப்பிரதி’ என்குமிவை ஒருகால் உத்தரபதப்பிரதானமாகியும் ஒருகால் பூர்வபதப் பிரதானமாகியும் வரும், ‘மதிமுக்கம்’, ‘பெண்ணணங்கு’ என்கும உபபிதசமாதனமாய் உபயபதின்கு, ‘திரிப்புகல்’, ‘கவிலபரணா’ எனத் துவரதன்னை உபயபதப்பிரதானமாய் வரும், ‘எழுத்தகைசேர் பந்த’ மடிதொடை

என்னது? 'வெகுபுத்தமாதலின், 'பெரந்தரத்தொகைகளைவிடலாம்' முக்கண்ம' பெண்ணும், 'வெகுவிதி' அரங்கத்தார் தத்தபிரதானமென்பது துண்டே அவ்வி லக்கணத்தொகை' கூறியும். (24)

உக. 'சொன்ன தொகைக்கு நூரும் பொருளுந் தொகுவிதெல்லா னினனகை யாய்மத் தியபத் லோப னியைந்தசொற்கள்' பின்னரு மாகம வாத்தேச லோபம் பெறும்பெறுமால் வுன்ன விகாரம் விபரிய நூசும்வன். இகமமே.

இது மத்தியபத்லோபனும் புணர்ச்சிவிதாரமுதகதுதினதனை, தற்பருட் டுள உருபும் பொருளும் உடன்றொருதல் மத்தியபத்லோபனும், ஆகமமுத லாகிய மூன்றும் பெறும். தனிமொழியுந் தொடாமொழியுந் தாரணியின்றி வ னன்னவிகாரமுதல் நான்கும் பெறும். ஏ-று.

உ-ம. 'வளைக்கை,' 'பொறறொடி,' 'மாறாநீர்வையம்,' 'விரிநீர்வியனுலகம்,' 'நாப ரீர்வைப்பு,' 'கடன்ருலம்,' 'வாயுணவினமாக்கள்.' எ-ம். 'பரசுராமன்,' 'கோதண்டராமன்,' 'தசரதராமன்.' எ-ம். 'இருவகைமொழியினும் மத்தியபத் லோபன் வரும். சாகபிரியபாரத்திவன் 'சாகபாரத்திவன்' என்பதனைக் காத்தியாயுணர் மத்தியபத்லோபனென்பார், பாடியகாரர் இலக்கணையென்பார். இவ்வ விரியுங்கால் கனலொடு புனையும் குடையொடு நிறுண்டபோல உருபும் பொருளும் ஒருங்கு விரியும். 'மககண முறைதொகை மருங்கி னுண்.' என் னுருகுத்திரத்தாரகாட்டிய 'சரீத்தங்கொறன்,' 'பெருவாயின்முள்ளி,' 'கா ரீரிமாதன்,' 'வடுகங்கண்ணன்' என்பனவுமது. செம்புத்தாமரை வெண்பூவலரி என்னும், வண்ணச்சினைச்சொல் 'செந்தாமரை' 'வெள்ளலரி' என் வருவன மத்தியபத்லோபன், செங்கரும்பு செங்கோபோல முதலினது பண்பாகா மையினென்க. செங்கமலத்தலாபோலுறுகண், கை, கால், செங்காந்தட்டோ து எனவும் வருமாலெனின், அவயவவிசேடணம் அவயவியோடொட்டி வந் தனவென்க. ஆதலிற் சொல்லுவான்குறிப்பெப்படி அப்படியென்க. 'வத்திரு விவட்சை விவட்சா தின்—முறைப்போ குறிப்பென றுரைத்தனா புலவர். இஃதுரைச்சூத்திரம். நன்னூலாரும் 'உரைப்பேர்குறிப்பு' என்றார். 'மலா முகம்,' 'தாமரைமுகம்' என்பன பூவயத்லோபனும் உத்தரபத்லோபனும் காலைவெணின், தாமரைவயச் சினையின் பிரத்தியயமொன்று வந்துகொடும. ன்பர் தாதியாயுணர், பாடியகாரர் தாமரையென்பது முதலுக்கும் கிளைக்கும் பெயரென்பார். ஐந்திரநிறைந்த தொலகாபடியர் 'முதலிற் கூறுஞ்சிளியுறி கி ளவியுஞ்சினையிற் கூறு முதலிற் கிளவியும்' என்பர். ஆதலின் இரத்திரனும் இலக்கணநோந்தானாயிற்று.

'யாளைக்கொடி,' 'பொருத்தாய்.' எ-ம். 'மரப்பாலை,' 'நாடிரி.' எ-ம். 'மாவே லா,' 'மரநீட்டி.' எ-ம். முறையே ஆகமமும் ஆதேசமும் லோபமும் வரும். 'மி க்கிலே, யாகமம், தொழித், வாத்தேசம், கொடுத்தலே, லோபம், கிளைக்கும், னிலே. இஃதுரைச்சூத்திரம்.

'உரிச்சொன்மென,' 'அச்சினைமென,' 'கடலகண்டன்ன கண்ணதன் பா பு,' 'மாடு, மாகி' என வன்னவிகாரம் வரும். 'வெசாதி, 'வெகாதி,' தசை

சேதை' என வண்ணவியாயம் வரும். தாமவிதி கண்முத மென்மருவ்துல் செய்யவாழ்வு. தோழி துடிக்க சொல்லுதும். என்னுஞ் செய்யுளில் காவியம், மதி, அடி, கவி என வருவனவும். யாவர் யார் என வண்ணநாசம் வரும். யாத யா வது என வண்ணகமம் வரும். பண்பு சொன்னுன் யாவ சொன்னுன்—பெயரி டை வகரங் கெடுத்தன மேனை—பொன்றதி சொன்னுன் யாதென் வினாவிடை —பொன்றிய வகரம் வருதலும்* என்னுஞ்ஞத்திரவிதி பெற்றதுமது. முன் னில் என்பது 'முன்தில்' எம்பு* அட்டிஷோலை தொட்டினை நில் என்பது 'நி னமே' எனவும் வருதலுமது. 'மேலூரம்', 'சுடோத்தமா', விகாரம், 'மாரிகேளி', 'செககம்' விபரியாயம், 'பிரேஷாதரன்' வண்ணநாசம், 'அஞ்சம்' வனனாகமம் என வடமொழியினும் வரும். இவை தனிமொழியாகத் தொடாமொழியாக இன்னவெழுத்தின்பின் இன்னவெழுத்து வந்தால் இவ்வண்ணமாமின்னும் விதியினறி வருதலின், வேறே வைத்தாம்.

தட்டை தண்டை முதலிய செய்யுள்விகாரங்களும் இவையனரோவெனின்; அடிபுரிந்தொடையும் இன்னோ— "ாரணமாகச சந்தோபங்கம் வாராம ல் வருதலின், அவையன்றென்க. வடமொழியினும் 'அபிமாவம் மஷங் தூயா த் சந்தோபங்கம் நகாரயேத்' எனவரும். 'பொறகுடம்' திரிதல. 'சனமுகம்' வாகமூலம்; 'வாகீசன்' என்பனபோல ஆதேசமென்பா. வண்ணவிகாரமும்; ஆதிவிருத்தியும் விகரணியும் விகர்மெனக் கொள்வா. 'அராஅப்பாமபு' நிலை மொழியும் வருமொழியும் மிக்க ஆகமம். 'பொறகுல்' இருமொழியுந்திரிந்த விகாரம். 'தொண்ணாறு' இருமொழி முற்றுத்திரிந்தன. 'ஆந்தை', 'பூந்தை' உபபதம்க்கெட்ட லோபம். 'மராஅடி' பூர்வபதலோபவிகாரம், 'பறாஅட்டி', 'அதாஅன்று' பூர்வபதவிகாரம். அடி, அட்டி, அன்று என்பன உடம்பரிமெ ய்பெருமையால், பின்மொழிப்பிரகிருதிபாவம்.

'பின்னரும்' என்ற லேசத்தாலே 'கிளிகடிந்தார்', 'கிளிக்கடிந்தார்', 'குள ங்கனா', 'குளக்கனா' 'இல்பொருள்', 'இலலைப்பொருள்', 'இலலைப்பொருள்', 'இல்லாப்பொருள்' இவையெல்லாம் விசிற்பம். வைசேடிகம் உறம்சுசி என பதிவுமது. 'கூழிது' விகாரவிகாரம். 'மேறறிஞ்சு', 'பொன்னாடி' வருமொழி விகாரம். இப்புணர்ச்சிவிகாரபேதமெல்லாம் அம்முன்றினுடக்கிக்கொள்க. 'நாடுகிழ்வோன்', 'காடகமிறந்தோரே', 'பிரமரிவி', 'ஹர்ஷதன்' என்பனவற் றைப் பிரகிருதிபாவமென்பர். பெறுவழிப் பெருமை பிரகிருதிபாவம். இஃ துரைச்சூத்திரம்.

இனி இயைபுநதொற்களாவதென்னெனின், நிலைமொழியிறமெழுத்து மு ன்னர்ப்பிறந்து கெட்டுப்போக வருமொழிமுதலெழுத்துப் பின்னர்ப்பிறந்து கெடும் இவ்விரண்டிற் முற்றிற்றிறந்து கெடுவன ஒன்றுக்கு நின்று புணரு மாரிணமையிற் புணர்ச்சிபெறாதொன்றிலாவியுந்மென்பார்க்கு அச்சொற்க லைத் துறவினையெழுத்து கெட்டுத்திரோரும் அவ்விரண்டைய. இயைபுநதவியுள் ளை உள்ளத்தினகண்ணே உணர்வாரகலின் அங்கேவைசே தேடின்கி உள்ளத தின்பின் நிலைபெற்றுப் பின்னர்க் கண்கூடாதுப் புணர்க்கின்ற புணர்ச்சிபொ ள்ப்புபுணருஞ் சொற்களென்க. கண்கூடி காட்டியவனுடை, பூர்வபதத்தினிறமெ

முத்தமிழ் உத்தரபத்தினின் முதலெழுத்தும் 'த'யினைப்பெய்தும் மாகாணம்
மொலப புணர்வதன்நிப ஓடிவந்தும் உத்தரபத்தினும் மொலபுருவியியமும்
பொலப புணர்வதற்கின், 'கிறத்த சொல்லி னிரு கெழுந்தொடு' குறித்து
யிரு கினவி முதலெழுத் தியைய? என்றார். தொல்காப்பியம் 'தருந்ததுலா
எழுத்துக்கின்ப பிறநது தெடுமென்பர். சத்ததுலவர் கொடுத்த நிதியுமாமெ
னபர். 'பணி பணம்', 'கரிசுரிலி', 'வஞ்சகாரம்', 'கரிசுளம்' என்பன பூவ
யதும் உத்தரபத்தினும் சமரணத்தகமென்பார்க்கு 'வெருவரத செய்தொழு
கும் வெங்கோலன்', 'அ' - - - - - ன்ருயதெல்லாம்', 'கோபாதசெக்கோல்' எ
னபனபோலக் கேவலப, 'காயாய் நின்றவெனக, இனிப் 'பாலாறு',
'பாலா', 'பால்', 'பா' எ-ம், 'கர', 'கரவி', 'கரவினி' எ-ம், அககாக்கதகமும்
அககரவர்த்தன்முமாய் வரது பொருளவெறுபட்டாற்போல 'அராஅப்பாமப',
'யானைக்கோடி', 'மாவேர்', 'ஒருமாரை', 'ஆரதை', 'பூரதை' என எழுத்துக்
கள் மிக்கும்குறைந்தா தொகைச்சொற்களாக நின்றும் வேறு பொருள்ப
டாவெனக.

...த்துக்கள் தம்மொடு தாம் புணருபிடத்தும் நிலைமொழியோடு வந்
மெ. புணருபிடத்தும் முன்னர் ஒருவன சொல்லச் செவி கருவியாகவுண்
ந்நது மனத்தின்கண் நிலைபெற்ற ஒலியெழுத்துக்களைப் பின்னருமுணருமாப
ரால் அகரமுதலெழுத்துக்கெல்லாம் வேறுவேறுடையாளமாக எழுதிய வடி
வெழுத்திற்குப் புள்ளி யிலலா வெலலா மெய்யு—முருவுரு வாகி யகரமொடு
யிர்த்தது—மேனை யுயிரோடு ருபுதிநித தயிர்த்தனும்.” எ-ம். “மெயய் நெலலா
ம் புள்ளியொடு நிலையல்.” எ-ம். கூறிய இலக்கணம் செவி கருவியானுணரும
ஒலியெழுத்துப் பெறுமையின், இவ்விலக்கணம் வேண்டாவென்க. வடமொழி
வடிவெழுத்தும் பதினேழ்மொழிவடிவெழுத்தும் இவ்விலக்கணம் பெறுதரிய
க்திடநதமையானுமென்க. “மெயயி னியகக மகரமொடு சிவணும்.” “மெய
யின் வழிய தயிர்தோன்று நிலையே.” என்பது ஒலியெழுத்திற்கிலக்கணமா
கலின், வேண்டுமென்க. நன்னூலார் “புள்ளிவிட்டு” எனனுஞ் சூத்திரத்தான்
ஒற்று முன்னாய உயிர பின்னாய என ஒலியெழுத்திலக்கணத்தை வடிவெழு
த்திலக்கணத்தோடு ஒருங்கோதினானாக. இனி வடிவெழுத்திலக்கணம் வே
ண்டாவோவெனின், தமிழெழுத்திற்கு எகர ஒகர மெய் புள்ளி பெறுதலின்
வேண்டுமெனக் கொள்க. (க)

(五)

உள. நித்த மரித்த மலுக்குலக் காந்தொகை நின்றநிலை
மெய்த்த கிடக்கை முறைத்தொகைப் பார்தம் விபரியுமாம்
பொய்த்தொகை யாறுமவ்வாறுநூந் தோன்றும் பொருட்பெயர்ந்தின்
வைத்த வினைப்பெயர் தானேயுபபதம் வாணுதலை.

இஃது அத்தொகைக்குப் புணர்ச்சி ஏற்பட்டால் மறுபலக் குறி கூற
கின்றது. வித்திருதலாக விபரிப்பாய்வுகூட ஆறாம் அங்கங்களைத்தொகைவினும்
ஏற்படுத்தோணி அப்பெயர்ப்பெறும். எ-ம்.

விடாது உட்பாத்தும் விடாது உயரும் இலகியாயினும், அகத்தின் விசேஷம் கண்டு பாமேசுவரிக்ருதிமை.

உ-ம். 'ஒருகலம்', 'ஒருபொருள்' இவை ஆவிசூழில் வந்த நிபந்தியம். 'என்று தேறினான்' எனவரு சிந்தாமணி விகாரம் தேரோன்றினான் எனின்மையும் 'ஒன்றான னுளக கெடும்', 'தன்றே னுனகி னெனறுகைம மிகுஉம்' என்பன அநித்தியமாமென்பார்க்கு நீரன்றென னுளககெடும்' எனவுரைத்த பரிமேழைக்குரையாடலாகாணக. 'தன்றே னுனகி னெனறுகைம மிகுஉம்' என்றே கொள்க. 'கைமமிகல்' ஒருசொல். 'கீழ்க்கேமேறகு' என்பது உமமைத் தவநடையால் வந்த நிபந்தியம். 'கீழ்மேறகு' என அநித்தியமாகாமை "இருநகைப்புனரின்" எனவரு சூத்திரவிதியால்கி.

"இரண்டிருந் லொன்பா னிதுதி" எனவரு சூத்திரவிதி பெற்ற 'இருமா' 'இரண்டிமா', 'முறுறுப்பு' 'முனறுறுப்பு', 'நாறகடல்' 'நான்குகடல்', 'ஐயரிவு' 'ஐந்தரிவு', 'ஆறுமுகம்' 'ஐமுகம்', 'எழுகடல்' 'ஏழுகடல்', 'என்கிசை' 'எட்டித்திசை'. எ-ம். 'ஐவாயவேடகையவாவென்பா' எ-ம். அநித்தியம் வரும்.

'புதுலவரைபெறுதல்', 'மன்னாசைசோநொழுகல்', 'நூறுறுவரைக கொல்லி', 'சோந்தாரைக்கொல்லி', 'நம்பியைக்கொணாநதவன்', 'நங்கையைக்கொணாநதவன்', 'கொற்றனைக்கொணாநதவன்', 'வண்டினைக்கொணாநதவன்' என உருபு தொகாமலே அலகரு வரும். அது 'புதுயாதினை மருங்கி னெழிபாறு வருகலு—மஃநினை விரவுப்பெயாக கவலிய லியேயலு—சாரியையு' வாய்வித தன்னுருபு நிலையலும்' எனவரு சூத்திரத்தால்கி.

'இகழ்வாரப் பொறுத்தல்', 'கேளிப்பிரிப்பா' என விகாரத்தால் உயாதி னாமருங்குறெழிந் து லகரு வரும்.

'சூத்திரசாரன்', 'குமபகாரன்', 'உரைகாரன்', 'கடடியங்காரன்', 'இசைகாரன்' என உபபத்சமாசன வரும்.

'பலாககாய்', 'மாங்காய்', 'நாறுனி', 'நாவினிமபு' என்ப பாந்தம் வரும்.

'நூலிக்கொம்பா', 'கடைக்கண', 'அரைக்காசு', 'முனநில', 'மீகண', 'செய்த வேளவியா', 'எய்தியசெல்வத்தா', 'வீழ்சபாசத்தா', 'அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தான்', 'கழிந்தவுண்டியா', 'வேண்டாவுயிரா', 'அருங்கேடன்', 'கொண்டகழத்தாகி', 'உச்சிக கூப்பிய கையினா', 'வீதராதி', 'பெண்ணெங்கு', 'வாயப்பவளம்', 'முகமதி' என்ப பிரதமாதற்புருடன் உபபத்சமாசனம் தத்திதனமாக வரும். (க0)

உஅ சுட்டெழுத தாதிநந் தபபத மாகத தொகவவற்றி

னெட்டெழுத தொனநல சவன்னத்தி னீட்சிபின னீட்சிதலைப
படபிமற ரோச சியைநதாற குணமுற பதநதிரியக

கட்டழித் தநதம் புணாநதால் விருத்தி கனங்குழையே.

இஃது அததொகைகட்கும் மேல வருந்தத்திதனுக்கும் வருஞ்சநதிவிதிபும் அவற்றினகுறியுங்கூறுகின்றது. வருமொழிமுதலும் நிலைமொழியீழும் சுட்டெழுத்துக்களாய் நின்ற தொகச் சுட்டெழுத்துக்கினமாகிய நெட்டெழுத தொன்று வருதல் சவன்னதீர்க்கமென்ப பெயர்பெறும். தத்தமினமல்லாத

டெட்டெழுத்துக்கள வரின் அது குணமெனப் பெயர்பெறும. நிலைமொழி திரியத் தத்திதபிரததியயம் வந்து புணாதல ஆதிவிருத்தியெனப் பெயா பெறும. எ-று. எனவே, மேலவருந்தத்தினுக்குற்தோற்றுபாய செயதனஉ மாயிற்று.

‘தானப் பிரயத் தினத்தா’ லொக்கு—யினவெழுத் தெல்லாஞ் சவனன மெனப். ‘முயற்சி பிரயத் தினமென மொழிப்.’ இவை உரைசூத்திரம்.

உ-ம. பத+அமபுயம்= பதாமபுயம், சுசி+இரதிரன் =சுசீரதிரன், வெகு +உவமை= வெகுவமை, வத்து+உவமை =வத்துவமை எனச் சுட்டெழுத் து மூன்றும் தத்தெட்டெழுத்து வரக் கெட்டு வந்த சவனனதீாககமாம. அரத்தநாரீசுரன், திருக்காரீசுரன் என டெட்டெழுத்து முதலாய்ச சவனன தீாககம் வருதலுங்கொ . கவகா+உதகம், குல+உததுங்கன், நர+இர திரன் என நினது, கங்கோதகம், குலோததுங்கன், நரோதிரன் எனப் பிறி தோரசுச் வந்த குணசுரதியாம். பிரம் +உவசத்தியம், ஏக+ஏகம் என்பன பிரமைவசத்தியம், ஏகைகம். எ-ம. பிரம்+ஒதனம்= பிரமோதனம். எ-ம. வரும. குள+ஒதனம், விமப+ஒட்டம், குளோதனம், விம்போட்டம் என ஓகாரத்திரியாமலும் வரும. தசரதனம்கன தாசரதி, சனகனம்கள சானதி, இருடிக்கனூல ஆரிடம், இரதிரனூல ஐரதிரம், வேதசம்பந்தம் வைதிகம், கோசலத்துப் பிறந்தாள் கௌசலை என்பன விருத்தி. (கக)

இரண்டாவது சமாசபடலம் முடிந்தது.

மூன்றாவது தத்திதபடலம்

உசு. துன்னுந் தொடாமொழி யெல்லா மொழிததுமுற சொற்றனை மன்னும் பிரததிய மேத்ததி தாந்தம் வழாதனைப் [ப்போய் பன்னும் பொழுது வலையான முயன்றுண் பவன்வலைய னென்னும் பகுபதப் பேராறு குறிப்புமுற நென்றறியே.

இது தத்திதநிலக்கணங்கூறுகின்றது. முற்சொற்றனைத்தன்னூற் தொடாமொழியெல்லாமொழித்துப் போய்ச் சேரும் பிரததியயத்தையுடைய சொல்லே தத்திதாந்தத்தையுடைய சொல்லாம். அதனை விரித்துத் தொகுத்து உதாரணங்காட்டிமொழுது வலையான முயன்றுண்பவன் வலையன் எனனும் பகுபதக்குறிப்பப்பெயராம். எ-று.

தொகைக்கு இவ்வாறு கொள்ளாமை விவடசாதீனம். பிரித்தனா காட்டல்’ என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சேனாவையரும் அருவாளநிலத்தான அருவாளன், சோழநிலத்தான சோழியன் என வருமென்பா. பொதுப்பட ‘முற்சொற்றனை’ என்றதனாலே, தனிச்சொல்லுந் தொகைச்சொல்லுங்கொள்க. ஆதலிற் றேன்கையுள்ளும் முன்னினம் மொழியை விட்டுப் பின்னினம் மொழியைக் கெடுத்துப் பிரததியயத்தைக் கூட்டி முடித்தலும், பின்னினம் மொழியைக் கெட்டாது முற்றும் முன்னினம் மொழியாக நிறுத்திப் பிரததியயங்கூட்டி முடித்தலுமாம்.

(க)

௩௦. சாமா னியமவ் வியம்பாவ மூன்றெனத் தத்திதன்லே
 ருமா லவற்றின் விசுதியு மூன்றென லாகிநிற்குஞ்
 சோமா னனத்திரு வேனள ரட்டுறு துமமசுடடை
 சாமா னியத்தன திங்கிருத தோடுந தலைப்படுமே

இஃது தத்திதன்பகுதியும் அவற்றுள் ஒன்றனவிசுதியுங் கூறுகின்றது சாமானியத்திதன, அவவியத்தத்திதன, பாவத்தத்திதன எனத் தத்திதன மூன்றாகலின், அவற்றின் பிரத்தியயமும் மூன்றாம். அவற்றுள், சாமானியத்தத்திதனுக்கு னவ்வொற்றும், எவ்வொற்றும், ரவ்வொற்றும், டி று து எனனும் மூன்றுயிரமெய்யும், மகரவொற்றும், சுட்டெழுத்துக்களும், ஐகாரமும் பிரத்தியயமாம். அன்றியும், இப்பிரத்தியயங்கள் திவனெனனும் வினைமுறறுச சொற்கும் கிருத்தெனனும் வினைமுறறுபபெயாக்கும் மிச்சிரப்பிரத்தியயமாய் நிற்கும். எ-று.

ஆமெனனது 'ஆகிநிற்கும்' என்றதனால் கிருதபாவமென்னுநதொழிற்பெயாக்கு ஈரத்தலுஞ்சிறுபானமை கொள்க.

உம்மையால் இப்பிரத்தியயங்களுட்கில இடைநிலையெழுத்துக்களோடும் பதபூர்த்தியென்னுஞ் சாரியையோடும் தலைப்படுத்தலுங்கொள்க. சாரியை பற 'ருசுபோல விசுதிபதவுருபுகளினிட நினறு புணர்த்துவது. இக்காலத்துக் கம் மியர் பறறுசினே இராகியென்பா.

உ-ம. குழையன், குழையன், குழையா, குணிகுடடி, காத்தறு, முதற்று, குழையது, காபிலம், தொலகாப்பியம், அவிரயம், பாணனியம், கௌடம், திரமிடம், குழையின், விலலி, வாளி, நம்பி, வடுகு, தெலுங்கு, நங்கை, கௌசலை. எ-ம. சூலி, கபாலி, தந்தி. எ-ம. இருவகைமொழியினும் வரும். தொலகாப்பியம், காபிலம் என்பன ஈறு திரிந்த ஆகுபெயரனரேவெனின், "முதலிற்கூறும்" எனனும் ஆகுபெயாசகுத்திரத்ததுள சேனாவையா வெற்பன சோபபன் என்பனபோல வந்த வினைக்குறிப்புபெயொன்பராகலானும், ஈறுதிரிதல் ஆகுபெயாக்காகாமையதிக. பெயரியலிற் ரெலகாப்பியா கூறிய பெயர்களுட்கிலவொழிந்து பெரும்பானமையும் வரும் பெயாக்களெல்லாம் தத்திதனென்க. பரத்திரிமகன பாரத்திரானேயன இது தொகைநிலைதொடாமொழி முறசொல்லாய் நினறு வரும். கனங்குழையாள, பொற்றெழுடியாள் என்பனவுமது. தெலுங்கனசொல தெலுங்கு, வடுகனசொல வடுகு இவை தொகைநிலைதொடாமொழியுள் *முறசொற்றனனைநிறுத்தி அதனோடு தொக்க சொல்லெனனும் பிற்பத்ததையழித்து முறசொல்லினதீற்றினையும்ழித்து உகரப்பிரத்தியயமேற்றி, தெலுங்கு, வடுகு என வரும். வலையன், பெண்டாட்டி, வலைச்சி என ஒருமொழியினும், பொருப்பரசனமகன பொருப்பரசி எனத் தொகையினும் வரும்.

வந்தான், வந்தான், வந்தா, வந்தது, போயிறறு, சொல்லும், வந்தன் எனத் திவனோடு வரும். பிறவுமனன். வந்தவன், வந்தவள், வந்தவா எனக் கிருத்தோடும் வரும். தின், பாய்த்துள், புணர், சாக்காடி, பேறு, அறிவது, ஆக்கம், புணர்ச்சி, புணர்ப்பு, உடுக்கை எனக் கிருந்பாவபதத்தோடும் வரும்

நக. உண்ணு மதன லுரைக்கு மிதனை புதனெடுடாக்கு
மெண்ணு மதனை யிதனுக்கு நாயக னீங்கிருக்கும்
பண்ணு மதனைப் பயிலு மிதற்பல் வறறினையு
நண்ணுமென் றுத லுடையவன் மேனிற்ரு நண்ணுதலே.

இது சாமானியத்திதேபதங்குகின்றது. "அதனுண்ணுந்முதலாகப் பலவற்றினைபுரணனுமென்றதலீறாக வரும் பொருண்மையெல்லாம் உடையான்மேனிற்ரு சாமானியத்திதனும். எ-று.

‘உடையான் நிரவிய விசிடடன விசேடியம்’ இஃதுரைசுருத்திரம்.

அதனுண்ணுலாவது வலையன். இதனையுரைத்தலாவது வைதிகன், பெளரானிகன், கவிஞன். உதனெடுடாததலாவது பொன்னன்னுன், மயிலன்னுள், கண்கசகிரசன், இருடிதலையன். அதனையெண்ணலாவது சோதிடன். இதனுக்கு நாயகனாவது வைதாபபன், ரைடதன், கௌசலன், வைகைத்துறைவன், குமரிசசோபபன், மலையமான், புன்னுடன், தமிழ்நாடன், புலியூரன். நாகிருத்தலாவது சோழநாடன், பாண்டிநாடன், படபினவன், நாகரிகன். அதனைப் பண்ணலாவது மருத்துவன். இதனைப்பயிற்றலாவது கூத்தன், நிருத்தன்.

பலவற்றினைபுரணன்னலாவது ஈன்றிரைத்துரையாக பொருள்களையும் குணத்தையும் எண்ணையும் சாதியையும் காலத்தையும் அவயவத்தையும் அவற்றேழையுயைநத வினைகளையுங் கொள்க. ஈன்றிரைத்துரையாத பொருள்களாவது தண்டி, குண்டலி, வில்லி, வாளி, கச்சினன், கழலினன் என வரும். குணமாவது கரியன், செயயன், தீரக்கன், ரத்தா, சுக்கிலா, சாமளா, பீதா எனவரும். என்னுவது பஞ்சவா, அட்டசகச்சிரா, பஞ்சகம், அட்டமம், தசமம், சதுட்டயம், ஏகாதசி, துவாதசி, பஞ்சதசி, ஒழுவா, இருவா, எழுவா என வரும். சாதியாவது பாரப்பா, அரசா, வணிகா, வேளாளா, பிராமணா, சத்திரியா, வைசியா, சூத்திரா எனவரும். காலமாவது விசாகன், பரணிபான் என வரும். அவயவமாவது கண்ணன், செவியன், தந்தி, குமபி, கரி, பணி எனவரும். அவற்றேழையுயைநத வினைகளாவது கச்சினன், கழலினன் எனவரும். கச்சினையுதித்தவன், கழலினைக்கட்டினவன் என்னுந்நொடர்மொழிகள் கச்சுக் கழலென்னும் முற்சொல்லொழிய மறையுருபும் வினைச்சொல்லும் போய, அன்னென்னுமீறு வந்து, சாரியை பெற்று, முற்சொல்லொழிபுணர்ந்து, கச்சினன், கழலினன் எனத் திரவியவிசிடடனாகப் பொருளபட்டி, உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட மேலைக்கிளவியொழி வேறுபாடி டிலலாவுடையவன்மேனினை. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே கொள்க. (ந)

நக. வல்லா ரிளங்கொங்கை மாதே பிவறகு மகன்மகணம்
றலலா முறைவருக கங்கிளை பத்தனென் றுதலபுறகு
செல்லா துடைப்பொருண்மேனிற்ருமித்தத்திதப்பொருண்மை
யெல்லாம் விசிடடங்கொள சாமா னியமென் றியம்புவரே.

இதுவும். இவறகும்கன் முத்தாகப் பத்தனீறாக வரும் பொருண்மையெல்லாம் உடைப்பொருண்மேனிற்ரு சாமானியத்திதனும். எ-று.

‘உடைப்பொருள் விசிட்டத் திரவியம் விசேடம்.’ ‘உடைமை விசிட்ட மொருபொருட் கிளவி.’ இவை உரைசூத்திரம்.

உ-ம். மகனாவது காரத்திகேயன், காங்கேயன், வைத்தேயன், வைசகிர வணன். மகளாவது டிராபதி, பூகிரதி, பொருப்பரசி, சாததி, கொற்றி. வர்க்கமாவது ராகவன், காகுத்தன், கௌரவன். கிளையாவது தமன், தமள, தமா, நமன், நமள், நமர், நுமன், நுமள், நுமா, மதியா, அஸமதியா, துவதியா, யுஷ்மதியர், ததியா. இவையல்லாத முறையாவது தநதை, எநதை, நுநதை, தங்கை, எங்கை, தம்பி, எம்பி, உம்பி, திதாமகன், பெளத்திரன், பிரிவினன், மாதுலன் எனவரும். நம்பி, நங்கை என்பன முறையன்றி வத்திரு விவட்சையாகலின், இத்துக்கு நாயகனுள் அடங்கும். தத்துவது சைவன் பாகவதன். இவையெல்லாம் உடையானமேற்பட உடைப்பொருள் கீழ்ப்பட உடைப்பொருளென்னும் விசிட்டத்திரவியத்தினமேன்றிருந் தத்திதப்பிரத்தியயம். ஒருசாரவடூலாரா அவற்றை விசேடியத்தினமேனினறவெனவும், இவற்றை விசேடணத்தினமேனினறவெனவுகூறுவார்.

இனி அஃறிணையினும் இவ்வாறு ‘பரியது,’ ‘காங்கோட்டது,’ ‘நல்லாளுடையதான,’ ‘தொல்காப்பியம், பாணினியம், ஐரதிரம், யானெனதென்னுஞ் செருக்கு,’ ‘போகாதம்,’ ‘தமது பாததுண்டறால்,’ ‘தனதாயிறுமதனைவழககான்,’ ‘நினதேபெரும்,’ ‘அஃதிலலாருடையதுடையரோ,’ ‘தனகைத்து,’ ‘பிடித்தெருவும்,’ ‘வகைத்தெரிவான் கட்டே’ எனவரும். இனித் தனது, தம் என்று அஃறிணைககண் இருமையினும் வேறு வந்தாறபோல உயரதினைக்கண் தன்ன, தள்ள, தனா என வாராமையானும், சிவனறமா, மணிவண்ணனறமா, நமனறமா, கல்லாமர் வனனாதமா என இருமையினும் வருதலானும், ‘தனது என்னுமை’ எனனுஞ்சூத்திரத்தினை சேனுவரையா இவற்றை இருமைக்குப் பொதுவென்றும் முதலுயிறும் பிரிக்கப்படாவென்று கூறுவார். இக்கருத்தறியாத நச்சினாக்கினியார் தாம், நாம் என்பன குறுகி நின்ற ஈறு பெற்றவென்று மாறுபடக் கூறுவார். ‘மகனறநதைக காரறு முதவி யிவனறநதை’ எ-ம். ‘நல்லிளங்கோசாதநதை’ எ-ம். வருதலின், தநதை என்பதும் இருமைக்கும் பொதுவாம். ‘காலக்கிளவி’ எனனுஞ் சூத்திரத்தில குழையன் என்புழி உடைப்பொருண்மேற்பட உடையான கீழ்ப்பட அனனிது குழையென்னும் மேலைக்கிளவியொடு வேறுபாடிலவாய் நின்றதெனபா சேனுவரையா. அஃதொக்கும், விதகாமன், குழைச்சாததன் என்ற தொகை பிரிந்து தனித்தனி நின்றவழியும் குழை. எ-ம். சாத்தன். எ-ம். வில். எ-ம். காமன். எ-ம். பொருளபடும். வில்லி, குழையன் என்ற தத்திதன் பிரிந்து தனித்தனி நின்றவழி வில், குழை என்ப பொருள்பட்டி, இ, ‘அன என்பன் உடையவனென்றகப் பூண்டவனென்றக யாதாறுமொருபொருள் பட்டாமைபற்றியென்க. இனி நச்சினாக்கினியார் குழையன் என்புழி மேல்வந்து முடிக்கும் வினைமுதற்பெயரைத் தோற்றுவித்து நிற்கும். அன்னென்னும் புலகாட்டியீறு நினது ‘உடைப்பொருளைத் தனக்குரிமைசெய்யும் உடைமையை விரித்து நிற்குமென்றா. விசிட்டங்கொள்ளவது இப்பொருளையுடையவன் இவனெனவும்,

இவனுடையது இப்பொருளுள்ளும் இருவகையாய் நிறைவு, குழவி, மழவன், மற்றையான எனப்படும் அவவியத்தோடு வந்த தத்திதன். (ச)

நா. பொகொண்ட சுட்டிப் பெயரிற் பிளந்துநில லாவிடனு.

நோகொண்ட வெண்சுட் டெகாரங்க ளேழோடு நின்றனவு

மோகொண்டவேழனிடப்பொருள் காட்டு மிடைச்சொற்களார்

தாரகொண்ட பூங்குழ லாயவை யவவிய தத்திதனே.

இஃது அவவியத்தத்திதனாது கூறுகின்றது. சுட்டிப்பெயருட்பிளந்து நிலாத இடப்பெயர்களும், எண் முதலியவை ஏழாமவேற்றுமைப்பொருளோடு நின்றனவும், ஏழாமவேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொற்களாம். அவையே தமிழ்மொழிககு அவவியத்தத்திதனும். ஏ-று.

உ-ம. ஆங்குக்கொண்டான, ஆறகொண்டான, ஈறகொண்டான என வருட, இவையெல்லாம் 'சுட்டிச்சினை நீடிய மென்றோடா மொழி' எனனுஞ் சூத்திரத்தானும் 'மீனனுஞ் சிவனு மானு மீனும்' எனனுஞ் சூத்திரத்தானுங் காட்டிய ஏழாமவேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லெனனும் அவவியத்தத்திதன். 'பொகொண்ட' என்ற விதப்பால் யாண்டு, யாங்கு, எங்கு என வினாப்பெயருட பிளந்து நிலாத இடப்பெயர் வருதலுங்கொள்க.

ஒருவயின், இருவயின், பலவயின் இவை என்னெடு நின்ற ஏழாமவேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லெனனும் அவவியத்தத்திதன். அவ்வயின், இவ்வயின், உவ்வயின், எவ்வயின், அங்கண், இங்கண், அவவாய், ஆயிடை இவை 'சுட்டிமுதல் வயினு மெகமுதல் வயினும்' எனனுஞ் சூத்திரத்தான்காட்டிய ஏழாமவேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லெனனும் அவ்வியத்தத்திதன். நன்னூலில் அங்கனம், இங்கனம், உங்கனம் எனக் காட்டியனவுமனன். 'அணித்தோ சேயத்தோ கூறுமி நெமககே' 'வடாது வேங்கடம்' 'தெனாதுகுமரி' 'குணாதுகடல்' 'குடாதுகுடகம்' என்பன குடக்குளளது குடாது, தெற்குளளது தெனாது, வடக்குளளது வடாது, குணக்குளளது குணாது, சேயமுமைககண்ணது சேயத்து, அணிமைககண்ணது அணித்து எனப்படும். இவற்றைச் சேனாவகையரும் "இன்றில்" எனனுஞ் சூத்திரத்தான ஏழாமவேற்றுமைப்பொருட்கண் வந்த வினைக்குறிப்புப்பெயரென்பார். வினைக்குறிப்புப்பெயரெல்லாம் தத்திதனென்பது 'பகுபதப்பேராங்குறிப்பு முற்று' என்றதனாலறிக. யத்திர, தத்திர, அத்திர, யதஃ, ததஃ, அதஃ என்பனவற்றிற்கு எவ்வயின், அவ்வயின் இவ்வயின், எங்கு, அங்கு, இங்கு எனவருஞ்சுட்டெழுத்துக்களையும் சுட்டிப்பெயரையும் வடமொழியுரீர் விவாசிதார்த்தமென்பார். அப்பொருள், இப்பொருள், அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், அவ்விரல் என்பன சுட்டெழுத்துக்களை இடைச்சொல்லாக்கி நிலைமொழியாக நிறுத்தி உயிராமயங்கியலில் வருமொழியோடு புணர்த்தலின், அவ்வதொகைச்சொல்லென்னுஞ் சமஸ்தபதமல்லது அவ்வியத்தத்திதனாகாவென்க. வடமொழியினும் தற்பாவம், தற்புருடன், தற்காலம் என வரும். 'சுட்டி முதலவயின்' என்பது அவ்வயின், இவ்வயின் என்பனவற்றை ஒருமொழியாகக், அவற்றோடு வருமொழி புணர்த்தலின், அவை அவ்வியத்தத்திதனென்க.

கூட்டமுத்துக்களையும்வினுவெழுத்துக்களையும் நிலைமொழியாக நிறுத்திக் கண, வயின் முதலியவற்றைப் புணர்த்தாமையானும், அவ்வயின் இவையின் முதலாயின சொற்கள் அவ்வியயத்தத்தினுதல் தெளிக. ஆனென்பது 'அது இச்சொல் வேறுமை யுடைமையானுங்—கண்ணென் வேறுமை நிலத்தினு னும்.' எனப் பெயரின்பின்னின்று ஏழனுருபுமாய், வினைமுத லானு மான் வர தியையும்" என ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொ லனுமாய், ஆங்கென்னும் பொருளுணர்த்தி நின்றும், அவ்வியயத்தத்தினுயிறு.

நசு. முட்டாது கூறிய பலவகைப் பண்பின் முதனிலையுங்
கட்டான்வாண்பெண் - ிய நாமமுங் கைகலந்து
மட்டார மலாக்குழ லாயதனமை காட்டிய மையுக்கர
தட்டாம னிறபது வேபாவ நயநய-ந் தண்டமிழககே.

இது பாவத்தினுமாய் கூறுகின்றது. பண்பின்முதனிலையோடும் ஆண் பெண் முதலாகிய பெயரோடும் மகரவைகாரமும் சிறுபான்மை உகரமும் பொருந்நிப் பாவத்தத்தினும். எ-று.

'பாவர தனமை பகருங் காலே.' இஃதுரைச்சுத்திரம்.

உ-ம. வெள், செ, கரு, நெடு, பெரு என நின்றும், மகரவைகாரம் பெற று, வெண்மை, செமமை, கருமை நெடுமை, பெருமை. எ-ம. உகரம்பெறறு, வெருப்பு, கறுப்பு. எ-ம. வருவன பண்பினமுதனிலைக்கண வுத பாவத்தத்தி தன். தவளபாவம், தாவளியம், தவளிமா, நீலிமா என வடமொழியினும் வரும.

ஆண்மை, பெண்மை, தாளாண்மை, குடிமை, செங்கோனமை, வளளன் மை, காதன்மை, இவறன்மை, ஒருமை, இருமை, எழுமை, பகைமை, கே ணமை, புகழமை, சமழமை இவையெல்லாம் ஆண் பெண் முதலிய நாமத் தினகண வரத பாவத்தத்தின.

!வேரதனும் வேரது கெடும்! 'முரசுகெழு தானே மூவருளரு— மாசெ னப் பட்டது நினதே பெரும்.' இவற்றுள் வேரது, அரசு எனபன் வேரத னது தன்னும், அரசனது தன்மை எனப் பாவத்ததன்மையுணர்த்தும் உக ரவீற்றுப்பாவத்தத்தினும். புறநதுவம், ஸதிரீத்துவம் என வடமொழியினும் வரும. 'பிறனியலாள் பெண்மை நயவா தவன்' 'நாடுனெடு நல்லாண்மை பண மிடையேன்' 'பொருண்மைசுட்டல்' எனபனவுமது.

இனிச்சொனமைதெரிதல்? 'பொருண்மைதெரிதல்' சொற்றெரிதல், பொ ருடெரிதல், இளமைத தன்மைக் குளமெலிர திரங்கல் இளநதன்மை, 'மு பயத்துமும்மைத்தேவர்' 'முப்பதது முததேவர்' 'இருமைவகைதெரிநது' இரு வகை, 'இமைப்ப பிறப்பிற் பிரியலம்' இப்பிறப்பிற் பிரியலம், 'குறுமையெ முதத்தினியல்பைகாரம்' குற்றமுத்தினியல்பைகாரம், 'இருபேராண்மைசெ யதபூசல்' இருபேராண்மையர்செயத பூசல், 'மடிமை குடிமைக்கண்' குடி மையாங்கண், 'ஆண்மை யறித்த மகனென் கிளவி' ஆண்டுத்த மகனென்கி ளவி, 'அஃதாவது ஆண்மகனென நிற்கும்.' 'வல்லதற்கு' 'வல்லதன்மைச்சு' 'செ ங்கோல்' 'னலன் கொடுக்கேரலன் மெவவுதிபேர்—வெங்கோப் மரலயா னை வேரது.' என வருவனவெல்லாம் தன்மையுணர்த்தாது தன்மையுடைப

பொருளையுணர்த்தலின், புகுதிப்பொருள் விசுவயெனும் சுவராதத்தில் வந்த பாவதத்திப்பிரததியும். வடமொழியிலே திரிலோகி என்பதனைத் திரிலோகத்தையும் எனப் காணுமிரத்தாரியர். சுவராவணம் என்பதனைச் சுவராவணியம் எனப்ா. இனி 'குடிமையான்மை' என்னுஞ்ஞாந்திரத்தி னும் திருவள்ளுவரினும் இளம்பூரணர் சேனாவையர் பரிமேலழகர் இவற் றை ஆடுபெய்ராகிய இலக்கணையெனப்ா. நச்சினாக்கினியார் குடிமை ஆண் மை என்பனவற்றைப் பண்பினமேலும் பண்புடைப்பெருளினமேலும் நிற்கு மெனப்ா. இனி 'நாணுடைப் பெண்ணே பெருமை யுடைத்து' பெண்ணிற் பெருந்தகத்தில் எனப்பனவற்றைப் பரிமேலழகர் ஆகுபெயரெனப்ா. அருளு டைமை பொறையுடைமை என்றால் உடையனையிருத்தலென்பபொருள்பட டிப் பாவதத்தினைமேனிற் தந்திதன். சாத்தனுடைமை என்றால் சாத்தன னுடைப்பொருண்மேனிற் பாவதத்திதன். வடமொழியினும் கிருபாவிசிட தத்துவம், தேவதத்தவிசிடத்துவம் என வரும். பின்னது சுவததினமேனிற் றது, முன்னது சுவாமியியாபாரகுணத்தினமேனிற்றது. இனிததச்சனது தொழில் தச்செனவும், கொலலனது தொழில் கொலலெனவும், கொண்டால், பாவதத்திதனும். தச்சுத்தொழிலையுடையான தச்சன், கொலலுத்தொழிலையு டையான கொலலன் எனப் பொருள் கொண்டால், சாமானியத்த திதனும். 'தச்சு வந்தது', 'கொலலு வந்தது' எனவருவன புகுதிப்பொருள் விசுவியை னனும் சுவராததப்பிரததியாய். இவவுதாரணங்களை நன்னூலார் பதவியலுட் காட்டியதானுமிக. இவையெல்லாம் விவடசாதினமென்னுஞ்சொல்லுவான குறிப்பெப்படி அப்படிக்கொள்க.

பெணமையான்மைகட்குப் பொருள் கட்டிலனாகிய அமைகித்தனமை ஆ றுந்தனமையெனப்ா நச்சினாக்கினியார். அது பொருந்தம் (சு)

முன்னாவது தத்திதப்படல முடிந்தது

நான்காவது திங்நுப்படலம்.

௩௩. முன்னிலை யேவ லொருமைச்சொற் போலு முதனிலை
ளினனிலை தாது பகுதியென் றுஞ்செப் பிளமுலையா
யநிலை தாது சகன்மகத் தோடு மகன்மகமாய்ப்
பினனிலை விப்பி வறிகா ரிதமெனப் போபெறுமே.

இது தாதுப்பகுதி கூறுகின்றது. முன்னிலையேவலொருமைச்சொற்போ லும் நட வா மடி என்று நன்னூல்கூறிய முதனிலைத்தொழிற்பெயர்கள் தா துவெனவும் பிரகிருதியெனவும் பெயர்பெறும். அவை சகன்மகதாது, அகன் மகதாது என்பும், நடப்பி வருவி என விப்பியோடு நின்ற காரிதமெனவுமீ, பெயர்பெறுமீ என்று.

'காரிதமெனினும் ணிசந்தமெனினும்' ஒக்கும். 'விப்பி ணிசந்தந காரித' மா கும்.' இஃதுகாச்சுத்திரம்.

'வினையின்றொகுதி' என்னுஞ்ஞாந்திரத்துள் உண், தின், செல் எனனு முதனிலைகளை வடநூலார் தாதுவென்பொன்று சேனாவையர்க்குமுதாப்பா. மு

முன்னிலையேவல்லொருமைச்சொல்லாகுமென்றது போலுமென்றது முதலிலையென்னுந் தூதுக்களும் வேறே முன்னிலையேவல்லொருமைச்சொற்களும் வேறேயென்பதறிவித்தற்கென்க. எனனைபோவெனின், நட, வா முதலிய தாதுக்கள் நடத்தல், வருதலென்ப பொருள்பட்டு, ஐம்பானமுன்றிடத்திற்கும் பொதுவாகத் தொழிற்பெயர்நீனை, பின் காலங்காட்டுமிடைநிலையேமுத்துக்களோடு வரும் விஞ்சிகளை அடைந்து, நடந்தேன், நடந்தாய், நடந்தான் என்பவரும். இவ்வாறு காலத்திரயங்காட்டுமிடைநிலையேதேயியதுயோமொட்டுக.

இனி முன்னிலையேவல்லொருமைச்சொல்லாவது நடவாய், வரவாய் எனபன ஆயென்னுமீது குன்றி, நட, வா என முன்னிலையேவல்லொருமைச்சொல்லாவதன்றி, நட, வா எனபன தாமே முன்னிலையேவல்லொருமைச்சொல்லாகாவென்க. அம்முதனிலைகளெல்லாம் ஏவலவினையாயின், முன்னிலைவிஞ்சி யொழியாத தனமைவிஞ்சி ராக்கைவிஞ்சியோடுக கூடி, நடந்தேன் நடந்தான் எனவருதல் இடவழுவாதலின், பொருநதாவென்க. ஏவற்சொல்லு தாரணமும் வடநாளுமுடிபும தொலகாப்பியச்சூத்திரமும் 'மேறறையும் பிரேரணை செயயா யெனலசெய யெனக்குன்றுமே' என்பதனுள் விளங்கக காட்டுதும்.

இனி அகனமகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றி, நட, வா என வரும். சகன்மகதாதுச் செயப்படுபொருள் குன்றாது, மடி, சீ, விடு என வரும். இவ்விரண்டுகேவலதாதுவாகையால் 'இன்னிலைத்தாது' எனறும். 'செயப்படுபொருள்குள் ருவினை குன்றிய—வினைத்திற பிரண்டுரு சகனமக மகன்மகம்' இஃதுரைசூத்திரம். 'வழங்கியன மருங்கிற குன்றுவ குன்றும.' என னுஞ்சூத்திரத்துள் இவ்வாறு சேனாவையருமுரைப்பா.

ணிசரதமாவது ஏவுவானவினையும் இயற்றுவானவினையும் உடனே தோன்றுமேவறசருததாவின்வினை. 'ஆற்றிறெழுக்கி' 'கேளிர்ப்பிரிப்பா' 'தொலகாப் பியனெனத தனபெயா தோற்றி' ஊட்டு, தீறறு, ஆட்டு, கூட்டு, தேறறு என விப்பியின்றித் திரிந்தும், ஒற்றுப்பெற்றும் வருஞ் சகசணிசரதம். 'தேற்றா வொழுக்க மொருவர்க ணுண்டாவின்' 'நட்பாட நேற்றா தவர்' என புழித் தேற்றுவொழுக்கம், தேற்றுவா எனப் பொருளபடுமாலெனின், இதனைப் பகுதிப்பொருள்விஞ்சியெனனுஞ் சுவார்த்தத்தில் வரத காரிதமென்பா.

'தெளித்தசொற்றேறியார்' தெளிவித்தசொற்றேறியார், 'அரசனெடுத்த வாலயம்' அரசனெடுப்பித்தவாலயம், 'இரதவயலுமுதவனந்தனை' இரதவயலுமுதித்தவனந்தனை, 'காடுகொன்று நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு' காடுகொல்லித்து நாடாக்ருவித்தக குளந்தொடுவித்தது எனவும், 'உழுவாருலகத்தாரக காணி உழுவிப்புரா எனவும், அதுபபத்தி தேன்றியவிடத்து இவ்வாறு பொருள்படுவதனை அந்தாப்பாவிதணிச்சு என்பர். 'உப்ப கரர்' மிருமொழிக் குரித்தே' என்பதற்குக் காட்டிய தபுவென்பதும்.

நட, வா முதலிய முதனிலைத்தாதுக்கள் முன்னிலையேவலவினையாங்கால் எடுத்துச்சரிக்க, முதனிலைத்தொழிற்பெயராங்கால் படுத்துச்சரிக்க.

'இன்னிலை' என்றதனால் முதனிலைவினை முன்னிலையேவலவினைமாத்திரையாழி நில்லாது வினையெச்சப்பொருட்டாயும், பெயரெச்சப்பொருட்டாயும்,

புடைபரத்து வினைதனைச் சொல்லும் பெயர்ப் பொருட்டாயும், முற்றுச்சொல்
லாய் நின்றவிடத்து அம்முதனிலே பிரிந்து நின்ற வினைதனைச் சொல்லும் பெயர்
ப்பொருட்டாயும் நிற்கும் உ-ம 'வரிப்புனைபத்து' வரிந்து புனை பந்து, 'அறு
வேறு வகையின்' அற்று வேறு வகையின், 'பாலறிவந்த' பாலறியவந்த, 'சாகரு
தழிணை சாவகஞ்சுங்ஞை எ-ம பொருதகா பொருததகா, அரிபுலி அட்ட
புலி, 'சொற்பாலறவிவள்' சொல்லும்படுகி எ-ம 'அறிகொண்டறியால்' அறித
லைக்கொன்ற, 'செடி - - - - - யயாதுலகம்' செடிதலாக வையாது எ-ம பொருள்
பதிதல் காண்க 'இ வினைத் தெளிந்தான வழிமுறை - ரோ விமிகப்ப
தரும்' என்பழித் தெளிந்தானென்னு முற்றுவினைப் பெயரின்கணினற முதனிலே
தெளிதலாய் எழுவாயானது காண்க

இன்னும் முதனிலைதாது முற்றாய் முடிவனவுமுள் உ-ம 'உறுவது ஓடா
சுரு நடபும பெறுவது - கொளவாரும் களவருநோ' என்குந் நுருவாருவருள்
நோ நோவா எனவும், 'ரயேரிகரவற்றளளே' என்குந் குத்திரத்தான நிகா
நிகாகரும் எனவும் பொருளாபட்டு நிற்கும்

இன்னும் 'இருநீங்கி யினபம் படிசுரு மாநலீங்கி - மாசுறு காட்சி யவாகரு'
என்பழிக் காட்சியவரென்னுந் சாமானிய தகதிந்நா காட்சியென்குந் பதம்
பிரிந்து எழுவாயாய் நிற்பதுங்கொள்க இவாறு வருதல் வைத்துப்பிரக்கியியை

இன்னும் வடமொழியார சுப்புத்தாதுவெனனும் பெயரடியாகப் பிறக்கும்
வினைக்குமுள் உ-ம, 'நாவலொடு பெயரிய பொலம்', 'ஐயெனப் பெயரிழ வேற
றுமை', 'அழியிய சொக்கா', 'பேதைக் கமாதகன் கலா', 'பைத்தாம்பண்ண
யான', 'மைத்த கடந்தல்', 'தொடுப்ப நழுகுகறுப்பான', 'நலகூடநான' 'முதலா
வேன தம்பெயர் முந்லும்', 'அலவிக் தழுககா றுடையாளை', 'கறித்தது காட்சி
முகம்', 'புகாளை பொற்றிய' 'கருமபையொதான' என்ப பலவகைப் பெயர்
டியானும் பிறந்த வினை வருதல் காண்க சட்டக ராதி, சட்டயதி, துலயதி என
வட மொழியிலும் வரும

'பெயரடியாகப் பிறந்த வினையினைச் - சுப்புத்தாதுவெனச் செப்புவா புல
வா- - - - - நாம தாதுபென நவிலவது மதுவே' இஃதுரைக்குத்திரம் (ச)

ஈசு பன்னிய போதறி லாதேச மெனனும் பரப்பைப் ப
யினரிய காத்தரி நீங்காதிவ் வந்த வினைமுற்றிலே
முன்னிய காத்தரி காமணி பாவமிம மூன்றிடந் த
மன்னிய தங்மெனச் சொல்லாறப் போப நம் வந்தெய் துமே

இது பரப்பைபதமும் ஆர்ப்பணைபதமும் கூறுகின்றது காலமுணாதிய
லாதேசமெனனும் பரப்பைபத் வினைமுற்றுச்சொற்கள் கருத்தாவிலலவது வாரா
லாதேசமெனனும் தங்மெனனும் கூறப்படும் ஆர்ப்பணைபதம் தனியே கருத்தாவி
னும் யக்கென்னுஞ்செயப்பாட்டு வினையோடு கருமத்தினும் பாவத்தினும் வரும்
எ-று எனனை 'முனைச்செயப் பாட்டு வினையாவ காமணி மொய்த்தயக்கே' என
வருதலினென்க

திருநதவினைமுற்று இருபெயரொட்டாய்க் தாப்பிசையெனனும் பாசுபதம்
பொல நின்றது

திவ்வெனவும் தவ்வெனவும் நவ்வொற்றீராய் வடமொழிவினைமுற்றதுசொறகு வரும் பெயனாத தற்சம தற்பவமாகத் தமிழ்மொழி வினைமுற்றிற்கும் யாவகூறியது எனடு மிகுதியும் பயனூயிறதெனக. பயனென்னையெனின், நவ்வொற்றும் நகர அகரமும் பயன்படுதலன்றி மறைப்பகிளேரெழுத்தந் தமிழ்மொழியின் நின்று பயனின்மையெனனும் குற்றநதநக வருமென்று விளங்கக் கூறுது மொழிகு முதலெழுத்துக்கூறுவார்போல “சுடடியா வெகர வினாவழி யவவை-யொட்டி நவவு முதலா குய எனசகூதிரெஞ்செயது நன்னூலாரா காட்டிய வுதாரணத்தால் நவவரிந்த பட்டினெழுத்தும் பயன்படாமையொககும் மொழி முதலினையினின்று பயன்படாவுெழுத்துக்களெல்லாம் ஈற்றிலே ஒற்றாய் நின்று உயிரமுதலிய சொல்லோடு புணரந்து பயன்படும் அவாவாறு நவ்வொற்றத்து திவ்வெனவும் தவ்வெனவும் ஈறாய் நின்று, உயிரமுதன் மொழியோடு புணரந்து பயன்பட வருதலினெனக.

சடகோபா “பறப்பறப் னுயாவற வுயரும் பெருந்திறலோ—னெறபரன்” என்றாராதலின், பரஸமைபதம் ஆதமநேபதம் எனலுது மகரத்தைப் பகரமாக்கி, பரப்பைபதம் ஆறப்பனைபதம் என்றும் அவை பிறனுககுப் பதம் தனக்குப் பதம் என அலுக்காய் நின்றன

‘அந்நிய காமணிக விரியா பலத்தைப்—பயப்பது பரப்பை பதமென மொழிப்’ ‘காததிரு காமணிக விரியா பலத்தைப்—பயப்ப தாறப்பனை பதமென மொழிப்’ ‘தனக்குப் பிறாக்கெனத் தானவரு நியம்—மேகப்பதிக கிண்மையி னிடுகுறீ யெனப்’ ‘எரிததுச் சுவரிதேத் தென்னு மிரண்மனு - முப்ப பதிகு மொரோவழி நியம் - மயங்கலிற காரணக் குறியெனல வழுவே’ ‘குற்றெழுத் திதுதி குற்றெழுத் தீற்றயல்—பரப்பை பதமெனப் பகரத்தனா புலவா’ ‘நெட் டெழுத் திதுதி நெட்டெழுத் தீற்றய—லாறப்பனை பதமென தற்றநதனா புலவா’ ‘செயப்பாட்டு வினையோடு சேரி லீரின்கிபு—மாறப்பனை பதமென தற்றநதனா புலவா’ ‘தனித்தனி வருவ தேக பதியே - ஒருமுத னினையி லீற்ற நயலும் - வரி னெஃ றப்ப பதியென மொழிப்’ இவையுரைசூத்திரம் எனையோவெனின், புலவினுணுகத்தனா ‘யாரினுங் காதல் மெனறேன’ ‘அம்மைப் பிறப்பிற் பிரியல் மெனறேன’ ‘அஞ்சுதம் வேபாக் கறித்து’ எனபுழி அஃற்றம் எம்மீறும் துமயீ றும் ஈண்மறு வேறுபடுதலேயன்றி உள்பாட்டித்தன்மையாகாமைபோலவும், ‘சூடனி ரெனமறத்தி துமயினிர்’ என்பனவும் ஈண்மறு வேறுபடுதலேயன்றி எகசேடமெனனும் பட்டாகைக் கூடிய முன்னிலையாகாமைபோலவும், ஆறப்பனை பதம் பரப்பை பதமெனப்பன தனக்குப் பிறாக்கெனப் பொருள்படாது ஈறு வேறு படுதலே கொள்க

இனித் தொல்காப்பியரும் ‘‘னஃகா நெறறே யாடே வறிசொல்’’ ‘‘னஃகா நெறறே மகடே வறிசொல்’’ ‘‘ரஃகா நெறறும் பகர விறுதியு - மாரைக் கிளவி யுள்பட மூன்று - நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே’’ எனக் கூறிப் பின் னுங் கூறவேண்டியவட்டத்து அவ்வாறு கூறுது அன ஆன அள ஆள ஆர் ஆர் என வேறுபடுத்து, வடநூலாரா ஆறப்பனைபதம் பரப்பைபதமிரண்மனுகரும் ஈறு வேறு கூறினாற்போலத் தமிழ்மொழிக் குங்கூறினரெனக

உ-ம சமைக்கின்றனன், சமைக்கின்றன, சமைப்பன, சமைப்பான், சமைக் கின்றிலன், சமையான் இவை உப்பப்பதி இயவாறு பாவிடங்கடோறும் ஏறா வழிக் கண்டுக்கொள்க உண்கின்றனன், உணமார், உண்டீன், உண்டாய் இவை

ஆறபனேபத்தகிலேகபதி சொலலும், வரும, உணகு, உண்டு, வருது, சேறு, உணகும், உண்டிம, வருதும், சேறும், உண்பல, உண்ப, வருதி, வமமின, வந்தது, போயிறு இவை பரப்பைபத்தகிலேகபதி இவற்றோடு ஏற கருத்தாவைக கூட்டிக் காத்தரிப்பிரயோகமெனக் சாததனுடையைத் தரும் இது சகனம் காத தரிப்பிரயோகம் சாககன் வரும் இது அகனம்காததரிப்பிரயோகம் இனிச சாததனுலாடை தரப்பபிம சாததனூல வாப்பபிம எனவவவிருவகைக்கருத்தாவும் மூன்றனுருபோடு கூழ்ச் செயப்பாட்டுவினையோடு முடிந்தால், முறையே காமணி பபிரயோகமும் பாவப்பிரயோகமுமாமெனக் இவ்வாறு தலைதரிமாறி நின்று பெயா வேறுபட்டாலும், இவ்விரண்டுங் காததரிப்பிரயோகத்தினபொருளேபடு மெனக்.

‘அகநதூயமை - வாயமையாற காணப் படும’ ‘மனத்தான மறுவில ரேனூந தாரு சோந்த - வினந்தா லிகழ்ப படுவா’ எனச் செய்யுட்கட காமணிப்பிரயோ கம் வந்தது ‘இலைய ரினமுறைய ரெனறிகழாா நின்ற - வொளியோ டொழுகப் படும’ இது செய்யுட்கண வந்த பாவப்பிரயோகம். எனனே? ஒளியோடொழுகப் படும எனபது ஒளியாலொழுகுதல் செயப்படுமென விரிந்தது ‘ஊசி யொடு குயிறை தூக்’ என்றறபோல ஒடெனது மூன்றனுருபு உடனிகழ்ச்சியாகாது ஆனபொருட்டாய ஒழுகப்படுமெனபதனைகண்ணே திங் பாவமான ஒழுகு என னும் முதனிலை பிரிந்தது கிருநபாவமாய ஒழுகுதலெனத் தலவீது பெற்று எழுவா யாயப் படுமெனபதனமுன் செய்யென்னு முதனிலையோடகரம் பெற்றுச் செய்ய வெனநின்ற அகனம்கட் செயப்பாட் டொருமைவினமுற்றாய நிற்பதெனக் கொளக் ஒளியோ டொழுகப்படுமென்றனும் ஒளியாலொழுகப்படு மென்றே பொருள்படும. இவ்வாறு பரிமேலழகருரையானங் காணக் ‘வஞ்சரையஞ்ச ப்படும’ என்னுங் குறளினும் ‘கொள்ளப் பட்டாது மறப்ப தறிவிலென கூறற்க களே’ என்னுங் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் முதனி லையைப் பிரித்தெழுவாயாகடு முடித்தலும் காணக்

சமைக்கின்றனன் என அன்னீரூயுரைத்தாற பிறாக்கெனவும், சமைக்கின் றான் என ஆன்னீரூயுரைத்தாற நனக்கெனவும் பொருள்படு மென்பா அவ்வாறு வாராது மயங்கியே பெரும்பான்மையும் வருமெனபது பின்னா வடமொழியாற காட்டுதம்

தேவத்ததனுண்டவன் எனக் கிருத்தோடும, தேவத்ததன் கச்சினன் எனத் தத்திதனோடும, தேவத்ததன் யாவன் என்ப பிரச்சினபத்ததோடும, தேவத்தத னவன் எனத் தற்சத்தத்தோடும, தேவத்ததனுண்டு எனச் சற்பாவபத்ததோடும வந்த, விச்சிராந்தியென்னு முடிவு பெற்றுக் காததரிப்பிரயோகமாமெனக் (உ)

கூள திருந்துத லாயகருத் தாவாதி யாதலிச சோந்திற்று
லொருபெயாச சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்க லுருபுபெறல
பொருவரு மீற்றயற கேளுப் பேதம் பொருந்தலொடு
வருவினை முற்றுப் பெயாதாங் கிருத்ததம் வண்டமிழக்கே

இது கிருத்ததங்கூறுகின்றது வினைமுற்றுப்பெயாக்கிய கிருத்ததம் கருத்தா வாதியாதனமுதலாக ரூபபேதம் பொருந்தலீராக ஒன்பதிலக்கணமும் பெறும் எ - று

‘ஜகி’ என்றமையாற கருமமும், பாவமும், கரணமும், அதிகரணமுங் கொளக்

நாலமயாரும் தண்டியாசிரிபரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற்பிறந்த வண்ணம் முறையே 'யோசனையோகேடபா'; 'யுத்தமும்யுகதமும்'; 'ரவிகுல திலகன்' எனத் தற்சமமாகக் கூறினாற்போல, யாமும் உருவபேத மெனனாமலே ரூபபேதமென்றும், யுகி யோகம் என்பனவற்றை மொழிக்ரு முதலாகக் கீ நேமி நாதத்தாரா நன் ஓர்வாரா சூத்திரஞ்செய்தது.

உ-ம். 'தாநாதகிச செவவது தாண' 'வினையே செயவது' எனனுமிரண்டும் அஃறிணையிற் கருததாவான் கிருதநதமென்னும் வினைமுற்றுப்பெயர் 'உடுப்ப தூஉ முண்பதூஉ மினறிக் கெடும்' இவ்விரண்டுங் கருமமான கிருதநதம். 'உறவ குவது போலுஞ் சாககா நிறங்கி - விழிப்பது போலும் பிறப்பு' இவ்விரண்டும் பாவமான கிருதநதம் 'வேலன்று வென்றி தருவது' இது கரணமான கிருதந தம் 'பற்றியா வெலவ தரண' 'ஆற விளைவது நாடு' 'யாமிருப்பதுறையூ' இம்முன்றும் அதிகரணமான கிருதநதம் 'உலகத்தா ருண்டென்ப திலலென பான்' என்பது உயாகிணையிற் கருததாவான் கிருதநதம் 'இலவாழ்வா னென பான்' என்பது உயாகிணையிற் கருமமான கிருதநதம். இவற்றைத் தொலகாப பியா தொழினிலை பொட்டுமொனறென்பா. ஒழிந்தன வந்தவழிக் காண்க

மண்ணுணி, ஊருணி 'இவை முறையே கருத்தாலினும் கருமத்தினும் வந்து இகரஞ்சோநதிறுங் கிருதநதம் மாணேநதி, பிறைகூடி, அம்பலத்தாமி, குடக கூத்தாழி, நூலோதி, சடாதாரி, வேடதாரி, சோமயாசி இவை உயாகிணைக்கண் இகரஞ்சோநதிறுதலாகிய கிருதநதம் 'சோநதாரைக்கொலலி, நூர் றுவரைக் கொலலி, நூரயிறுகாணி இவை அஃறிணைக்கண் இகரஞ்சோநதிறுதலாகிய கிருத நதம் இவை உப்பதசமாசனுமாம் பங்கசம், பங்கசாதம், வனருகம் என்பன வும் உப்பதத்தின்மேல் வந்த கிருதநதம்

தாநாதகிச செவவது முதற் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் வினைமுற்றுச் 'சொல்லாயினும், பிராதிபதிகமும் தத்திதனும் பாவபதமும் போலச் சுப்பென்னும் பிரதமை யேறி நீங்கிய வினைமுற்றுப்பெயராமெனக் மேலுருபு பெறவெனவும் கிருதலின், சுப்பென்பது எழுருபிற்கும் பொதுப்பெயராயினும், ஈண்டுப் பிரதமா விபத்திக்கே கொள்க "ஒற்றன் பெடுபிணு மறறென மொழிப்" எனனுஞ் செய்யுளியறஞ்சூத்திரம் எழுத்தியலுள் ஒற்றன்பெடுத்தற்கும் விதியாய் நின்ற வியப தேசம்போல ஈண்டுக் கிருதநதத்து 'ஒருபெயாச் சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்கும்' என்றதே பிராதிபதிகமான நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி முதலாயினவற்றிற்கும், கச்சினன், கழலினன் எனனூர்த் தத்திதனுக்கும் விதியாயிறறெனக் 'அதிதேசம் விபதேச மாமாட் டெறிதல்' இஃதுரைச் சூத்திரம் வடமொழியுள் அக்கினி 'சித்தது என்னும் கிருததும் ததி என்னும் பிராதிபதிகமும் சுப்பேறி நீங்கினாற் போலவென்க

உ-ம். 'நெறிநின்றா நீவொழ வார' என உருபேறி நீங்கல வரும் 'ஒறு த்தாரை யொன்றாக வையாரே' 'இரப்பாக்கொன நீவாரமே னிற்கும் புகழ்' என உருபு பெறல வரும் 'நயவாதான்' 'செறப்பட்டா', 'தினபா' என நேரே நிலலாமல் 'பெண்ணை நயவாதவன்' 'வேந்த செறப்பட்டவா' 'ஊன்றின்பவா' என ஈற்றயற்கே ரூபபேதம் பொருந்தல் வரும் 'உபதை யீற்றய லொருபொருட் கிளவி' இஃதுரைச் சூத்திரம்

'தாமஷீழ்வாரமென்றோள்' 'இலவாழ்வானென்பான்' 'உடுப்பதூஉ முண பதூஉ' எனனுங் கருமமாய் நின்ற வினைமுற்றுப்பெயரென்னும் கிருதநதமும்,

முதலியும் வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் கருமத்தோடு முடியுங் கிருத்தமும், செயப்பாட்டுவினையோடு தோன்றும், பொருளுரைக்குங்கால தம்மால் வீழப்படுவார இவ்வாழ்வானென்பபடுவான் உடுக்கப்படுவது உண்ணப்படுவது எனச் செயப்பாட்டு வினையோடு தோன்றியும், செய்கின்ற செயப்பாட்டு குன்று, அந்நாடு அடப்பட்டநாடு எ-ம 'அரம்பொருத பொன்போலத் தேயு முரம்பொரு—துட்பகை யுறறும்.' எனபுழி அரத்தாற பொரப்பட்ட பொன்பொரப்பட்ட எ-ம திருக்கோவையாருள் தீயாழ் மெழுதி யெழினமுத தெழுதி' எனபுழி யாழ்மெழுதப்பட்டு எழினமுதது மெழுதப்பட்டு எ-ம 'யாம வீழ்—கிருத்தாற கிலலை யிடம்' எனபுழி எம்மால் வீழப்பட்ட கிருத்தல எ-ம நயக்காயத்தோன்றி யக்காயப் பொருள் விரியுமாறு காண்க

'செயப்பாட டெச்சமுஞ் செயப்படு பொருளு - நயக்கா மென்பா நற்கிரு தந்தம்' 'வினமுதல கருவி யனைமுத விரண்டொடு - மூன்றாம் வேறுமை தோன்று ததற்கே' 'ஒரோவழி யக்குமவ வருபும் வரப்பெறும்.' இவை உரைசூத்திரம் ஆதலின், அரம்பொருத பொன்பாழ்வாரா என்பனபோலக் கேள்வியோளாத செவி முகடிமூடினா என வாராது சிறுபாணமை 'கேள்வியாற ரோட்கப்பாடாதசெவி' 'முகடியான மூடப்பட்டா' எனவும் வரும் (௩)

௩. அ. விரிக்கும் பெயராதத் தாதுக மான வினைக்குறையிற
 நெரிக்குந் துவாதுமுன செய்தென்ப தோடு செய்வென்பதாந்
 தரிக்குந் திலக நுதாலசதிர கானசக்ச சானசசென்று
 பிரிக்கும் பிரத்தியய மேகிகழ காலப் பெயரெச்சமே.

இஃது இருவகையெச்சத்தின் குறி கூறுகின்றது ஆர்த்ததாதுகமென்ப பெயர்பெற்ற எச்சங்களுள் செய்து செய்ய என்னும் இரண்டும் முறையே துவாதுமுன என்ப பெயர்பெறும் மிகழ்காலப்பெயரெச்சம் சிறப்பிரத்தியயமென்றும் கானசக்ச என்றும் சானசக்ச என்றும் பெயர்பெறும் எ-று

'ஆர்த்த தாதுக மாயீ ரெச்சமும்' 'சாவ தாதுகந் தாமவினை முற்றே' 'விச்சி ராதிபெறு தாதுகத் தாதுகம்' 'சாவ தாதுகந் தாமது பெறுமே' 'செய்யாச் செய்யுச் செய்புவெ னெச்சம்—கமுனே ணமுலே யப்பென் லாகும்' 'எனவெ ! னெச்ச மிதியென் லாகும்' 'செயின் செய்தாவெனச் செப்பு மிரண்மனை—யதிசேத் தென்ப ரறிந்திசி னோரே', 'துவிலே செய்யிய வென்னு மதுவே' 'தப் பிரத்தியயமுஞ் சப்பிரத்தியயம்—மிறப்பெகிர புணர்த்தும் பெயரெஞ்சு கிளவி' இவ்வுரைசூத்திரங்களானும் ஒழிந்த எச்சங்களுக்கும் பெயரறிந்

சதிர, கருத்தாலினும், கானசக்சு சானசக்ச கருத்தாலினும் கருமத்தினும், மிகழ்காலம்பற்றி வருதலானும், பிரிக்கும் பிரத்தியயமென்றும்

வடநூலாரா செய்தென்பதற்குக் கிருத்ததுவா செய்யவென்பதற்குக் கர்த்து முந் எனனது துவா துமுந் எனாறுபற்றிப் பெயரிடுவா அவா மதம்பற்றித் தொலகாப்பியரும் சிறுபாணமை "பின் முன காலகடை வழியிடத்தது" எனவும் சுறாவினையெச்சமாகுவா

உ-ம உண்டு வந்தான், உண்டு வருதல், மீனவீழ்ந்தியற்று, கற்றுவல்லவன், உண்ணுவதான, உண்ணுவதான, உண்குழுவதான, பாடவந்தான், பாடவல்லவன், பாடவருதல், உண்ணவுண்டு, உடுக்கவுண்டு, உண்ணுக்கால, உண்ணவி

லலை, உடுகவிலலை, 'அவியினும் வாழினுமென்,' அறஞ்செய்யிற்சுவர்க்கம்புகு
வன், அறஞ்செய்தாற்சுவாக்கம்புகுவான், 'நானென வொன்றுபோற காட்டி,'
'பெய்யெனப் பெய்யு மழை,' பெய்யென்று பெய்யு மழை என வரும்

கற்கிற மாணுக்கன், கறகின்ற மாணுக்கன், கலலாகின்ற மாணுக்கன் எனக்
கருத்தாவைக் கொண்ட நிகழ்காலப்பெயரெச்சத்தைச் சதிரப்பிரததியயமென்பா
கறகப்படுதால், கறகப்படுமொசிரியன் என நிகழ்காலங்காட்டிய செய்யுமென்னுஞ்
செய்ப்பாட்டு வினைப்பெயரெச்சத்தைக் கருமத்தோடும் கருத்தாவோடும் வந்த
சாண்செனபா சுரபேத்ததாற் காணச்சுமது. பிரமத்ததவரன், முதத்தேசன், தத்த
காஞ்சனம், தத்தபடம், நிக்கிராந்தபூமி, சுத்தசலம் என்பன பூதகாலம் பெற்ற
தப்பிரததியயம். 'தேரானபிறனிலபுகல்' என்பது தேராதபிறனில புகல் என்ப
பொருளபட்டாற்போலக் குாவன தேவத்தன என்பது குாவத்தேவத்தன
என்பொருளபடம். இஃதவவுரையாலுங்காண்க

17. இனி மறுத்தற்கண் 'ஒருமக னோக்கி னாரை யுயிரோடும் போகொ டாத—
'திருமகள்' எனச் சிறுதாமணியினும், 'கனவினுங் காண்கொடா கண்ணுங் கல
நத—நனவினு முன்னிரு நாணும்' எனச் சான்றோ செயுளினும், போகொ
டாள் காண்கொடாள் என எச்சமாயும் முற்றாயும் வரும் திருவாய்மொழியினும்
வந்த ஒட்டவெனப்பொருள் விரியும்.

பொருளசெயலவகை வினைசெயலவகை தோன்றலாறே உயிர்த்தலாறே
என்பனவற்றுள், செயல தோன்றல உயிர்த்தல் என்பன பெயரெச்சமாம், அவை
பொருளசெய்யும்வகை வினைசெய்யும்வகை தோன்றுநெறி உயிரக்குநெறி எனப்
பொருள் விரிதலினென்க. செனமபூமி செனமநகத்திரம் என்னும் வடமொ
ழியுமது

யட்டம் யாதி-வேட்கப்போகிறான், அது யாகாயயாதி என்ப பொருளபட்டு
வேளவிக்ருப்போகிறான் என நிற்கும் குாவன் தேவத்தன-பண்ணுகிற தேவ
த்தன, அது சாண்சு, கருத்தாலில் வந்தது. பச்சியமாந் ஒதனம் கருமத்தில வந
த்து சற்பிராமணன் நல்ல பிராமணன் என்பபொருளபட்டிப் பெயரெச்சக்குறி
ப்பாய் நின்றது செய் கிரு, செயது கிருத்துவா, செய்ய காத்துமுந், செயல கரு
மம் கிரியை, செய்தவன் கருத்தா, செய்கிறேன் கரோமி, செயவேன் கரிஷ்யே,
செய்யாய் செய் குரு, கும்பஞ்செய்பவன் கும்பகாரன், செயவித்தல் காரிதம்,
கரோதி செய்கிறான் என்னும் வினைமுற்றுச்சொல் இதில் முந்தினவுதாரணைச்சொ
ல்லிற் கத்தெவதாரணம் வடமொழியில் வந்த பெயரென்றற்கு என்னையெனின்,
செய்யென்னுந் தமிழ்மொழிவினைமுற்றுச்சொற்போல வடமொழியில் கிரு என
னும் வினைமுற்றுச்சொல்லாம் இதுபோல இவ்வன்னுஞ்சொல்லப்பட்ட உதாரண
ங்களுக்கெல்லாம் உய்த்துணாக

(ச)

௩௯. நிற்ககுந் துணைவினை யோரகாலத் தெய்திடு நோந்தலில்
மறுக்கும் பலவகிக் குங்கால மூன்றொடு மன்னுமுன்பின்
பிறககுந் துவாதி சமானகாத் தாவைப் பெறுமுற்றுமாய்ச்
சிறக்கும் பிறப்பின் காததா வொடுஞ்சென்று சேருமன்றே.

இஃது அவலீருவீகையெச்சங்களின் விகற்பலகணங்கடறுகின்றது. துவா
வென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் துணைவினையோரகாலத்தெய்தன் முதலாக முற்று

மாய்ச் சீறத்தலீராக வரும் ஏழிலகணமும் பெறும் பிறவென்னுத்துமுனாதிகள்¹
வேற்கருந்தாவையும் பெறும் என்று

துவாதி செய்து, செய்யா, செய்யு, செய்யு என்னு நான்குமெனக.

சீமான் கருததா வொருவினை முதலே-பின்னகருததா வேறுவினை முதலே²
இஃதுரைசகுததிரம்

உ-ம் கணமூழ்ச சிரித்தான, வறிது நீர்கிச செலலுளீளிடே, கொடியாமத
தோன்றும், விரைந்து போயினுன, நகுபு வந்தான, குதிரையேறிக கொண்டே
சென்றான, ஒழி வந்தான என விவை துணைவினையோகாலததெய்தியது.

உண்ணுதுவந்தான், உணவிவாரான என எச்சமும் முடிக்குஞ் சொல்லும்
எதிமறுத்தது³ 'மருங்கோடித் தீவினை செய்யா னெனின்' 'கறநில கண்ட
னனம்' என னுங்குறளினும் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரி
யரும் செய்தலோடும் கறலோடும் முடியுமெனபா இதுவுமது பிரதியோகி⁴
நியோகியோடே ஓக்குமெனபதே கருததாயிற்று இதனை ஆகாரியாரோபம்
என்பாருமுளா⁵ 'அறவினை யாதெனிற கொலலாமை' என்னுங்குறளுள் பரிமே
லழகர் விலக்கியதொழிதலும் செய்தலோடொகருமாதலிற் கொலலாமை அறவி
னையாயிற்றெனபா⁶ 'காலினீர் நீங்காமை யுண்டுகி' 'பள்ளியுமீரம் புலராமை
பேற்றக' என்பது எச்சமும் முடிக்குஞ் சொல்லும் எதிமறுத்தவின், அது சொல்
லான முடியாது ஈரம்பலாந்த பின்னேறுக என்ப பொருள்படுதலின் அஃதெதிரா
மறையாகாதெனக. இதனை அலங்காரநூலார் அபாவாபாவமென்பர்.

'நிற்கும்' என்றசேடத்தால சதிாபிரததியயததுக்கு மறையும் அடுக்குங்
கொளக⁷ 'இடிப்பாரை யிலலாத வேமரா மன்னன்' 'புரைதீரா மன்னு விள
மை'⁸ 'மூவா முதலா வுலகம்' என வரும் 'மாதழமென் னோக்கி யிடியாயக
கழிந்தது வந்துவந்தே'⁹ 'அறிந்தநீர்தும் பாசினையே கொலலும்' என்பன ஒன்று
பல வடுக்கல¹⁰ 'கண்டுக்கேட மெனடியிாத துறற்றியு மைமபுலனும்' என்புழி வே
றுபலவடுக்கல

இன்னும் அச்சேடத்தால 'சென்றது சென்றது வாழ்ளாள்' 'வந்தது வந்
தது கூறு' என முறறுச்சொல்லும், 'அவரவ ரெச்சத்தாற் காணப்படும' 'எப்
பொருள் யாரயாவாயக கேட்பினும்' படைபடை, தீததீ என்ப பெயாகளும், அடு
க்கி, மக்களிரட்டையும் விலங்கிரட்டையும்போல வரும்.

இன்னும் அதனலே¹¹ 'துடிதுடித்தது துள்ளி வரும்'¹² 'கல கல கூடதுணை'
'வற்றிய வோலை கல கலக்கும்'¹³ 'சலசலமதம்'¹⁴ 'பண்ணப் பண்ணத்த பெருஞ்செ
லவம்'¹⁵ 'புன்னம்புலரி'¹⁶ 'குறிஞ்சுகை'¹⁷ 'வயிறுமொடு மொடுத்தது'¹⁸ 'சிறந்திற் சிறு
காலே' 'செக்கச சிவந்தது' 'கன்னங்கரிய' என்பனவற்றை இலையிரட்டையும்
பூவிரட்டையும்போல வந்தன¹⁹ 'இரட்டைக் கிளவி யிரட்டிற் பிரிந்திசையா' என
னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்றனவென்பர். இவற்றை வடநூலார் தேதீவயமானம்
என உதாரணங்காடம், யங்லுக்கு என்பா புரப்புர, ரகூ ரகூ, சிவ சிவ, ராம
ராம, திரே திரே என வடமொழிக்கண்ணும் மக்களிரட்டைபோல வரும்

நேறுண்டி வந்தான், இஃதோ உண்டி வருகிறான், நாளை யுண்டி வருவான்.
எ-ம். உண்டி வந்தான், உண்டி வருகிறான், உண்டி வருவான். எ-ம். காலத்திரய

முங்கொண்டது “செய்தென்னெச்சத்திறதகால—மெய்திட னுடைத்தே வாராக்கால்” என விதித்ததுமது

‘சேர்த்து சிகரலலார் நீரலல சொல்லியக்கால்- வோதது வெருளார் விழுபி யோ’ ‘கொழந்த ரெழுதெழுவான்’ ‘தொழுதெழுவார் வினைவளம்’ என் புழி வெருண்டு வேரா, எழுந்த தொழுவான், எழுந்து தொழுவார் என முன பிணனாகப் பிறந்தது வடதுவாரும் வரயபிளந்துறங்கினுன் குறட்டைவிட்டிற க்கினுன் எனவும், கொடுத்திரந்தான எனவும் காடவெர், ‘வழுக்கினுன் வைக்கு நதன் னுளை யெடுத்த’ ‘பருகுவன்பைதனோ யெலலாங் கெட’ இவையும் முன பின் பிறந்ததாக வமைக்க இனிக ‘கொழந்த ரெழுதெழுவான்’ ‘தொழுதெழுவார் வினைவள நீறெழ’ என்னுங் கிளவள்ளுவரினும் திருக்கோவையாரினும் பரி மேலழகரும் பேராசிரியரும் தெ நெழுவுள தொழாநின்றெழுவார் எனத் துணைவினையாயுரைப்பா எழுதல துயிலொழிதல வின, எழுந்த தொழுவா னெ ர முன்பிணனாகப் பொருளபடுதலன்றி, நகுபுவந்தான ஓடிவந்தான எனபன் போலத் தொழாநின்று வாழிதலகூடாதெனக் ‘வைகறை யாமந் துயிலெ ழுந்து தான்செய்யு-லல’ மொன்பொருளுஞ் சிறகித்து வாயவதிற்-றந்தையுந் தாயுந் தொழுதெழுக’ எனபது துயிலொழிந்து பின் தந்தையுந் தாயுந் தொழுது பினகாரியத்திற் செலகவெனப் பொருளபட்டி வருதலானும், அவருரை அசம்பா விதமெனக்.

‘மோயின னுயிர்த்த கால’ என முற்றுமாயச் சிறந்தது ‘நெப்பா டலம் புனை வார்கினைவார்’ ‘கலைத்தொழில் படவெழிஇப் பாடி னுள்கனிக-கிலைப்பொ ழுழில் குரங்கின வீன்ற தூண்டளிர்’ ‘கானவ ரிரிய விலவாயக கடுங்கினை தொ டுத்த லோடு-மானிரை பெயாந்த வாய ராத்தன ரணிந்த திண்டோ-டானொன்று முடங்கிறெழுன்று நியிரந்தது சரம்பெய மாரி-போனிந்தவெனப் மறப்ப பொரு லுருகு கிலையினறகே’ ‘செய்யோன செழும்பொற் சாஞ்சென்றது சென்ற தால்’ ‘அவிழந்தன தோன்றி யலாந்தன காயா - கெடுமுந்தன றேரிதழ முலை- மகிழ்திதழ-விண்டன கொன்றை விரிந்த கருவினை-கொண்டன காந்தள சூலை’ ‘சோலை பயிலுங் குயினமழலை சோரந்த சைந்த - வானு மயிலினங்க ளாததெழு ந்த-ஞாலம் - குளிர்ந்த முகிலகறுத்த கோபஞ் சிவந்த - விளாதத் துணைபிரிந்தா ரமய’ இவையெலலாம் செயவெனெச்சம் முற்றாயத்திரிந்தது. இவவாறுவரு முற்றுகளை முற்றாகவே பொருளுரைக்கில ஏகவாககியமாகாது பின்னவாககிய மாகிப் பொருள் சித்தியாதெனக்

‘கோழிகூவிப் போது புலாந்தது’ ‘உறகா வியானை யொழித்ததுண டெஞ சிய யாமரம்’ எனபுழிக் கூவிப் போது புலாந்தது உணண் வெஞ்சிய யாமரம் எனத் தமிழதூலாரா பொருளுரைத்துச் செயவெனெச்சம் செய்தெனத் திரிந்ததெ ன்றும், “வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல குறிய” “அம்முக கிளவி” என்னும் இரண்டு குத்திரத்தால் சேனுவரையர் நச்சினாக்கினியாரா செய்தெ னெச்சம் சமா ன்கர்த்திருமனறிப் பின்னகாததிருக்கமரகவும் வரு மென்றுகூறுவா இவற்றை வட்டூலாரா கூவுவித்து எஞ்சுவித்து என அநதர்ப்பாவிதணிச்சாக்கிக் கூறுவா சோழியைக் கூவுவித்தற்கும யாமரத்தை எஞ்சுவித்தற்கும காலமும் யானையும் ஏதுவாத்திற சம்பாவிதமாம் ‘குடிபொன்றிக் குற்றமு மான்கே கரும்’ எனபு ழிக் குடிபொன்றுவித்ததென்னும் பொருள்விளங்கக் குடிபொன்றச் செய்தென வுரைப்பர் பரிமேலழகரும் இனி னூயிது பட்டிவந்தான் சாததன்’ என்றால்,

ஞாயிற்றைப் படுவீத்தற்குச் சாதனை எதுவாகாமையின், அஃதும்பாவீதமாம். ஆதலின், ஞாயிறுப்பட என்னதுமுனாதத மர்க்குவா. நன்னூலார் எச்சத்திரிவுகளை 'சொற்றிரி யினும் பொரு டிரியா வின்கருறை' என்று சத்தவிகார மாக்குவா

உணவிவந்தான் சாதனை இது சமானகர்த்திருகம் துவாதி மூன்றும் இவ்வாறே வரும். சாததனுண்ணவந்தான், சாததனுண்ணக கொற்றன சோறு கொடுத்தான் எனத் துமுன சமானகாததாவோடும் பின்னகாததாவோடும் வரும் செயின் செய்தால் எனக்கூறும் அவவியய கிருததுக்களும் இருவா வினையுங் கொள்ளும்

1 'கருநாய கவாந்த காலினர் சிதைகிய பாணையா—பெருநாடு காண விமமையிலே பிசசை தானுங் கொளவா' என்பதனை 'இரும்பார்க்குங் காலரா யேதிலாக் காளாய்' 'சேலே "லவராய" எனனும் நிகளபோல ஆயென்னுஞ் சன் கொடுத்தது, விரவாவினையெச்சமாக்குவா இவவினையெச்சங்களைக் கிரியாவிசேடணமென்பா 'அரியாணை யந்தணா'தஞ் சிந்தை யாணை' என்னும் பாட்டினைக் கரும்விசேடணமென்பா 'இடிகருந துணையாரை யாளவாரை யாரே' எ-ம். 'கூற்றுவினை மனமதினை யரக்கா கோவை' எ-ம் தொடராதும் தொடராதும வருவது உமது 'கடிகிரியாள காதலன் காதல வகைபுணவாள,' 'அகல்விசு, மபு னார்கோமா—னிரதிரன்,' 'காலரா கழலா கடுகிலையா' என ஒருபொருணமேற பலபெயா வந்து ஒருவினை கொளவதனையும் இடைப்பிற வரலாய் நின்ற பெயரசெசத்தையும் காத்திரு விசேடணமென்பா இவ்வாறு பெயர்ப்பலவகைகி ஒருபயனிலை கொளவதனையும் வினைப்பலவகைகி ஒருபெயா கொளவதனையும் அகத்தியரும் நன்னூலாரும் 'எனத்தமுற் நகிக்கினும்' 'உருப்புல வகிக்கினும் வினைவே நகிக்கினு—மொருதம் மெச்ச மீற்ற முடியும்' என்னுஞ் சூத்திரங்களால் டக்கருவா 'பெண்ணேவல செய்தொழுநு மாணமை' 'மடலேறாப் பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்' என்பவற்றுள் ஒழுருவாணுணமை மடலேறாதவள பெண்ணை என்ப பெயரசெச்சங்கள் முற்றுப் பெயராயும், 'தேரானபிறனின்புகல்' தேராத பிறன் என முற்றுப் பெயரசெச்சமாயும், அருத்தவிகாரமாயப் பொருடிரிந்தன. கலுபீத்தவா என்னுற் துவாப்பிரத்தியயம் வேண்டாருடித்தது என நின்று, வேண்டாருடிக்க என்ப பொருளபட்டித் துமுனாததமா மென்பா துமுன துவாவாய்த திரிந்த ஆதேசமெனது துமுன பொருளிலவந்த துவாவென்பா (ரு)

ச0 எடுத்தல படுதத னலிதலென றாரு மிசையனைத்துந தொடுத்த வுதாதத மதுதாத் தமேனைச சுவரிதமா மடுதத கிருததுணமுற றெலலா மெடுத்த லருந்திவந்தம் படுதத விரண்டு முடைத்தாரு சருபம் படுந்தொடரே

இது சுரமென்னு மோசையும் அது வருவிடனுங் கூறுகின்றது. எடுத்தன் முதலாகிய மூன்றேசையும் உதாததம், அதுதாததம், சுவரிதம் என்னு மூன்றுசுரமாம் அவற்றுள், எடுத்தல கிருத்தத சருபமான முற்றுப்பெயரோடும், படுத்தல திவந்தததோடும், அவலிசனும் சொல்லாகப் பொருளாக வேறுபடுகிற சருபச் சிவிட்டததோடும் வரும். எ-று

'அடுத்த' என்ற மிசையால் விலங்கலுங்கொளக் 'பிரசயம் விலங்கல் பீட, சுங் காலே' இஃதுரைச்சூத்திரம்

எல்லாப்பொருளுமென்பது எப்பொருளுமென் கின்றறபோலச் சீமான ரூபம் சரூபமென் நின்றது.

கிருத்தபு படுததல திங்ந்தம் எடுத்தலெனமாறிக கூறுவாருமுளா

உ-ம் 'நெறிநின்றா நீடுவாழ வா' 'மலாயிசை யேகினுன் மாணடி சோர தார்—நிலயிசை நீடுவாழ வா' எனபுழி நெறிநின்றா சேர்ந்தாரா என்னுங் கிருத்த உதாததமாக எடுத்துச்சரிகக. வாழ்வாரா என்னுந் திங்ந்தமாகிய ஆறப்பனே பத்ததை அதுதாததமாகப் படுத்துச்சரிகக

சொல வேறுபடாது பொருள வேறுபட்ட சரூபச்சிலிட்டமும், பொருள வேறுபடாது சொல வேறுபட்ட சரூபச்சிலிட்டமும், சொல்லும் பொருளும் வேறுபட்ட சரூபச்சிலிட்டமுமெனச் சரூபச்சிலிட்டம் மூவகைப்படும.

உ-ம் 'குழலவளா முல்லையிற் கோவலா தம்மொடு—முழைத் துமி வாயவவ துதாத' 'சிந்தைலி கினறதிரு கீககுமரி யாட' எனச் சொல வேறுபடாது பொருள வேறுபட்ட ரூபம் வந்தவாறு காண்க அஃது இஃது உஃது என்னுஞ் சுட்டுமுதலாகிய வாயதக்குறுகரமும், அது இது உது என்னும் முறுகரமும், பொருட்புணாச்சிககண உயிரொடு புணருங்கால, அஃதழகிது இஃதழகிது உஃதழகிது என நிறகும் அஃது இஃது உஃது என்னுங் குறுகரமும், அது இது உது என்னு முறுகரமும், உருபு புணருங்கால அனசாரியை பெற்றும் ஆயதங் கெட்டும் உருபேறியும் அதனை இதனை உதனை என நிறகும் இவை பொருள வேறுபடாது சொலவேறுபட்ட சரூபம். ஈனமும் எடுத்தல படுததல கொள்க.

செம்பொன்பதின் பலம், குன்றேறமா, குறும்பரம்பு, நாடியாது, எட்டியாது, எட்டி, கொட்டி, தாமரை இவை சொல்லும் பொருளும் வேறுபட்ட சரூபம். ஈனமும் எடுத்தல படுததல கொள்க

இவ்வாறு வரும் நானாததபதக தொடரையெல்லாம் தொலசாப்பியா இரட்டிறமொழிதலென்பா அதுபற்றிப் பரிமேலழகரும் பெரியாரைப்பிழையாமை எனபதனை இரட்டிறமொழிதலென்பா இககநுததறியாத நச்சினுர்க்கினியார் "ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரைபா" என்னுஞ் சூத்திரத்தை இருபொரு ளொருசொற் பிரிவில வென நலிந்து பொருள்கொண்டு, இச்சிலேடையுதாரணத்தைக்காட்டி யிடாப்படுவரெனக்

இனி நானாததபததையெல்லாம் வாணவற்பாவமென்னும் எழுத்தொப்பு மையுடைய பலபொரு ளொருசொல. பலசொல லலலது ஒருசொல லனநெனவும், ஒன்றலலவை பலவென்பதனனும் பலவென்பதலலது ஒருசொலலனநெனவும், இருசொலலாதலின இருகாலுரைக்கவெனவும், வடதூலாரா கூறுவா. என்னை? பயகூரம் பயோமபுச [பயம்-பால, பயம்-நீ] என அமரசிவகத்தள வருதலி னென்க அதுபற்றிச் செனுவரையரும் "காலமுலகம்" என்னுஞ் சூத்திரத்தள உலகமென்பதற்கு அவ்வாறுரைப்பா தொலகாப்பியரும் "தெவ்வுக்கொளற பொருட்டே" "தெவ்வுப்பகை யாரும்" எனவும், கண்ணென்பது ஏழாமவேற்று மையும் ஏழாமவேற்றுமைப் பொருளுமாதலிற் "கண்ணென்பப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி" எனவும், "கண்கால புறமகம்" எனவும், இரட்டித்தககூறுவா. அப்புகைவிற் 'எகநாளாவலம்பிபலத்துவந்தவம்' போலவெனது திருட்டாநதங் கூறி, ஒருகாலுரைக்கவே பலபொருளிற் பிரவிருத்திரிமித்தம் ஒருங்குதோன்று மென்றுங் கூறுவர்.

“உபப கார மொன்றென மொழிப—விருவயி, னிலையும் பொருட்டா கும்மே”
என்புழி தபு என்னுஞ்சொற கெடுவெனவும் கெடுவியெனவும் அந்தர்ப்பாவிதனிச்
செனப் தொலகாப்பியராகவின், எனமும் எடுத்தும் படுத்துஞ் சொல்லுக.

ஆழக்குக கொண்டான, சித்திரைக்குக் கொண்டான் என்புழி இகஞ்சாரி
யை முதலெழுத்தாகிய இகரங்கெட்டுப்பணராத இடப்பொருட்டித தொகை
மொழியெனப் பா அவை நானகனுருபு தொடராதபொருளாகக் கொள்ளுங்க
லும், எடுத்தும் படுத்துஞ் சொல்லுக

ஐமுதலிய சிலவெழுத்துக்கள் விலங்கலாம்

நலிதலை ஈறுமீற்றையலுமாகவுடைய செய்யுளுறுபபைச சுரிதகமென்பா. உரு
வகம் தீவகமென்பதுபோலச சுவரிதகமென்பது சுரிதகமென நின்றது. தமிழ்
நூலுரைகாரா சுரிநதிற்றுதலிற் சுரிதகமென்பது அறியாமை (சு)

சக பகுதிக் குரிய விகரணி யீரைநதும் பாணிசெப்புந
தொகுதிக் குரிய லகார மிடைநிலை தோயிறுதி
விகுதிக் குரியலிங் லோட்டு வியங்கோள விதிப்பொருட்டாந
தகுதிக் குரிய கிருத்தியம் வேணடுந தகுமபடுமே

இது சிலவெழுத்திற்கும் சில பிரத்தியயத்திற்கும் சமனையென்னுகுறியீடு
கூறுகின்றது. பகுதிப்பின்னிற்றற்குரிய எழுத்துக்கள் பத்துவகை விகரணியாம்.
வினைசெயனமருங்கற் காலமொடுவருவனவாகிய காலமுணர்த்தும் இடைநிலை
தோயிறுதி தசலகாரமாம் அவற்றுள் வியங்கோள விய எனவும் லோட்டு என
வும் இருவகையாம் வேணடும் தகுமபடும எனமுன்னுங் கிருத்தியப் பிரத்தி
யயமாம் என்று பாணி காலம்.

‘முதனிலைப் பின்னரு மிடைநிலை முன்னரு—மேவிய வெழுத்தே விகரணி
யெனப்’ தவவிய மீசுருத் தவவிய மீயமென—றிவவகை மூன்றுங் கிருத்தியப்
பிரதயம்.’ இவை உரைசூத்திரம்

உ-ம உண்பபடும, உண்ணுகின்றன, ‘சொல்லுக சொல்லை,’ ‘வினைக்
நது வென்றிக,’ ‘தேமல ரங்கட டிருவே புருதக,’ ‘இன்பத்தின பகக மிரிந
தைக்க,’ ‘அறைகுவன சொல்லை,’ ‘கூடிப்பெறுகுவம் என விகரணி யெழுத்துக்க
ளேழுவநதன ஒழிந்த மூன்றும் வந்தவழிக் காணக் அநாதி ஆதி என அலுக்
காயும் ஓக்காயும் வந்தாறபோல, அறைகுவன அறைவன பெறுகுவம் பெறுவம்
என வரும். உண்ணுகின்றன உண்ணுவோம் என்புழி அலுக்காயே வந்தது.
உண்டானென்பது அஸ்தி என்பதுபோல ஓக்காயே வந்தது

* ‘அ ஆ உ ஈ என்னு நான் குயிருந—ததைருவ வென்னு முயிரமெய்யம் மூன்
றும்—விகரணி யுயிரசில மெய்யுநத வருமே—யேனை மூன்று மீண்டில வெனப்’
இஃதரைசூத்திரம்.

தடறவொற்றுஇன் முதலாகிய காலங்காட்டும் இடைநிலையோடு நிகராத
அன்றிய முதலியவற்றை விரித்தது லகாரமாதல கானக.

இனி வியங்கோளாவன வாழியர், வாழிய, வாழி, வாழுக என ஆசீர்வர்தம்
என்னும் வாழ்த்தற்கணனும், ‘பரந்த—கெடுக வல்கியற்றி யான்,’ ‘பொற்பவாய்
—நீரும் நிலத்து விளியரோ’ எனச சாபத்தின்கண்ணும், ‘தேமல ரங்கட டிருவே

புகுதக, 'எகதை வருக', 'எம்மர்ன் வருக' என வேண்டிக் கோடலாகிய, பிரயோகத் தனைக்கண்ணும் ஏவலாகிய பிரேரணைக்கண்ணும் வந்தன. 'கங்கையர் னீள்தீழ் வாள் தாப்பி', 'குறித்தோன கூற்றந் தெரித்து மொழி கிளவி', 'மறப தறிவிலென், கூற்றுக்களே?', 'நலத்தின் னூரின்மை கோன்றி னவனைக்—குலத்தின் கணைய ப்படல', 'இயற்கைப் பொருளை யிறறெனக் கிளத்தல்' என விதிப்பொருட்டின் கண்ணும் வந்தன.

உயிர்தும் ஒற்றியுமாய் வரும் இருவகைவியங்கோளையும் விந்நென்றும் லோட்டென்றும் கூறுக

கிருதகியம்போல லோடமே வடநூலார விதிப்பொருட்டாமென்பார். அது பற்றி லோட்டிற்குக் கிருதகியத்திற்கும் நடுவே தீபகமாக விதிப்பொருட்டாம் என்றும்.

கிருதகியவுதாரணம் → 'ஒழுதல வேண்டு மொளிமாழ்குஞ் செயவினை—யாஅது மென்னு மவா', 'நிரந்தர நனைப்பதாக நீநினைக்க வேண்டுமே', 'நீயெனருறை சொல்லவேண்டு மாவல', 'யான் பொருதல வேண்டுமே', 'வெய்யோற கநேக நாள வேண்டுமே', 'இனைத்தென வறிந்த சினைமுற கிளவிக்கு—வினைப்படு தொகுதிய னும்மை வேண்டுமே', 'இன்னென வருமே வேறுமை யுருபிற—கின் னென் சாரியை யினமை வேண்டுமே' எனப் பிசு செய்யு மென்னு முற்றுகாமல வேண்டு மென்னு தவவியப் பிரதகியயம்வ தது 'நலம் வேண்டி னுணுடைமை வேண்டுமே' எனனும் பாட்டில பரிமேலழகரும் இதனை விதிப் பொருட்டென்றார்

வடமொழியிற கர்த்தவ்வியமென்பதற்குப் பொருள் செய்யவேண்டும்.

இவராலிககாரியஞ் செய்யததும், 'எயதிய செலவதத ராயினுங் கீழ்க்கிசை— செயதொழிலாற காணப்படுமே', 'கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றுணாந் தோரைத் —தலைநிலத்தது வைக்கப்படுமே' கீழ்க்கிசை, கற்றுணாந்தோரை என இரண்டாம் வேறுமை விரிந்துநின்றும் உயாதினைப் பனமை படுமென்பதனோடு முடிதலின, செய்யுமென்னும் முறையகிய ஆறப்பதென்பதன்றி யநவவிய கிருதகிய விதிப்பொருட்டாகிய கிருத்திய மென்பது தெற்றெனவறிக.

இனி! 'உள்ளப்படுவன' எனவருந் திருக்கோவையாருள் சொற சோதனை காட்டிய 'வஞ்சரையஞ்சப்படுமே' என்பதற்கு அஞ்சத்தகு மென்பா பேராசிரியர், பரிமேலழகர் அஞ்சவேண்டுமென்பாராதலின, கிருத்தியப் பிரதகியமும்புனறும் ஒன்றற்கொன்று பிரகிபதமாய் இருநினையைம்பான மூவிடத்தினும் நிறறலில, அநவவிய கிருததாமென்க.

முறகூறிய விகரணியுள் பெறுகுவம், உண்ணுகிடந்தான், உண்ணவீருந் தான, புகுதக, என்புழிப் பெறுவென்பது பகுதி, குவ்வென்பது விகரணி, வம் என்பது காலங்காட்டிம வகாரமாகிய இடைநிலைதோயிதுதி. உண பகுதி, ஆ விகரணி, கிடந்தான் இருந்தான் என்பன வகாரமென்னும் இடைநிலைதோ யிதுதி. புகு என்பது பகுதி, த என்பது விகரணி, க என்பது வகாரமென்னும் இடைநிலைதோயிதுதி சொல்லு அருளு என்பதில் உ விகரணி பெற்று நின்றார் போல, பசு சகி தச என விகரணி பெற்று நிற்கும் முன்னிசு யேவலவினைச சொல்லு இவற்றுள் வகாரமென்னும் இடைநிலைதோயிதுதி குன்றியது 'ஆயுமல ந்தம்' என்னும் பாட்டினுட் காட்டுதம். 'கிருத்தல்' முதல் இதுவரை கிருத்த மென்பர்

சுடி அடைமொழி யாந் தொகை தத்துவன்காரக மா ளுசுபநத்
நட்டமயி லேவினை பெல்லாந் திங்நதநற் றுதுவினை
புடைபரந் துநதனைச் சொறபெயா பாவம் பொதுவின்றகு
ழிடைநிலை யாருண்டில வேறெசச மவயய மென்றறிவே

இதுவுமது. தொகைமுதன் மூன்றுஞ் சுபந்தமாம் வினைபெல்லாம் திங்நத்
தமாம் முதனிலைதொழிற்பெயரும் உமமையாற புடைபரநத் தொழிற்பெயரு
மாகிய திங் பாவமும் கிருதபாவமும் பாவபதமாம். திணைபாலிடமுன்றிற்கும்
பொதுவாய் வருகின்ற இடைச்சொன் முதலாகிய அறுவகைச்சொல்லும் அவலி
யயமாம் ஏ-று.

‘அடைமொழி’ என்றவிதப்பால் பாவபதமுஞ் சுபந்தமாம். நன்னூலாரும்
“வினையினபெயரே” எனபுழி வினைதனைச்சொல்லும் பெயரெனஞர்

முதனிலை புடைபரநதலாவது ‘சாமானியம்’ எனனும் பாட்டுக்காட்டிய
திருமுதலாகிய பாவபதப் பிரத்தியயங்களுளாக

பறவை, உடுகை, துடைப்பம், கிடக்கை எனமுறையே கருத்தாவுங் கரும்
முக கரணம், அகிகரணமுமாகிப் புடைபரநத் பாவபதம் வரும் புனைநதரை,
பெயதுரை, ‘கடுவாக்கவயாது’, ‘அறிகொன்றறியான’ எனனும் முதனிலை
களும் உரைத்தல் கெடுதல் அறிதல் எனப் பொருளவிரிந்து சொல்லவிரியாத திங்
பாவபதமாம்

இடைச்சொல்லும் எச்சமுமல்லாத நான்கும் வினைக்குறிப்பாதலின், அவற்
றைக் கமமியமானக் கிரியையாய் நிற்கும் அவலியயமென்பா. இருதிணையைம்
பான் மூவிடமாட்டக்கிய லிங்கத்திரயமும் புருடத்திரயமும் வசனத் திரயமுமான
மூன்றற்கும் பொதுவாய் நிறற்றலின், இடைச்சொனமுதலிய வாறனையும் அவ்வி
யயமென்பா

உயர்திணை முப்பாற்றமுமரிய யாரெனனும் பிரச்சினைபதம் | ‘ஊதைகூட்
டுண்ணு முகுபனி யாமத்தெவ—கோதைகூட் டுண்ணிய தான யாமன்—பேர
தெல்லாந்—தாதோடு தாழ்ந்ததாக் கச்சி வளநாடன்—நூதோடு வாராத வண்டு’
எ-ம். | ‘நாராரென னுள்ளமா ஞானங்களா’ எ-ம் நியா எ-ம் இருதிணையை
ம்பான் மூவிடத்தும் வருதலானும், அவலியயமாயிற்று.

‘மயிலகண் டன்ன மடநடை மகளிர்’ எனவும் | ‘மயிலெனப் போநது’ என
‘மணிமயிற் றொழில்’ எனவும் திருமுருகாற்றுப்படைமயிலும் திருக்கோவைபா
ளிலும் பரிபாட்டினும் முறையே மயிலை நடைக்குவமையாக்கலின், ‘நடைமயிலே’
என்றும்.

வடமொழியுதாரணம்—கிம, அததி, நாத்தி, பிருதக்கு; இவை யார், உண்டு,
இல்லை, வேறு எனப்பவற்றின் பிரதிபதம் பிரச்சினம், சற்பாவம், அபாவம், விபா
கம் என்பன இந்நான்கிற்கும்பெயா. அமரசிங்கமென்னு நிகண்டில மூன்றாவ
காணடத்துள் அவ்வியயவர்க்கமெல்லாம் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமாம்.
ஆதலின், உரிச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுண்டிருமெனக். | ‘ஒழுவிதப்பட்டது’
இது ருசுதாவ்வியயம். | ‘செருஅயவாழியருஞ்சு’ என்புழி வாயியவென்பது
வாச்சுவ்வியயம்.

—௩ காலத திரயம் புருடத் திரயங் கலந்தலிங்கச
சீலத் திரயம் வசனத் திரயஞ் சிறந்தவற்றுட
கோலப்பெண ணணலி யெனறிவை யாகுந் குறிவசன
நீலத் தடங்கணல லாயெழு வாய்க்கு நிகழ்ததினவே.

௪௪ பூதத் தொடுவாதத் மானம் பவிடியம் போதுவயி
னோதத் தகைய பிரதம் மததிம முததம்மா
மேதகக் சேட மிலேசம் பகுதிப் பொருளவிசுதி
மாதாச சுவாரத்தமென ரோடாப் வாதம் வழுவமைப்பே.

இவ்விரண்டுமே அவை காலததிரயமுதலாக வசனததிரயமீடுகப் பன்னிர
ண்டின இறப்பு நிகழ் வேதிாவென்னு ளானும் முறையே பூதகாலம் வாததமான
காலம் பவிடியதகாலமாம். படாகைக் முண்ணிலை தன்மை என்னும் இமமூன
றும் பிரதம்புருடன் மததிம்புருடன் உததம்புருடன் எனவாம் ஆண்பால பெண
பால் அலிப்பால என்னுமிமமூன்றும் புலவிங்கம் திரீலிங்கம் நடுஞ்சகலிங்கம்
எனவாம் எழுவாய்க்குக் கூறிய ஒருமை இருமை பன்மைக்கு ஏகவசனம் துவி
வசனம் வெருவசனம் எனவாம் சேடமிலேசம் எனபது உம்மைத்தொகை.
இவை முறையே குறையும் மிகையுமாம். தூண்திகமென்பதுமது பகுதிப்பொ
ருள் விசுதி சுவாரத்தமாய வரும் பிரததியயம் வழுக்காததல தோஷப்பவாத
மாம். ஏ-று

‘குறியே லிங்கங் கூறுங் காலே’ இஃதுரைசகுத்திரம்

சத்துவகுணத்தைப் புலவிங்கமெனவும், ரசோகுணத்தைத் திரீலிங்கமென
வும், தமோகுணத்தை நடுஞ்சகலிங்கமெனவும், இவை சாததிரலிங்கமெனவும்
கொளவா இக்குணங்களோடு கலவாத பொருளொன்றுமில்லையாம் ஆதலின்,
இக்குணங்களோடு கூடிய பொருளையுணராததுஞ் சொல்லையும் உபசாரத்தால அவ
வாறு கூறுவரென்று பாணினி முதலாயினாரும் ன்சமிநியும் நாலாமத்கியாயத்திற
கூற்றொன்க. இவ்வாறு வரும் சாததிரலிங்கத்தை லௌகிகலிங்கமென்று கொ
ள்ளாதொழிக. இமமூன்றுகுணமும் மிகுதி குறையொப்பாய நிறநலபற்றி ஒரு
பொருட் சொல்லே மூன்றுலிங்கமுமாமென்பார்.

‘மிகுதி குறையொப் பெனவரநு மூன்றும்—உபசய மபசயஞ் சமமென
லாகும்’ இஃதுரைசகுத்திரம்

‘இலேச மிகையே லவமென மொழிப—வெருளக் கிரகண மென்பது மது
வே—குறையே சேடங் கூறுங் காலே.’ இஃதுரைசகுத்திரம்

ஆகாரவிறுதி யகரவிறுதியியற்றே எனனது ‘ஆகார விறுதி யகர வியற்றே’
என்பதும், ஆதியதென்பவபித்தகாததாவநபித்தகாததா எனனது அநபித்தமெ
ன்பதும், செயத் செய்கின்ற செய்யுமென் வாய்பாட்டில் என்னது பாட்டிலென்
பதும், எடுத்தககாட்டெனனது காட்டென்பதும், இலவாழகை வழி யெஞ்சல
என்னது வாழ்க்கைவழி யெஞ்சலென்பதும், சோதூக்கிச செயல எனனது தூக்கிச
செயலென்பதும், சேடமாம் இவ்வாறுரைத்ததற்ற பிற்தோரீலக்கணமுங்
கொள்ளுதல் உணரகாரா மதமென்க. இலேசம் பெரும்பாலும் வருதலின் எழு
திககாட்டில் வேண்டாவாயிற்று.

சந்தோபிசிதமுங் காரிகையும்போல இலக்கியவிலக்கணங்கள் ஒருங்கு தோன்ற மாதர்ச் சுவாத்தெ ன்றும். உ-ம. 'மாதாமனைமாட்சிபாள்' எ-ம. 'கனங்குழை மாதர்கொல்' எ-ம. 'குறிபெதிர்நை நிரதுடைதது' எ-ம. 'வண்ணவண்ணகுரல் பண்ணை போ ற்றனவே' எ-ம. 'நத்தம்போற் கேடு' எ-ம. 'சோதிவாயவுங் கண்ணவுஞ் சிவநன்' எ-ம. நீலகம, மௌத்திகம, படகம எ-ம. இருவகை மொழியினும் சாமானியத்ததிதனில் வரும் கொளத்திரி பிலவே எனபது போல வரற்பாலது திரிபிட மின்றே எனபதும் இரு பெயரோடு மெனபது இருவயிற பெயரோடுமெனபதும் அவவியயத்ததிதனில் வரும் பாவத்ததிதனில் வருதல் 'முட்டாது கூறிய' என்னும் பாட்டினுட்காட்டினும்

வழுவுறக் வென்றலும் வழுவுமைத்தலுமென வழக்காதல இருவகைப்படும் குறித்தபொருளை அதற்குரிய சொல்லாற் சொல்லுகவென்றல் வழுவுறக் வென்றலாம். குறித்த பொருட்குரிய சொல்லன்றாயினும் ஓராற்றான் அப்பொருளை விளக்குதலின அமைகவென்றல் வழுவுமைத்தலாம். அதனை வடநூலார் நிரங்குசாககவயி என்றுபோவா

ஆணெரைத காலமாவது மலைநிற்கும், யாரெழுமுக, தீச்சுகிம எனறலின் கழவல்லலிலைபெனபாரும், ஒருவாநடக்குந் தொழிறகண் ஒருகாலம் முனசெனரெழிய ஒருகாலம் பின்செல்லுமாதலின் இறப்பு மெகிவுமாமெனபாரும், இவையெல்லாம் ஒருபொருளின் பண்புந் தொழிலுமல்லது காலமென்ற சொல்லுக்கு ஒருபொருட்பேறிலை யெனபாரும் என ஆசிரியர் நாலவராதலின், அகத்தியா "உலக வழக்க மொருமுக காலமு—நிலைபெற வுணாதரு முதுமறை நெறியால்" என வேதவகூறிற்றெனபா முன்பிறநதான், பின்பிறநதான், மூத்தான், இளைபான் எனபனவற்றை உதாரணங்காட்டிக் காலமுண்டெனபாருமுளா. (க-க0)

சுரு வினைப்பெய ரோடவ யயமாங்கை யாதி மிடைநதுநின்ற தனைப்பெய ரிட்ட துபசாககஞ் சுட்டினுட டானகரத் தினைப்பெய ரிட்டது தற்சத்தம் யற்சத்தம் யாவெகா முனைசெயப பாட்டு வினைபாவ கனமணி மொயததபககே.

இதுவுமது. வினைப்பெயரோடு கூடி நின்ற கை முதலாகிய அவவியங்கன் உபசாககமாம் வினைப்பெயரெனவே வினைச்சொல்லோடு வருதலுங்கொள்க. அகரசுட்டுமுதலாகிய சொற்கள தற்சத்தமாம் யாவெனனும் வினாப்பெயரும் கரமுதலாகிய வினாப்பெயரும் யற்சத்தமாம் செயப்பாட்டுவினை காமணிப்பிரயாகத்தின்கணனும் திவ பாவப்பிரயோகத்தின்கணனும் வருத யக்காம் எ-ம.

அகரத்தையும் எகரத்தையும் நிலைமொழியாய் நிறுத்தித் தொலகாப்பியா முடித்தலின், அவவிரண்டெழுத்தையும் ஆகுபெயராகவுங்கொள்க.

உ-ம. கைமிகல, 'கலந்தாரைக் கைவிடுதல்,' 'கைதுவென்,' 'ஞாலங்கருதினுங் கைகூடும்' எனக் கையெனபது உபசாககமாய் வினைப்பெயரோடும வினைச் சொல்லோடும வருதது. 'நூல்கால் யாதத மலை வெண ருடை' எ-ம் 'உயிரிற் றலைப் பிரிந்த வுன்' எ-ம. 'கல்லாத மேற்கொண் டொழுக்கல்' மேற்கொள் எ-ம். 'மீக்கது மன்னனிலம்' எ-ம. 'ஒலையுணரப்படும,' 'வலலைக்கெடும,' புறவகெர்' 'ததல், புறந்தருதல், புறப்பட்டல், அகப்பட்டல், 'இலம்படுபுலவர்' எனவும் உபசா

கீதம் வரும். ஸூத, கால், தலை, மேல, மீ, ஒவ்வ, வல்ல, புறம், அகம், இலம் என்பவை உபசர்க்கம். பரிமாறுதல், வடமொழி யுபசர்க்கம் பெற்ற தமிழ் வினைச் சொல்.

வடநூலா உபசர்க்க மிருப்பதென்பர் அதிலோபம அகிசயம் என்பன் வடமொழியுபசர்க்கம். சிந்தாமணியாரும் 'அதிலோபமாகத்' என்றார். அதிநுட்பம் என்பது வினைப்பெயரோடும் வினைச்சொல்லோடும் வராமையின் அவ்வியைப் பரீகமென்க.

எப்பொருள் யார்யார்வாயக கேட்பினு மப்பொருள்—மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு' 'யாதனின் யாதனி னீங்கியா னேத—லதனி னாதனி னிலன்' என்பன் யற்சுததம் வந்தபின் தற்சுததம் வரும் இரகியமம் வடநூலா மதமாதலின், திருவள்ளுவரும் அவ்வாறு செய்யுட் செய்தாரென்க

பாவ கர்மணியில் வருஞ் செயப்பாட்டு வினையை யகென்பா அன்றியும் 'பொத்துப்படும,' 'மன்றுபடும,' 'சோவுபடும' எனப் பெயரெடுத்துவரும் படுவை யுக்கு என்றும், இயற்றப்படுதல வேறுபடுக்கப்படுதல எனத் தொழிற்பெயரெடுத்து வரும் படுவை ய என்றுங் கூறுவர் (கக)

சக. ஆயு மலந்த மசந்த மலாதி யசாதியிவை
மாயுமெய யீறுயி ரீறுயி ராதி மதிநுதலாய
தோயுமெய யாதி சமத்தம விபத்தந தொகைவிரிமற்
றேயும் பிரேரணை செயயா யெனல்செய் யெனக்குனறுமே

இது சிலசொற்குப் பெயரும் முன்னிலையொருமை வினைச்சொற் குன்றி நிற் பதுங் கூறுகின்றது. மெய்யீறு அலந்தம் எனவும், உயிரீறு அசந்தம் எனவும், மெய்முதல் அலாதி எனவும், உயிரமுதல் அசாதி எனவும் பெயாபெறும் தொகைப்பதம் சுமத்தபதமெனவும், தொகைப்பதம் வியத்தபதமெனவும் பெயாபெறும். செய்யாயெனபது செய்யெனக் குன்றும். எ-று

'பிரேரணை யேவல் பேசுக காலே' இஃதுரைசகுத்திரம்

உ-ம ஆல் அலந்தமும் அசாதிமுமாம். மணி அலாதியும் அசந்தமுமாம்

சக்கரன் செல்வம், மன்னன் குமாரன், சங்கும படகம், வட்டம் பலகை, கமலம் தாள் என்பன விரிபெனனும் வியத்தபதம். அப்பதங்கள் சக்கரச்செல்வம், மன்னகுமாரன், சங்குமபடகம், வட்டப்பலகை, கமலத்தாள் எனப் பிளவுபட்டிசையாது, ஒருசொன்னீர்மையவாய்ச் சுமத்தபதமென்றுத் தொகையாய், சக்கரனது செல்வம், மன்னனுக்குக் குமாரன், சங்குமும் படகமும், வட்டமாகிய பலகை, கமலமொத்த தாள் எனப் பொருள்பட்டு நிற்கும். அவ்வாறலவது அது கு என

'செல்லாமை யுண்டே லெனைக்குரை மற்றுநின்—லவவரவு வாழ்வார்க்குரை' என்புழி உரையர்யென்பது உரையென நின்றது வடநூலுள்ளும் பச்சி நின்றது பசு எனக் குறைந்து நின்று, பச்சி—எனப் பொருள்படும. பஐ கியச கிச என்பனவாகு. வடநூலா இவ்வாறுரைக்குந்ருந்தேப்பறித் தொல்காப்பியரும் 'செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொற்—செய்யென கிளவி யாகிட னுடைத்தே' என்றார். இச்சுத்திரத்துக்கு வடநூலார் மதம்பற்றிச கேளுவரைப்

செய்யாயென்னும் முன்னிலையேவல். வினைச்சொல் செய்யெனக் குன்றுமென்றுரைப்பர். இனி நச்சினுர்க்கினியார் செய்யாயென்னும் எதிர்மறைச்சொல் செய்யென்னும் உடனபாட்சிசொல்லாமென்றும் அது குன்றினதன்றென்று முறைப்பர். செய்யீரென்பதும் அவ்வாறு பொருளபதிதலின், செய்யென்கிளவியென்பத்திற்கும் செய்யுமென்கிளவியாகிடனுடைத்தே என வேறொரு குத்திரஞ் செய்புவேணமம் 'மகனெனன்—மககட்பதடி யெனல்' என்பதும் உடன்பா' டெதிர்மறையெனனும் இரண்டிலித்யும் பெறும் அதற்குக் குத்திரம் வேறு வேணமம் தொலகாப்பியாககு எதிர்மறையும் உடம்பாடுமாய் நிறகுமென்பது கருத்தாயின், 'செய்யாயென்னு மெதிர்மறை வினைச்சொற்—செய்வாயென்னு முடம்பா டாகும்' எனச் சூத்திரஞ் செய்வர் அவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்யாமையானும், அஃதரையன்மையறிக இனி முதனிலைகளைத் தொலகாப்பியா 'ஒற்றிய தொழிற்பெய ரூயிரிய தொழிற்பெயர்' என்றதலலது முன்னிலையேவல் வினைச்சொலலென விதியாமையானும், அமுதனிலைகள் பெயராய நின்றே பின் முனறிடத் திறகும் ஓரிய இடைநிலைதோயிறுதிகளைச் சேர்ந்து வினைச்சொலலாவதன்றித் தனியேநின்று வினைச்சொல லாகாமையானும், தனியே நின்று முன்னிலைவினைச் சொல லாயிறென்றால், தனியே நின்று படாக்கை வினைச்சொலலாதலும் தன்மை வினைச்சொல்லாதலும் வேணமம், அவவாறுகாமையானும், நச்சினுர்க்கினியாருரை வடநூலோடு மாறுபட்டதாமெனக். சாவவென்னெச்சத் திறுதி குன்றும் எனத் தொலகாப்பியா முதலாயினா எடுத்தோதிய உபலக்கணத்தால் 'பாலறிவந்த', 'செய்தக', 'மணமாண புனைபாவை யற்று' என வருவனவுமது 'நுணமானுழைபுலம்', 'வரிப்புனைபநது' என வருஞ் செய்தெ நெச்சத் திறும் வினைத் தொகைகளாய்க் குன்றிய பெயரெச்சத்திறும் இவ்வாறே கொள்க இவை விவட்சாதினம்.

(கஉ)

சஎ சினமயஞ் சாராததத் தம்பொருளினறிச சிலபதங்க ளனவயஞ் சம்பநதந் தாறபரி யத்தோ டநுபபத்திச சொனமபந் தோனாறப பொருளவே யுணாததிற யுடியிடையாய் தனமயஞ் சாராத் விலக்கண யாமெனபா தாக்கிகரே.

இது பிறநூனமுடிந்தது தானுடம்படிலக்கணை கூறுகின்றது. சில பதங்கள் தத்தம்பொருளையன்றி அனவயமும் சம்பநதமும் தாற்பரியமுமே பயனாக அம்முன்றினேமெ தனித்தனி அநுபபத்தியுந் தோன்ற வேறு பொருளை யறிவிக் குமாகலின் இலக்கணையாம் ஏ-று

சொன்மயம் சொற்பொருள் உபபத்தியனமை அநுபபத்தி. அதற்குப் பொருள் பொருத்த மினமை.

இலக்கணையாவது, பெயராக வினையாக நிறகுஞ் சொற்கள் தத்தம்பொருளையுணர்த்தாது, பொருளினசம்பந்தப் பொருளையும் தாற்பரியப்பொருளையம் அறிவித்தல சக்கியச்சம்பந்தத்தால இலக்கணையென்றா வடநூலார்.

உ-ம். 'சென்றதுகொல் போந்ததுகொல் செவவி பெறுந்துணையு—நின்றதுகொ னோமருங்கிற் கையூன்றி—முன்றின—முழுவருக் கடாயான மொய்யும் லர்த்தார் மாற—குழந்துபின் சென்றவென் னெஞ்சு', 'வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயுவ குருகிளங்கான்—கைகள் கூப்பிச் சொல்லி' என்புறி நேர்மருங்கிற் கையூன்றி, கைகள் கூப்பிச்சொல்லி என்னும் பதங்கள் தத்தம்பொருளையுண

நீத்ததலுஞ் செய்யாது வேறுபொருளையுணர்ந்ததஞ் சம்பந்தமும் தாற்பரியமுமில்
ன்றி, அப்பதங்கள் நெஞ்சோடும் குருகோடும் அன்னுவயமே பயனாக நின்றன.

கங்கையுள்ளிடச்சேரி, புளித்தின்னான் என்றால் அவற்றான கங்கை புளி
என்னும் பதங்கள் தத்தம்பொருண்மேலன்றி அப்பொருளின் சம்பந்தத்தால் தரை
பழம் என்னும் பொருளை யறிவித்தது நின்றன

‘வீதி யுளங்கிழித துருவச் சென்றான்,’ ‘நிலஞ்செதி ளெடுத்த பாய்மா,’
‘தீத்தும்மு வேலான்,’ ‘பாயிருள பருகிப் பகலகான் நெழுதரு பரிதி,’ ‘களளி வயி
ற்றி னகிலயிறகரும்,’ ‘கீளரிமேற கணபடுகரும்’ என்புழி உளம், செதின, துமமு,
பருகி, கான்று, வயிற்றல், கணபடுக்கும் என்னும் பதங்கள் தத்தஞ் சொற்பொரு
ளினறித் தாற்பரியங்கோன்ற உள்ளடிகு கிழித்தது, வீதி தூளாகக், தீச்சிதற
விட்ட வேல, இருண்க்கி எறித்தது எழுமபரிதி, வயிற்றிடத்தில, கீளரிமேறகிடக
கும் என வேறொருபொருளை யறிவித்தது நின்றன இவையெல்லாவற்றிற்கும்
அதுபபத்திதாமே தோன்றவன காண்க இவவுதாரணங்களன்றி இவற்றிற்கெல்
லாம் வேறேயுதாரணங் காட்டுவாருமுளா அவையும் இவையாலடங்கும் துண்
ணறிவினார்க்கெனக்

அவயவமே பயனாக நின்றதனைப் பொருளவேறுணாதது மவற்றோ டொரு
ங்கு நிறுத்தி முடிப்பது கூடுமொலோவெனின், “எச்சப் பெயாவினை பெயது மீற்றி
னும்” என்னுஞ் குத்திரம் போலக் கடைவுரை காட்டி மறுக்கக் கிடந்தது

இவ்விலக்கணங்கள் சத்ததாலிலக்கணமனமையின், தொலகாப்பியர் பொரு
ளியலுள் “நோயு மின்பமும்” என்னுஞ் குத்திரத்தான “உறுப்புடை யதுபோ
லுணர்வுடை யதுபோன்—மறுத்தரைப் பதுபோல” எனச் செய்யாமாபிற நொழி
ற்படுத்தடக்குவா வடமொழியிற் காளிதாசனும் மெகசரதேசத்தினுள் இவ்வாறு
கூறுதல காண்க. இவ்விலக்கியங்களே இலக்கணமாகப் பிற்காலக் கவிஞரும்
‘முலையெனு—மெனமால் தோளசைப் மெல்ல நடந்ததே—புனமால் யாதிப்
பொழுது’ எனவும், ‘வாலவளை வாயவிட் டாபாய்’ எனவும், ‘கண்களே சொல்லும்
வாய்திறந்தே’ எனவுங் கூறுவா.

(கக)

சஅ. மருளறு காரணங் காரியம் பேரொடு வருதுறழு

மிருளறு மொண்குணப் போகுணிப் போவினை யோடியையும்

பொருளவினை மறறோ பொருளினுந் தோன்றும் புலத்தொடுமொந்
தெருளறு பண்பு புலனிலை மாறியுஞ் சேர்ந்திடுமே.

இதுவுமது. காரணப்பெயா காரியப்பெயாக்கியும், காரியப்பெயா காரணப்
பெயாக்கியும், மாறி வரும் குணம் குணியாயும், குணவினை குணிவினையாயும்,
வரும். ஒருபொருளினொழில் அதனோடியைந்த பிறிதோபொருளோடும் வரும்
இடத்ததரிசும்பொருளின்னொழில் இடத்தோடும் வரும். பண்பும் புலனும் மாறி
யும் வரும் ஏறு

‘புலம் இடம் புலன் விடயம்.

உ-ம். ‘பிறப்பென்னும் பேதைமை’ பிறப்பிற்கேதுவாகிய பேதைமை, இது
காரியங் காரணமுன்னது ‘தீவினை யென்னுஞ் செருக்கு’ தீவினையால் வருஞ்
செருக்க; இது காரணங் காரியமானது ‘இவ்வெதி ளிலலவன் மாண்பானால்’

மாண்புமையாளர்; இது குணம் குணியானது. 'சிறுநீர் மஞ்சம் பெருமை' இது குணவீண குணவீணயானது. 'மூன்றினது பின்னேககாச சொல்' இது ஒருபொருளின் வீண மறரோர் பொருளின் வீணயானது. 'குளவளாக கோடின்றி நீரிமை தற்று' இரதபாண நாளுழியரிசு பொங்கும் இவை புலமென்னும் இடத்திற்குப் பொருளின் ரொழில் இடத்தின்மே னின்றன.

'பொருளினுந் தோன்றும்' என்ற சகாரத்தால் 'பிவிபெய் சாகாடு மசுகும்' என்னுஞ் சினைவீண முதலவீணயாதலுங் கொள்க.

இனசொல், வனசொல், மதுரகவி, 'செவிகைப்பச சொற்பொறுகும்' என்னும் உபசாரங்களெல்லாம் பண்பு புலன் மாறி வந்தன (கச)

சக சாற்றிய தெய்வப் புலமொ மொழிகளுந் தமிழ்மொழிகளும் வேற்றுமை கூற்ற நினைபா லுணர், வீணவிகுதி மாற்றந் தெய்வ மொழிகளிலே போகக்கூடு வாயுருபுந் தேற்றிய விங்க மொழமுன்று மிலை செழுந்தமிழ்க்கே.

இது வடமொழிகளுந் தமிழ்மொழிகளும் பேதந் கோடிக்கறிந்தி ஒருகூறு ண்டோ இனரோவென்பது கூறுகின்றது சிணையுணாததம் வீணவிகுதியும், ஆண்பால் பெண்பாலுணாததம் வீணவிகுதியும் வடமொழிகளிலே. தமிழ்மொழிக்குப் பிரதமாவியதும், இலிங்கத்திரயமுமில்லை என்று

'சேதன னுயாதினை யன்றினை யசேதனம்' இஃதுரைசுருத்திரம்.

ஏற்புழிககோடலால் தமிழ்மொழிகளும் அன்றிணைக்கண் ஆண்பால் பெண்பாலுணாததம் வீணவிகுதியிலையென்க

"எழுவா யுருபு திரிபிற் பெயரே" என்றகருவே தமிழ்க்குப் பிரதமாவியதிலையே யென்பது முன்னே கூற்றும், பின்னுகூற்றியது, இலிங்கஞ் சிறுபாணமை கொண்டு பெருமபாணமை விலக்கவேண்டிய அறுவாதத்தாலென்க.

'ஒருமூன்றுமில்லை' என்ற சகாரத்தால் முற்றுமை எச்சப்படுத்தி ஒருபொருடானே தனனை விசேடிக் குறித்ததும், குணங்கள் குணிகளை விசேடிக்குறித்ததும், வடதாலார் மதம்பற்றி இலிங்கநியமம் ஏகதேசமாக வரும்.

உ-ம. சயதி என்றால் செய்ய்பன, செய்ய்பன, செயிக்கும், செயித்தது என ஓர்நே நின்று பொருளுணாதது மென்க.

'நாணென்னு நல்லான் புறங்கொடுக்குங் களனென்னும்—பேணப் பெருங்குறத்த் தாக்கு' என்னுந் திருவள்ளுவரில் பரிமேலழகர் நாணென்னு நன்மையெனப்பாலதனை நல்லாளெனப் பெண்பாலாகக் கூறியது வடமொழி முறைமை பற்றி யென்றாதலின், வடமொழியுள் லசையென்பது பெண்பாற் சொல்லென்க.

இனிச் சிலப்பதிகாரத்திலே 'தென்றலஞ்செலவன் யாண்டுளன் கொல்லோ' 'திருவள்ளுவன் யாண்டுளன் கொல்லோ' எ-ம் 'இன்னிளவேனில் வந்தனனாக' எ-ம். பெயராலும் வீணயாலும் அவ்வவ் சொற்களை ஆண்பாலாக்குவர். 'பாலவாய்ப் பிறைப்பிள்ளை யொககளைக் கொண்டு பகலிகழ்ந்த—மேலபாற் நினை'

பெண் புலம்புறு மலை' எனப் பெண்பாலாக்குவா' சட்கொப்' கிருவிருத்தத்தன், 'வேளிலஞ் செல்வன் கவைத்துமிழ் பூலை' என்பது மது. 'தோறபையு ணின் தோழிறைச் செய்துட்டு—கத்தன் புறப்பட்டக் கால்' என்னு நாஸ்தியாருள் கூத்தன் உயிர்க்குத்தன். 'கொங்கல்' கோதைக் குமரி மடநல்லான்—மங்கலம் பாடி மலிவெய்தக்—நங்கையான்—பூம்புன் வாகக் கெழீஇயினான் போரடுதோன்—வேம்பார் தெரியலம் வேரது. இச்செய்யுளின் குமரியாறறைக் 'கொங்கல்' கோதைக் குமரிமட நல்லாளென்றும், கங்கையாற்றை நூறு கிரித்துக் கங்கையுர ளென்றும் பெண்பாலாக்குவா' இனிச சிறதாமணியுள் ஆணையு ளரசன்ற னனிகி னர் வலம்ருப்பு' எனவருவத்தையும் அதன்பாற் படுத்திக்.

இனிப் "பலலோர்க் குறித்த கிணைகிலை கிளயி" என்னு குததிர்த்துள சேனாவையர் அநதனர் அரசா என்னும் பண்மையீற்றுச சாகிப்பெயரை உயாதி ணைப பெயரென்றும், அந்தணன்" அரசனென்னு மொருமைபீற்றுச சாகிப்பெ யரை விரவுப்பெயரென்றாக் கூறுவர் அதுவு மொகரும நாணென்னு நல்லாள, தென்றலஞ் செல்வன் முதலிபனவெல்லாம் சாகிப்பெயரெனமையானும், பரிமேல முகர் நாணென்னு நல்லாளென்பதனை உருவக் மெனனமையானும், விரவுப்பெய ராகாது இலிங்கமென்னும் பாலுணாததுஞ் சொல்லையாமெனக் தானென்னும் பாடாகைக் விரவுப்பெயரையும், நீ நீரென்னும் யுபயசசததயாய் மு னிலை விர வுப்பெயரையும், யான் யாமென்னும் அஸமசசததமாகிய தன்மை ரவுப்பெய ரையும் வடநூலார் சாமானியலிங்கமென்றும், இலிங்கக் தோன்றாதன வென றும், இடைச்சொற்களையும் இலிங்கக் தோன்றாதன வென்றாக் கூறுவர். தென் றலஞ் செல்வன் முதலியனவெல்லாக் தனனைத் தான விசேடித்தன பிறகாலக் கவிஞரும் 'குழுமலாமுகத்துச சொனமாமகள்,' 'பொலம்புரி காஞ்சிப புகழ்மகள்,' 'கொதித்து மேற்றிசை மகளவத் தகப்பதம்,' 'உறுபகற் சிறுவன்,' 'கங்கை யாளகடற் றலைமகள்,' 'தணிப்பில பெருங்கோத்தித் தையல்' எனத் தன்னைத் தான விசேடிக்குமிடத்து அவ்வாறு கூறுவர்.

வடநூலார் காமதாரயனென்னும் பண்புத்தொன்கக்குப் பண்பு வேறொரு விடகமாக் கின்றாலும் பண்புடைப்பொருள் எந்தலிங்கமாம் அந்தலிங்கமாக்கிப் புணாததுவாரதலின், அடையாக்கின்ற குணலிங்கத்தை அறித்தியலிங்கமென்பா

உ-ம. கருஞ்சாத்தன், சாததி, சாத்தா, குதிரை, குதிரைகள் என்பனவற் றைப் பொருள் விரிக்கும்காற் கருவென்ற பண்பின் முதனிலையைக் கரியன், 'கரியன், கரியர், கரியது, கரியன் என வீறுதிரித்து வருமொழி எந்தலிங்கம் அந தலிங்கமாக்கித் தொகுப்பரென்பதுபற்றித் தொல்காப்பியரும் "ஐம்பாலறியும் பண்பு தொகுமொழி" என்றும், குணச்சொற் குணமுடையதனை யுணாததலான ஒன்றையொன்று விசேடித்து இருகொல்லும் ஒருபொருளின்மேல் வருமிடத்து "இன்ன திதுவென 'வருஉம்" என்றும் பண்புத்தொகைசு குத்திராஞ்செய்தது நேரே காண்க. கரிய சாததன் எனச் சாமானியலிங்கமாகவும் விரிப்பா. இவை யெல்லாம் குணங்கள் குணிகளை விசேடித்து கின்றன. இவ்வுரை சேனாவ னையருரை.

கருங்குதிரை பென்பதனைக் கரிது குதிரை கரியது குதிரை என, விரித்தால் எழுவாயும் பபுணியையும்வதல்லது தொகையாக்கித்தென்று மறுத்த நன்னூலார் கரியவண்ணம் கருமை செம்மை யென்பனவற்றோடு புணர்ந்ததன் னோவெனின், அவர் வரமுன்ன கிணைந்திரைச் செய்த சத்தததததததத அவ்வாறு கூறுவர். 'வரு

நீதினாள் மறந்தொழிந்தான் வளர்த்தான், சொற்சேட் டிலசடிந்தான்' எனக்
கூங்கைகளை நன்றது வளர்த்த தென்றாமலே, நன்றான் வளர்த்தாளென
யர்கிணை இருந்தமர்க்கிப் பெண்பாலர்க்குதலுமது. இக்கருதறியாத நன் னா
நரைதாரர் இவற்றையெல்லாம் உருவகமென்பர்.

தகிணைமூர்த்தி என்புழி இருமொழியும் பெணபர்லாதலின, முந்தினது
நெட்டெழுத்தானது. தகிணைதேசம் என்புழித் தேசம் ஆண்பாலாகலின, நிலை
மொழியீறு நெடில் குறிலாய் வருமொழிக்காக ஆண்பாலாய் அகரமானது;
எனனை? விசேடியம் எந்தலிங்கமோ அந்தலிங்கமாம் விசேடணமுமானது. (சுரு)

ரு0 ஆகுகும பிரதி பதததுட னேயழி யாரிருத்தி
நோகுகும படியச சனைய வுதாரண நோகுகினாசோ
தூகுகும பொருசரி தாவதொன் றிலலைசொல லாதனவுங்
காகுகுந திறங்க காபபது வேகடன கற்றவாககே

இஃதிதாலு ஞராததுரையாதன மயங்காதுணருமாறும அவையடக்கமெ
ன்னும விரயமுங் கூறுகின்றது துற்புறனடையுமாம் பிரதிபதமும நிருவசன
மும் உதாரணமுஞ் சோதுககிப்பாக்கும்ளவில, அரிதாயறியறபாலது சிறிதாயினு
மில்லையாம் இநதாலுட் கூறாதனவற்றைக் கூறியதன்பாற சாததி உணர்ந்தி
அவற்றை வருவாமற் பாதுகாததல நாலவர்க்கு முறைம் ஏறு.

பிரதிபதமாவது பரியாயபதங்கள் பலவற்றினுள் ஒன்றிரண்டு பிரசித்தபத
மாக வருதலும், முழுதும் வருதலுமாம். எனையோவெனின், அடி, கால; நாசி,
முககு, காது, செவி, நெருப்பு, தீ, புடைவை, சேலை, என வருதலும், ஊழ், பால்,
முறை, தெய்வம், நியதி, உண்மை, பாககிபம், பொறி, விதி என ஊழென்னு
மதிகாரத்துட காட்டினவுமாம்

'நிருவசன நிருத்தியென விருவகை வசனமுஞ்—சொல்லின முடியு மிலக
கணத ததுவே' இஃதுரைசகுத்திரம்

நிருவசனம் அல்லது நிருத்தி என்பதாவது, ஊழ் அஃதாவது இருவினைப
பயன் செயதவினையே சென்றடைதற்கேதுவாகிய நியதி என ஒருசொற்கு வாக
கியத்தொடராகப் பொருளுணர்ந்ததுவதெனக் குடந்தமென்பதற்கு 'குடந்தங்கை
கூப்பி மெய்கொட்டி நிறல்' எனச் சூத்திரமாகக் கிடப்பது உமது இவ்வாறு
மெய்ப்பாட்டையுள்ளனும் தண்டியலங்கார சூத்திரத்துள்ளும் ஒவ்வொரு சொற்
களைப் பிரித்துப் பிரித்துக் கூறுவா

படியசசு அஃதாவது ஒருபொருளிருந்தவண்ணம் மயங்காது காட்டுதல்,
அவை எதெதுக்காட்டு முதாரணம்.

இனிச் சொல்லாதனவற்றிற்கு, உதாரணம்:—வேறு வேறு, ஒன்று ஒன்று,
பத்துப்பத்து, பையப்பைய என்பன வெவ்வேறு, ஒவ்வொன்று, பப்பத்து,
பைய எனத் தொகைச்சொற்கள் போல நிற்கும், வடநூலாரும் ஏகமேகமென்ப
தனை ஏகைகம் என்பா.

பிரிதினியைப்புகுதலை அன்னிய யோக வியவச்சேதமென்றும், இயைபி
ன்மை நீக்குதலை அயோகவியவச்சேத மென்றுங் கூறுவா.

சாதியொருமையை சாத்தியேதவசனமென்பர் அஃதாவது ஒருசொல் ஒருமையீறு தோன்ற நின்றுத் தோன்றாது நின்றுப் பின்னொருமைப்பன்மை வினையீறாக மேலவநது முடிக்குஞ்சொற்களு மின்றித் தானே பன்மைப்பொருளுணராததுவது. 'ஈறு தோன்றிய சாதி யொருமையு—மீறு தோன்றாத சாதி யொருமையு—மெனவீறு திறப்படு மிருதினை மருங்கினும்' இஃதுரைக்குத்திரம். உ-ம், 'சிலிகை—பொறுத்தானோ ரோதா னிடை' என வ்யாகிணைக்கண வரும். இதனைத் தொலகாப்பியத்தின 'மெய்கிலை மயக்கி னாகருவும்' என்பதனாலடக்குவர் நச்சினுர்க்கினியாரெனக் 'கவியொடும புத்தெடுகி கலநது ராடொறும்—புவி புகழ் கிடதாசோன புரவி யேழுடைக—சூவிதலை தோகடாய்க குணது நின் றெழு—மவிககி வாணவ னழகு மேயினான்' வடநூலா உயர்நிணையினுஞ் சாதியொருமை காட்டினரெனப்பதரியவேனடி. வடமொழி நளனகாவியத்தின இக்கவியைமாததிரம் யாமொழிபெயாததாம் இனி அஃறிணைக்கணனும் 'அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை' எனத் திருவளவருவரினும், 'நூலெனப்படுவது நுவலுவகலை' எனத் தொலகாப்பியத்தினும், ஈறு தோன்றிய சாதியொருமை வரும். 'தென்புலத்தார தெய்வம்,' 'குணமென்னுந் குன்றேறி நின்றா' எனபுழிக் குணம் தெய்வம் என வீறுதோன்றாச் சாதியொருமை வரும். அவற்றினுரையானுந் காண்க. 'கடலோடா காலவ னெடுநதோ கடலோடு—நாவாயு மோடா நிலத்த,' 'வேலாணமுக்கத்த களிற்' எனபுழிப் பன்மை வினைச்சொல்லோடும பன்மை வினைக்குறிப்புப் பெயரோடும முடிந்தன வாயினும், அவற்றின்கட சாதியொருமை யெனனாமை காண்க 'என்னென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ விரண்டிடு—கண்ணென்ப வாழு முயிரக்கு,' 'கற்க கசடற்க கற்பனவ கற்பி—னிறக் வதற்குத் தக்' இவற்றையும் வடநூலா சாதிப்பன்மையென்பா

இனி ஒருபொருளை முன்னரெடுத்திக் கூறுவது புரோவாதம் அதனை ஒரு நிமித்தத்தாற் பின்னருமெடுத்திக் கூறுவது அநுவாதம் உ-ம், 'அறத்தி னூஉங்—காக்க மெவனோ வுயிரக்கு,' 'அறத்தி னூஉங் காக்கமு மிலை' எனவரும் 'ஒரு பெயாச் சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்கல்' எனபதும் "ஒற்றன் பெப்பினு மற் றென மொழிப்" எனபதும் அநுவாதத்தாற் புரோவாதம் கூறும்வாறு தெதிக்கறினற மாட்டேறும்.

விண்டதாமரை, 'விலங்கலைக் காலவிண்டு மேனமேலிட' எனபுழி விண்ட, விண்டு என்னுஞ் சொற்கள் சகனம்கமும் அகனம்கமுமாய் வரும்

இனி அலங்காரநூலா இசையெச்சத்தைக் காருவென்பா. அதற்கு உதாரணம்: 'துமருள லெமமை மறைத்திரோ' என்பதாம். அது சொல்லங்கால முகவிகாரமாதல சொல்விகாரமாதல தோன்ற நிற்கும்

'துசுப்பிறகு—நல்ல படாஅ பறை' என விலக்கிணையடியாய்த் தோன்றிய குற்பபை இலக்கணமூலத்தொனி எனபா

'குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தறறே—புடம்போ டியிரிடை நட்பு' எனப் பெயாடியாய்த் தோன்றிய குற்பபை அபிதாமூலத் தொனியென்றும், விருத்தலக்கிணை யென்றுங் கூறுவர் அரக்கரைப் புண்ணியசன மெனபதும்து.

உடம்பொடி புணர்த்தலென்னு முத்தியை நிபாதமென்பா. 'வூகைகெரி வான் கட்டே யுஞ்,' 'பழமுதிர்சோலை மலைகிழ வேரேனே' என வரும்.

நிறகுந்துணையுள்ளதை ஆகாரியாரோபமாவது புத்தியூர்வகமாகச் சினை யைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடுதலும், பிறனொருவனைத் தந்தையாகக்கொ ண்டு கிராததம் புசிப்பித்தலும் போல்வது

அதிகாரத்தால் வருவித்து முடிப்பதனை அதுவுகமென்றும், அவாய்நிலை யால் வருவித்து முடிக்குஞ் சொல்லை அதியாகார மென்றாகுதுவா

‘கடுமொழியுங் கையிகந்த தண்டமும் வேந்த—னடுமுரண டேய்க்கு மரம்’ எனபுழி அரமென்னும் ஒருமைப் பெயரை வாககிய பேதமாகத் தனித்தனி கூட்டி முடிப்பதனைத் தோவட மிழப்பாரா போலப் பிரத்தியேகபந்தாநுவயமென்பர் இதுவுந் தூராதுவயத்து ளடக்கிக்கொள்க. பாணினியத்தள ‘ராதிப்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தள பாடியகாரா முதலாயினர் ரவநிருக காரப்பிரத்தியயத்தோடு இப்பென்னும் பிரத்தியயமும் விகற்பமாய் வருமென்றும் வானமீகி ‘ராகாரதீகி’ எனறுரைத்தனை உதாரணங்காட்டி முடிப்பரெனக்

விகற்பம் உறழ்ச்சி, எய்தியதனமேற் சிறப்பு விசேடம், எனபன பரியாய்ம் அஃதறியாதார உற்சாகத்ததுக்கு அபவரத் மென்னு நீவேத விதியாக மயங்கி வானமீக மாரிடமென்பா.

இனி அலங்காரதூலாரா அபிதை, இலக்கணை, வியஞ்சனவிததியென மூன்றுவகையாகுதா அவா மதம்பற்றிப் பரிமேலழகரும் ‘சொல்லின்—றொகை யறிந்த தூயமை யவா’ என்னு திருவளநுவாகுறநுள செஞ்சொல், இலக்கண சசொல், சூறிப்புச்சொல்லென்பா

எடுத்தோத்தினைச் சத்ததூலாரா பிரதிபதோகத் மென்பா போலியை அன்னி யதாப் பிரதிபத்தி என்பா மங்கலமென்பதோருருண்டு போலும் எனவரும் இவ சத்தமாசிய ஒப்பில் போலியையும், அயங்கலூராசாதீத எனவரும் வடமொழியி லும் வேண்டாவென்னுங் கலுவென்பதையும், வாககியாலங்கார மென்பா பொதுவா பெய்திய விதியை உற்சாககமென்றும், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவ ருஞ் சிறப்புவிதியை அபவரத்மென்றும் கூறுவா கிங்கரோதி யாது செய்தான் எனவரும் இது சகனமகமும் அகனமகமுமாகி வீனாவின் வரும்.

“பழையன கழித்தலும் புதியன புத்தலும்—வழுவல கால வகையி னுனே.” இச்சூத்திரம் பாணினி கூறியவாறு கூறினா. அது வடமொழியிற் காட்டுதும். வடதூலாரா இரண்டெழுத்திற்கு ஒருகாரப்பிரத்தியயங் கொடுத்தத தலகாரமெ ன்றுறபோல “ணைக்கான முனனா” “லளக்கான முனனா” எனபா தொல காப்பியா

இனிச் சராவதியாற்று மேலகரை கீழ்கரையாசிரியர் பறவையை வத்திகா வத்தகா எனபா

இநதூலுட் சந்தேகந் தோன்றுவதனை மகாபாடியம், கையடம், சித்தாரத் கௌமுதி, சத்தகௌமுதி, வாககியபதியம், அரிபீழகை, தாதுவிருத்தி, பதமஞ் சரி, சத்தகௌத்தவம் கற்றவரைக் கேடக. காசிகாலிருத்தி, பிரககிரியா கௌமுதி என்னு மிரண்டினும் சித்தாரந்தம் பிறவாதாதலின, அவை கற்றோரைத் கௌதொழிக. வாககியபதியம், அரிபீழகை, வலாராசியம் முதலாயின வழங் குங்காலத்து அவவுரை நோக்கிச் சேனாவரையா முதலாயினா தொலகாப்பியத்திற ளுரையெழுதினாரென்க.

நக சீதள சந்திர முகராம் பத்திர தீககிதாகருப
 போதொடு சென்று புகலவோ மவாகருத் பொழுதில்லையேன
 மேதினி யிறறமிழ் செய்பிர யோக விவேகநதன்னைப
 பேதமி லாத பதஞ்சலி பாறசென்று பேசுவமே.

திங்ஙுப்படலம் முடிந்தது.

பிரயோகவிவேகவுரை முற்றிற்று.

* திருச்சிறமபலம்

நீதஞ்சலை

பொகொண்டி நின்றபிர யோக விவேகத்தைச
 சோகொண்ட ராமபத்திர தீககிதனறா—னோகொண்டி
 கேட்டா னினிககணனற கேட்கும் பதஞ்சலிதான
 கேட்டாலென கேளாககா லென.

உமபாக சூரியபிர யோக விவேகத்தை
 யைமபத தொருகவிதை யாலுரைத்தான—செம்பொறசோ
 மனனு மதிறகுருகூ வாழுகுப பிரமணிய
 னென்னு மொருவே தியன

